

Ψαλμός Α' 1

Μακάριος ανήρ, ός ούκ επορεύθη εν βουλή ασεβών και εν οδώ αμαρτωλών ούκ έστη και επί καθέδρα λοιμών ούκ εκάθισεν. ΑΛΛ' ή εν τω νόμω Κυρίου το θέλημα αυτού, και εν τω νόμω αυτού μελετήσκει ημέρας και νυκτός. Και έσται ως το ξύλον το πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους των υδάτων, ό τον καρπόν αυτού δώσει εν καιρώ αυτού, και το φύλλον αυτού ούκ απορρηθήσεται και πάντα, όσα αν ποιή, κατευοδωθήσεται. Ούχ ούτως οι ασεβείς, ούχ ούτως· αλλ' ή ωςεί χνούς, όν εκρίπτει ο άνεμος από προσώπου της γης. Δια τούτο ούκ αναστήσονται ασεβείς εν κρίσει, ουδέ αμαρτωλοί εν βουλή δικαίων. Ότι γινώσκει Κύριος οδόν δικαίων, και οδός ασεβών απολείται.

ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ

Δ Α Υ Ϊ Δ

ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΜΕΛΟΣ

*

Ψαλμός Β' 2

Ινατί εφρούραξαν έθνη και λαοί εμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οι βασιλείς της γης, και οι άρχοντες συνήχθησαν επι το αυτό κατά του Κυρίου και κατά του χριστού αυτού. Διαρρήξωμεν τους δεσμούς αυτών και απορρίψωμεν αφ' ημών τον ζυγόν αυτών. Ο κατοικών εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, και ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς. Τότε λαλήσει προς αυτούς εν οργή αυτού και εν τω θυμώ αυτού ταράξει αυτούς. Εγώ δε κατεστάθην βασιλεύς υπ' αυτού επί Σιών όρος το άγιον αυτού, διαγγέλλων το πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος είπε προς με· υιός μου εί συ. Εγώ σήμεραν γεγέννηκα σε. Αίτησαι παρ' εμού, και δώσω σοι έθνη την κληρονομίαν σου, και την κατάσχεσιν σου τα πέρατα της γης. Ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως σκεύη κεραμέως συντριψείς αυτούς. Και νυν, βασιλείς, σύνετε· παιδεύθητε, πάντες οι κρίνοντες την γην. Δουλεύσατε τω Κυρίω εν φόβω, και αγαλλιάσθε αυτό εν

τρόμω. Δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθή Κύριος και απολείσθε εξ οδού δικαίας, όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι πάντες οι πεποιοθέντες επ' αυτώ.

Ψαλμός Γ' 3

Κύριε, τί επληθύνθησαν οι θλίβοντες με; πολλοί επανίστανται επ' εμέ. Πολλοί λέγουσι τη ψυχή μου· ούκ έστι σωτηρία αυτώ εν τω Θεώ αυτού. Συ δε, Κύριε, αντιλήπτωρ μου εί, δόξα μου, και υψών την κεφαλήν μου. Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, και επήκουσε μου εξ όρους αγίου αυτού. Εγώ εκοιμήθην και ύπνωσα· εξηγέρθην, ότι Κύριος αντιλήψεται μου. Ού φοβηθήσομαι από μυριάδων λαού των κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ανάστα, Κύριε, σώσον με ο Θεός μου· ότι συ επάταξας πάντας τους εχθραίνοντας μοι ματαιώς, οδόντας αμαρτωλών συνέτριψας. Του Κυρίου η σωτηρία, και επί τον λαόν σου η ευλογία σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός Δ' 4

Εν τω επικαλείσθαι με εισήκουσας μου, ο Θεός της δικαιοσύνης μου, εν θλίψει επλάτυνας με· οικτείρησον με και εισάκουσον της προσευχής μου. Υιοί ανθρώπων, έως πότε βαρυκάρδιοι; ινατί αγαπάτε ματαιότητα και ζητείτε ψεύδος; Και γνώτε ότι εθαυμάστωσε Κύριος τον όσιον αυτού. Κύριος εισακούσεται μου εν τω κεκγραγέναι με προς αυτόν. Οργίζεσθε, και μη αμαρτάνετε· ά λέγετε εν ταις καρδίαις υμών, επί ταις κοίταις υμών κατανύγητε. Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης και ελπίσατε επί Κύριον· πολλοί λέγουσι· τίς δείξει ημίν τα αγαθά; Εσημειώθη εφ' ημάς το φως του προσώπου σου, Κύριε. Έδωκας ευφροσύνη εις την καρδίαν μου, από καρπού σίτου, οίνου και ελαίου αυτών

επληθύνθησαν. Εν ειρήνη επί το αυτό κοιμηθήσομαι και υπνώσω· ότι σύ, Κύριε, κατά μόνας επ' ελπίδι κατώκισας με.

Ψαλμός Ε' 5

Τα ρήματα μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες της κραυγής μου. Πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου· ότι προς σε προσεύξομαι, Κύριε. Το πρωί εισακούση της φωνής μου· το πρωί παραστήσομαι σοι και επόψει με· ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν συ εί. Ού παροικήσει σοι πονηρευόμενος, ουδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι των οφθαλμών σου. Εμίσησας πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν· απολείς πάντας τους λαλούντας το ψεύδος. Άνδρα αιμάτων και δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Εγώ δε εν τω πλήθει του ελέους σου εισελεύσομαι εις τον οίκον σου, προσκυνήσω προς ναόν άγιον σου εν φόβω σου. Κύριε, οδήγησον με εν τη δικαιοσύνη σου ένεκα των εχθρών μου, κατεύθυνον ενώπιον σου την οδόν μου. Ότι ούκ έστιν εν τω στόματι αυτών αλήθεια· η καρδία αυτών ματαιία. Τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταις γλώσσαις αυτών εδολιούσαν· κρίνον αυτούς, ο Θεός. Αποπεσάτωσαν από των διαβουλιών αυτών· κατά το πλήθος των ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπίκραναν σε, Κύριε. Και ευφρανθείησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σε· εις αιώνα αγαλλιάσονται, και κατασκηνώσεις εν αυτοίς, και καυχήσονται εν σοι πάντες οι αγαπώντες το όνομα σου. Ότι συ ευλογήσεις δίκαιον· Κύριε ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλμός ΣΤ' 6

Κύριε, μη τω θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με. Ελέησον με, Κύριε, ότι ασθενής ειμί· ίασαι με, Κύριε, ότι εταράχθη τα οστά μου, και η ψυχή μου

εταράχθη σφόδρα· και συ, Κύριε, έως πότε; Επίστρεψον, Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου· σώσον με· ένεκεν του ελέους σου. Ότι ούκ έστιν εν τω θανάτω ο μνημονεύων σου· εν δε τω Άδη τίς εξομολογήσεται σοι; Εκοπίασα εν τω στεναγμώ μου, λούσω καθ' εκάστην νύκτα την κλίνην μου, εν δάκρυσι μου την στρωμνήν μου βρέξω. Εταράχθη από θυμού ο οφθαλμός μου, επαλαιώθην εν πάσι τοις εχθροίς μου. Απόστητε απ' εμού πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, ότι εισήκουσε Κύριος της φωνής του κλαυθμού μου. Έκουσε Κύριος της δεήσεως μου, Κύριος την προσευχήν μου προσεδέξατο. Αισχυνθείσαν και ταραχθείσαν σφόδρα πάντες οι εχθροί μου, αποστραφείσαν και καταισχυνθείσαν σφόδρα δια τάχους.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός Ζ' 7

Κύριε ο Θεός μου, επί σοι ήλπισα· σώσον με εκ πάντων των διωκόντων με, και ρύσαι με. Μήποτε αρπάση ως λέων την ψυχήν μου, μη όντος λυτρουμένου, μηδέ σώζοντος. Κύριε ο Θεός μου, ει εποίησα τούτο, εί έστιν αδικία εν χερσί μου. Εί ανταπέδωκα τοις ανταποδιδούσι μοι κακά, αποπέσοιμι άρα από των εχθρών μου κενός. Καταδιώξαι άρα ο εχθρός την ψυχήν μου και καταλάβοι και καταπατήσαι εις γην την ζωήν μου και την δόξαν μου εις χουν κατασκηνώσαι. Ανάστηθι, Κύριε, εν οργή σου, υψώθητι εν τοις πέρασι των εχθρών σου. Και εξεγέρθητι, Κύριε ο Θεός μου, εν προστάγματι, ω ενετείλω, και συναγωγή λαών κυκλώσει σε· και υπέρ ταύτης εις ύψος επίστρεψον. Κύριος κρινεί λαούς. Κρίνον με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την ακακίαν μου επ' εμοί. Συντελεσθήτω δη πονηρία αμαρτωλών και κατευθυνείς δίκαιον, ετάζων καρδιάς και νεφρούς ο Θεός. Δικαία η βοήθεια μου παρά του Θεού, του σώζοντος τους ευθείς

τη καρδιά. Ο Θεός κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και μη οργήν επάγων καθ' εκάστην ημέραν. Εάν μη επιστραφήτε, την ρομφαίαν αυτού στιλβώσει, το τόξον αυτού ενέτεινε, και ητοίμασεν αυτό. Και εν αυτό ητοίμασε σκευή θανάτου, τα βέλη αυτού τοις καιομένοις εξειργάσατο. Ιδού ωδίνησεν αδικίαν, συνέλαβε πόνον, και έτεκεν ανομίαν. Λάκκον ώρυξε, και ανέσκαψεν αυτόν, και εμπεισείται εις βόθρον, όν ειργάσατο. Επιστρέψει ο πόνος αυτού εις κεφαλήν αυτού και επί κορυφήν αυτού η αδικία αυτού καταβήσεται. Εξομολογήσομαι τω Κυρίω κατά την δικαιοσύνην αυτού και ψαλώ το ονόματι Κυρίου του Υψίστου.

Ψαλμός Η' 8

Κύριε, ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη! Ότι επήρθη η μεγαλοπρέπεια σου υπεράνω των ουρανών. Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον, ένεκα των εχθρών σου, του καταλύσαι εχθρόν και εκδικητήν. Ότι όψομαι τους ουρανούς έργα των δακτύλων σου, σελήνην και αστέρας, ά συ εθεμελίωσας. Τί έστιν άνθρωπος, ότι μιμήσκη αυτού; ή υίός ανθρώπου, ότι επισκέπη αυτόν; Ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ' αγγέλους· δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν, και κατέστησας αυτόν επί τα έργα των χειρών σου. Πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού, πρόβατα, και βόας απάσας, έτι δε και τα κτήνη του πεδίου. Τα πετεινά του ουρανού, και τους ιχθύας της θαλάσσης, τα διαπορευόμενα τρίβους θαλασσών. Κύριε, ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη!

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ψαλμός Θ' 9

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσια σου. Ευφρανθήσομαι και αγαλλιάσομαι εν σοι, ψαλώ το ονόματι σου, Ύψιστε. Εν τω αποστραφήναι τον εχθρόν μου εις τα οπίσω, ασθενήσουσι και απολούνται από προσώπου σου. Ότι εποίησας την κρίσιν μου και την δίκην μου· εκάθισας επί θρόνου ο κρίνων δικαιοσύνην. Επετίμησας έθνεσι, και απώλετο ο ασεβής· το όνομα αυτού εξήλειψας εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Του εχθρού εξέλιπον αι ρομφαίαι εις τέλος, και πόλεις καθείλες. Απώλετο το μνημόσυνον αυτού μετ' ήχου, και ο Κύριος εις τον αιώνα μένει. Ητοίμασεν εν κρίσει τον θρόνον αυτού, και αυτός κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη, κρινεί λαούς εν ευθύτητι. Και εγένετο Κύριος καταφυγή τω πένητι, βοηθός εν ευκαιρίαις, εν θλίψεσι. Και ελπισάτωσαν επί σοι οι γινώσκοντες το όνομα σου, ότι ούκ εγκατέλιπες τους εκζητούντας σε, Κύριε. Ψάλατε τω Κυρίω, τω κατοικούντι εν Σιών, αναγγείλατε εν τοις έθνεσι τα επιτηδεύματα αυτού. Ότι ο εκζητών τα αίματα αυτών εμνήσθη, ούκ επελάθετο της κραυγής των πενήτων. Ελέησον με, Κύριε, ιδε την ταπεινώσιν μου εκ των εχθρών μου, ο υψών με εκ των πυλών του θανάτου. Όπως αν εξαγγείλω πάσας τας αιnéσεις σου εν ταις πύλαις της θυγατρός Σιών· αγαλλιασόμεθα επί τω σωτηρίω σου. Ενεπάγησαν έθνη εν διαφθορά, ή εποίησαν· εν παγίδι ταύτη, ή έκρυψαν, συνελήφθη ο πούς αυτών. Γινώσκεται Κύριος κρίματα ποιών· εν τοις έργοις των χειρών αυτού συνελήφθη ο αμαρτωλός.

Αποστραφήτωσαν οι αμαρτωλοί εις τον Άδην, πάντα τα έθνη τα επιλανθανόμενα του Θεού. Ότι ούκ εις τέλος επιλησθήσεται ο πτωχός, η υπομονή των πενήτων ούκ απολείται εις τέλος. Ανάστηθι, Κύριε, μη κραταιούσθω

άνθρωπος, κριθήτωσαν έθνη ενώπιον σου. Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην επ' αυτούς· γνώτωσαν έθνη ότι άνθρωποι εισιν. Ινατί, Κύριε, αφέστηκας μακρόθεν; υπεροράς εν ευκαιρίαις, εν θλίψεσιν; Εν τω υπερηφανεύεσθαι τον ασεβή, εμπυρίζεται ο πτωχός· συλλαμβάνονται εν διαβουλίαις, οισ διαλογίζονται. Ότι επαινείται ο αμαρτωλός εν ταις επιθυμίαις τη ψυχής αυτού, και ο αδικών ενευλογείται. Παρώξυνε τον Κύριον ο αμαρτωλός· κατά το πλήθος της οργής αυτού ούκ εκζητήσει· ούκ έστιν ο Θεός ενώπιον αυτού. Βεβηλούνται αι οδοί αυτού εν παντί καιρώ· ανταναιρείται τα κρίματα σου από προσώπου αυτού, πάντων των εχθρών αυτού κατακυριεύσει. Είπε γαρ εν καρδιά αυτού· Ου μη σαλευθώ από γενεάς εις γενεάν άνευ κακού. Ού αράς το στόμα αυτού γέμει και πικρίας και δόλου· υπό την γλώσσαν αυτού κόπος και πόνος. Εγκάθηται εν ενέδρα μετά πλουσίων, εν αποκρύφοις του αποκτείνειν αθών· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσιν. Ενεδρεύει εν αποκρύφω, ως λεών εν τη μάνδρα αυτού· ενεδρεύει του αρπάσαι πτωχόν, αρπάσαι πτωχόν εν τω ελκύσαι αυτόν. Εν τη παγίδι αυτού ταπεινώσει αυτόν· κύψει και πεσεΐται εν τω αυτόν κατακυριεύσαι των πενήτων. Είπε γαρ εν καρδιά αυτού· επιλέλησται ο Θεός, απέστρεψε το πρόσωπον αυτου του μη βλέπειν εις τέλος. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μη επιλάθη των πενήτων σου εις τέλος. Ένεκεν τίνος παρώργισεν ο ασεβής τον Θεόν; είπε γαρ εν καρδιά αυτού· ούκ εκζητήσει. Βλέπεις, ότι συ πόνον και θυμόν κατανοείς, του παραδούναι αυτόν εις χείρας σου. Σοι εγκαταλέλειπται ο πτωχός, ορφανώ σύ ήσθα βοηθός. Σύντριψον τον βραχίονα του αμαρτωλού και πονηρού· ζητηθήσεται η αμαρτία αυτού και ου μη ευρεθή. Κύριος βασιλεύς εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Απολείσθε έθνη εκ της γης αυτού. Την επιθυμίαν των πενήτων εισήκουσας,

Κύριε· τη ετοιμασία της καρδιάς αυτών προσέσχε το ούς σου. Κρίναι ορφανώ και ταπεινώ, ίνα μη προσθή έτι του μεγαλαυχείν άνθρωπος επί της γης.

Ψαλμός Γ' 10

Επί τω Κυρίω πέποιθα, πώς ερείτε τη ψυχή μου, μεταναστεύου επί τα όρη ως στρουθίον; Ότι ιδού οι αμαρτωλοί ενέτειναν τόξον, ητοίμασαν βέλη εις φαρέτραν, του κατατοξεύσαι εν σκοτομήνη τους ευθείς τη καρδιά. Ότι ά συ κατηρτίσω, αυτοί καθείλον· ο δε δίκαιος τί εποίησε; Κύριος εν ναώ αγίω αυτού· Κύριος εν ουρανώ ο θρόνος αυτού· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσι· τα βλέφαρα αυτού εξετάζει τους υιούς των ανθρώπων. Κύριος εξετάζει τον δίκαιον και τον ασεβή· ο δε αγαπών την αδικίαν μισεί την εαυτού ψυχήν. Επιβρέξει επί αμαρτωλούς παγίδας, πυρ και θείον και πνεύμα καταιγίδος η μερίς του ποτηρίου αυτών. Ότι δίκαιος Κύριος, και δικαιοσύνας ηγάπησεν, ευθύτητας είδε το πρόσωπον αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΙΑ' 11

Σώσον με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος· ότι ωλιγώθησαν αι αλήθειαι από των υιών των ανθρώπων. Μάταια ελάλησεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· χείλη δόλια εν καρδιά και εν καρδιά ελάλησε κακά. Εξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τα χείλη τα δόλια και γλώσσαν μεγαλορρήμονα. Τους ειπόντας· Την γλώσσαν ημών μεγαλυνούμεν, τα χείλη ημών παρ' ημίν έστι· τίς ημών Κύριος έστιν; Από της ταλαιπωρίας των πτωχών και του στεναγμού των πενήτων, νυν αναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι εν σωτηρίω, παρηρησιάσομαι εν αυτώ. Τα λόγια Κυρίου λόγια αγνά, αργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τη γη

κεκαθαρισμένον επταπλασίως. Σύ, Κύριε, φυλάξαις ημάς και διατηρήσαις ημάς από της γενεάς ταύτης και εις τον αιώνα. Κύκλω οι ασεβείς περιπατούσι· κατά το ύψος σου επολυώρησας τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλμός ΙΒ' 12

Έως πότε, Κύριε, επιληση μου εις τέλος; έως πότε αποστρέψεις το πρόσωπον σου απ' εμού; Έως τίνος θήσομαι βουλάς εν ψυχή μου, οδύνας εν καρδιά μου ημέρας και νυκτός; Έως πότε υψωθήσεται ο εχθρός μου επ' εμέ; Επίβλεψον, εισάκουσον μου, Κύριε ο Θεός μου· φώτισον τους οφθαλμούς μου, μήποτε υπνώσω εις θάνατον. Μήποτε είπη ο εχθρός μου· Ίσχυσα προς αυτόν. Οι θλίβοντες με αγαλλιιάσονται, εάν σαλευθώ. Εγώ δε επί τω ελέει σου ήλπισα. Αγαλλιιάσεται η καρδιά μου επί τω σωτηρίω σου. άσω τω Κυρίω τω ευεργετήσαντι με και ψαλώ τω ονόματι Κυρίου του Υψίστου.

Ψαλμός ΙΓ' 13

Είπεν άφρων εν καρδιά αυτού· ούκ έστι Θεός. Διεφθάρησαν, και εβδελύχθησαν εν επιτηδεύμασιν, ούκ έστι ποιών χρηστότητα, ούκ έστιν έως ενός. Κύριος εκ του ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, του ιδείν ει έστι συνιών ή εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν· ούκ έστι ποιών χρηστότητα, ούκ έστιν έως ενός. Ουχί γνώσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν; οι εσθιοντες τον λαόν μου εν βρώσει άρτου, τον Κύριον ούκ επεκαλέσαντο. Εκεί εδειλίασαν φόβω, ού ούκ ην φόβος· ότι ο Κύριος εν γενεά δικαίων. Βουλήν πτωχού κατησχύνατε· ο δε Κύριος ελπίς αυτού έστι. Τίς δώσει εκ Σιών το σωτήριον του Ισραήλ; Εν τω επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν του λαού αυτού,

αγαλλιάσεται Ιακώβ και ευφρανθήσεται
Ισραήλ.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΙΔ' 14

Κύριε, τις παροικήσει εν τω σκηνώματι σου; ή τις κατασκηνώσει εν όρει αγίω σου; Πορευόμενος άμωμος και εργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλών αλήθειαν εν καρδιά αυτού. Ός ούκ εδόλωσεν εν γλώσση αυτού και ούκ εποίησε τω πλησίον αυτού κακόν και ονειδισμόν ούκ έλαβεν επί τοις έγγιστα αυτού. Εξουδένωται ενώπιον αυτού πονηρευόμενος, τους δε φοβουμένους τον Κύριον δοξάζει. Ο ομνύων τον πλησίον αυτού και ούκ αθετών· το αργύριον αυτού ούκ έδωκεν επί τόκω και δώρα επ' αθώοις ούκ έλαβεν. Ο ποιών ταύτα, ού σαλευθήσεται εις τον αιώνα.

Ψαλμος ΙΕ' 15

Φύλαξον με, Κύριε, ότι επί σοι ήλπισα· είπα τω Κυρίω· Κύριος μου ει σύ, ότι των αγαθών μου ού χρειαν έχεις. Τοις αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος, πάντα τα θελήματα αυτού εν αυτοίς. Επληθύνθησαν αι ασθένειαι αυτών, μετά ταύτα ετάχυναν. Ου μη συναγάγω τας συναγωγάς αυτών εξ αιμάτων, ουδ' ου μη μνησθώ τω ονομάτων αυτών δια χειλέων μου. Κύριος μερίς της κληρονομίας μου και του ποτηρίου μου· συ εί ο αποκαθιστών την κληρονομίαν μου εμοί. Σχοινία επέπεσε μοι εν τοις κρατίστοις, και γαρ η κληρονομία μου κρατίστη μοι έστιν. Ευλογήσω τον Κύριον τον συνετίσαντα με, έτι δε και έως νυκτός επαίδευσαν με οι νεφροί μου. Προωρώμην τον Κύριον ενώπιον μου δια παντός, ότι εκ δεξιών μου έστιν, ίνα μη σαλευθώ. Δια τούτο ευφράνθη η καρδιά μου και ηγαλλιάσατο η γλώσσα μου, έτι δε και η σαρξ μου κατασκηνώσει επ' ελπίδι. Ότι

ούκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδην, ουδέ δώσεις τον όσιον σου ιδείν διαφθοράν. Εγνώρισας μοι οδούς ζωής, πληρώσεις με ευφροσύνης μετά του προσώπου σου· τερπνότητες εν τη δεξιά σου εις τέλος.

Ψαλμός ΙΣΤ' 16

Εισάκουσον, Κύριε, της δικαιοσύνης μου, πρόσχεσ τή δεήσει μου. Ενώτισαι την προσευχήν μου, ούκ εν χείλεσι δολίοις. Εκ προσώπου σου το κρίμα μου εξέλθοι, οι οφθαλμοί μου ιδέτωσαν ευθύτητας. Εδοκίμασας την καρδίαν μου, επεσκεψώ νυκτός· επύρωσας με και ούχ ευρέθη εν εμοί αδικία. Όπως αν μη λαλήση το στόμα μου τα έργα των ανθρώπων, δια τους λόγους των χειλέων σου εγώ εφύλαξα οδούς σκληράς. Κατάρτισαι τα διαβήματα μου εν ταις τρίβοις σου, ίνα μη σαλευθώσι τα διαβήματα μου. Εγώ εκέκραξα, ότι επήκουσας μου, ο Θεός· κλίνον το ούς σου εμοί, και εισάκουσον των ρημάτων μου. Θαυμάστωσον τα ελέη σου, ο σώζων τους ελπίζοντας επί σε· εκ των ανθεστηκότων τη δεξιά σου φύλαξον με, Κύριε, ως κόρην οφθαλμού. Εν σκέπη των πτερύγων σου σκεπάσεις με, από προσώπου ασεβών των ταλαιπωρησάντων με. Οι εχθροί μου την ψυχήν μου περιέσχον· το στόμα αυτών συνέκλεισαν, το στόμα αυτών ελάλησεν υπερηφανίαν. Εκβαλόντες με νυνί περιεκύκλωσαν με, τους οφθαλμούς αυτών έθεντο εκκλιναι εν τη γη. Υπέλαβον με ωσει λέων έτοιμος εις θήραν, και ωσει σκύμνος οικών εν αποκρύφοις. Ανάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αυτούς και υποσκέλισον αυτούς· ρύσαι την ψυχήν μου από ασεβούς, ρομφαίαν σου από εχθρών της χειρός σου. Κύριε, από ολίγων από γης διαμέρισον αυτούς εν τη ζωή αυτών, και των κεκρυμμένων σου επλήσθη η γαστήρ αυτών. Εχορτάσθησαν υείων και αφήκαν τα κατάλοιπα τοις νηπίοις αυτών. Εγώ δε εν δικαιοσύνη οφθήσομαι τω προσώπω σου·

χορτασθήσομαι εν τω οφθήναι μοι την
δόξαν σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ψαλμός ΙΖ' 17

Αγαπήσω σε, Κύριε, η ισχύς μου. Κύριος
στερέωμα μου και καταφυγή μου και
ρύστης μου. Ο Θεός μου, βοηθός μου, και
ελπιώ επ' αυτόν· υπερασπιστής μου και
κέρας σωτηρίας μου και αντιλήπτωρ μου.
Αινών επικαλέσομαι τον Κύριον, και εκ
των εχθρών μου σωθήσομαι. Περιέσχον
με ωδίνες θανάτου και χείμαρροι ανομίας
εξετάραξαν με. Ωδίνες άδου
περιεκύκλωσαν με, προέφθασαν με
παγίδες θανάτου. Και εν τω θλίβεσθαι με
επεκαλεσάμην τον Κύριον και προς τον
Θεόν μου εκέκραξα. Έκουσεν εκ ναού
αγίου αυτού φωνής μου και η κραυγή μου
ενώπιον αυτού εισελεύσεται εις τα ώτα
αυτού. Και εσαλεύθη, και έντρομος
εγενήθη η γη και τα θεμέλια των ορέων
εταράχθησαν και εσαλεύθησαν, ότι
ωργίσθη αυτοίς ο Θεός. Ανέβη καπνός εν
οργή αυτού και πυρ από προσώπου αυτού
κατεφλόγισεν, άνθρακες ανήφθησαν απ'
αυτού. Και έκλινεν ουρανούς και κατέβη
και γνόφος υπό τους πόδας αυτού. Και
επέβη επί Χερουβίμ και επετάσθη·
επετάσθη επί πτερύγων ανέμων. Και
έθετο σκότος αποκρυφήν αυτού, κύκλω
αυτού η σκηνή αυτού, σκοτεινόν ύδωρ εν
νεφέλαις αέρων. Από της τηλαυγήσεως
ενώπιον αυτού αι νεφέλαι διήλθον,
χάλαζα και άνθρακες πυρός. Και
εβρόντησεν εξ ουρανού ο Κύριος, και ο
Ύψιστος έδωκε φωνήν αυτού.
Εξαπέστειλε βέλη και εσκόρπισεν αυτούς
και αστραπάς επλήθυσε και συνετάραξεν
αυτούς. Και ώφθησαν αι πηγαί των
υδάτων και ανεκαλύφθη τα θεμέλια της
οικουμένης από επιτιμήσεως σου, Κύριε,
από εμπνεύσεως πνεύματος οργής σου.
Εξαπέστειλεν εξ ύψους και έλαβε με·
προσελάβετο με εξ υδάτων πολλών.
Ρύσεται με εξ εχθρών μου δυνατών και εκ
των μισούντων με, ότι εστερεώθησαν
υπέρ εμέ. Προέφθασαν με εν ημέρα

κακώσεως μου· και εγένετο Κύριος αντιστήριγμα μου. Και εξήγαγε με εις πλατυσμόν· ρύσεται με, ότι ηθέλησε με. Και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου, και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ανταποδώσει μοι. Ότι εφύλαξα τας οδούς Κυρίου και ούκ ησέβησα από του Θεού μου. Ότι πάντα τα κρίματα αυτού ενώπιον μου και τα δικαιώματα αυτού ούκ απέστησαν απ' εμού. Και έσομαι άμωμος μετ' αυτού και φυλάξομαι από της ανομίας μου. Και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου, ενώπιον των οφθαλμών αυτού. Μετά οσίου όσιος έση και μετά ανδρός αθώου αθώος έση· και μετά εκλεκτού εκλεκτός έση· και μετά στρεβλού διαστρέψεις. Ότι συ λαόν ταπεινόν σώσεις και οφθαλμούς υπερηφάνων ταπεινώσεις. Ότι σύ φωτιείς λύχνον μου, Κύριε ο Θεός μου, φωτιείς το σκοτος μου. Ότι εν σοι ρυσθήσομαι από πειρατηρίου και εν τω Θεώ μου υπερβήσομαι τείχος. Ο Θεός μου, άμωμος η οδός αυτού· τα λόγια Κυρίου πεπυρωμένα, υπερασπιστής έστι πάντων των ελπίζόντων επ' αυτόν. Ότι τίς Θεός πάρεξ του Κυρίου; ή τίς Θεός πλην του Θεού ημών; Ο Θεός ο περιζωννύων με δύναμιν και έθετο άμωμον την οδόν μου. Καταρτιζόμενος τους πόδας μου ωσει ελάφου και επί τα υψηλά ιστών με. Διδάσκων χείρας μου εις πόλεμον· και έθου τόξον χαλκούν τους βραχίονας μου. Και έδωκας μοι υπερασπισμόν σωτηρίας, και η δεξιά σου αντελάβετο μου. Και η παιδεία σου ανώρθωσε με εις τέλος, και η παιδεία σου αυτή με διδάξει. Επλάτυνας τα διαβήματα μου υποκάτω μου, και ούκ ησθένησαν τα ίχνη μου. Καταδιώξω τους εχθρούς μου και καταλήψομαι αυτούς και ούκ αποστραφήσομαι, έως άν εκλίπωσιν. Εκθλίψω αυτούς και ου μη δύνωνται στήναι· πεσούνται υπό τους πόδας μου. Και περιέζωσας με δύναμιν εις πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τους επανισταμένους επ' εμέ υποκάτω μου.

Και τους εχθρούς μου έδωκας μοι νώτον και τους μισούντας με εξωλόθρευσας. Εκέκραξαν, και ούκ ην ο σώζων, προς Κύριον, και ούκ εισήκουσεν αυτών. Και λεπυνώ αυτούς ωσει χνούν κατά πρόσωπον ανέμου, ως πηλόν πλατειών λεανώ αυτούς. Ρύση με εξ αντιλογίας λαού, καταστήσεις με εις κεφαλήν εθνών. Λαός, όν ούκ έγνων, εδούλευσε μοι· εις ακοήν ωτίου υπήκουσε μου. Υιοί αλλότριοι εψεύσαντο μοι· υιοί αλλότριοι επαλαιώθησαν και εχώλαναν από των τρίβων αυτών. Ζή Κύριος, και ευλογητός ο Θεός μου και υψωθήτω ο Θεός της σωτηρίας μου. Ο Θεός, ο διδούς εκδικήσεις εμοί, και υποτάξας λαούς υπ' εμέ· ο ρύστης μου εξ εχθρών μου οργίλων. Από των επανισταμένων επ' εμέ υψώσεις με, από ανδρός αδίκου ρύση με. Δια τούτο εξομολογήσομαι σοι εν έθνεσι, Κύριε, και τω ονόματι σου ψαλώ. Μεγαλύνων τας σωτηρίας του βασιλέως αυτού, και ποιών έλεος τω χριστώ αυτού, τω Δαυίδ, και τω σπέρματι αυτού έως αιώνος.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΙΗ' 18

Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα. Ημέρα τη ημέρα ερεύγεται ρήμα και νυξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν. Ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι, ων ουχί ακούονται αι φωναί αυτών. Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών. Εν τω ηλίω έθετο το σκήνωμα αυτού· και αυτός ως νυμφίος εκπορευόμενος εκ παστού αυτού. Αγαλλιάζεται ως γίγας δραμείν οδόν αυτού· απ' άκρου του ουρανού η έξοδος αυτού και το κατάντημα αυτού έως άκρου του ουρανού· και ούκ έστιν ος αποκρουθήσεται της θέρμης αυτού. Ο νόμος Κυρίου άμωμος, επιστρέφων ψυχάς· η μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια. Τα δικαιώματα Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδίαν· η

εντολή Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα οφθαλμούς. Ο φόβος Κυρίου αγνός, διαμένων εις αιώνα αιώνος· τα κρίματα Κυρίου αληθινά, δεδικαιωμένα επί το αυτό. Επιθυμητά υπέρ χρυσίον και λίθον τίμιον πολύν, και γλυκύτερα υπέρ μέλι και κηρίον. Και γαρ ο δούλος σου φυλάσσει αυτά· εν τω φυλάσσειν αυτά ανταπόδοσις πολλή. Παραπτώματα τίς συνήσει; εκ των κρυφίων μου καθάρισον με και από αλλοτρίων φείσαι του δούλου σου. Εάν μη μου κατακυριεύσωσι, τότε άμωμος έσομαι και καθαρισθήσομαι από αμαρτίας μεγάλης. Και έσονται εις ευδοκίαν τα λόγια του στόματος μου και η μελέτη της καρδιάς μου ενώπιον σου δια παντός. Κύριε, βοηθέ μου και λυτρωτά μου.

Ψαλμός ΙΘ' 19

Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως· υπερασπίσαι σου το όνομα του Θεού Ιακώβ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου και εκ Σιών αντιλάβοιτο σου. Μνησθείη πάσης θυσίας σου και το ολοκαύτωμα σου πιανάτω. Δώη σοι Κύριος κατά την καρδίαν σου και πάσαν την βουλήν σου πληρώσαι. Αγαλλιασόμεθα επί τω σωτηρίω σου και εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Πληρώσαι Κύριος πάντα τα αιτήματα σου· νυν έγνω, ότι έσωσε Κύριος τον χριστόν αυτού. Επακούσεται αυτού εξ ουρανού αγίου αυτού· εν δυναστείαις η σωτηρία της δεξιάς αυτού. Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις· ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν· ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν. Κύριε, σώσον τον Βασιλέα, και επάκουσον ημών, εν ή αν ημέρα επικαλεσώμεθα σε.

Ψαλμός Κ' 20

Κύριε, εν τη δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο βασιλεύς, και επί τω σωτηρίω σου

αγαλλιάσεται σφόδρα· Την επιθυμίαν της καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ και την θέλησιν των χειλέων αυτού ούκ εστέρησας αυτόν. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος· έθηκας επί την κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου. Ζωήν ητήσατο σε, και έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος. Μεγάλη η δόξα αυτού εν τω σωτηρίω σου, δόξαν και μεγαλοπρέπειαν επιθήσεις επ' αυτόν. Ότι δώσεις αυτώ ευλογίαν εις αιώνα αιώνος· ευφρανείς αυτόν εν χαρά μετά του προσώπου σου. Ότι ο βασιλεύς ελπίζει επί Κύριον και εν τω ελέει του Υψίστου ου μη σαλευθή. Ευρεθείη η χειρ σου πάσι τοις εχθροίς σου· η δεξιά σου εύροι πάντας τους μισούντας σε. Ότι θήσεις αυτούς εις κλίβανον πυρός εις καιρόν του προσώπου σου· Κύριος εν οργή αυτού συνταράξει αυτούς, και καταφάγεται αυτούς πυρ. Τον καρπόν αυτών από της γης απολείς και το σπέρμα αυτών από υιών ανθρώπων. Ότι έκλιναν εις σε κακά, διελογίσαντο βουλάς, αις ου μη δύνωνται στήναι. Ότι θήσεις αυτούς νώτον· εν τοις περιλοίποις σου ετοιμάσεις το πρόσωπον αυτών. Υψώθητι, Κύριε, εν τη δυνάμει σου· άσομεν και ψαλούμεν τας δυναστείας σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΚΑ' 21

Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχες μοι· ίνα τί εγκατέλιπες με; μακρά από της σωτηρίας μου οι λόγοι των παραπτωμάτων μου. Ο Θεός μου, κεκράξομαι ημέρας, και ούκ εισακούση· και νυκτός, και ούκ εις άνοιαν εμοί. Συ δε εν αγίω κατοικείς, ο έπαινος του Ισραήλ. Επί σοι ήλπισαν οι πατέρες ημών, ήλπισαν και ερρώσω αυτούς. Προς σε εκέκραξαν και εσώθησαν, επί σοι ήλπισαν και ού κατησχύνθησαν. Εγώ δε είμι σκώληξ, και ούκ άνθρωπος, όνειδος ανθρώπων και εξουθένημα λαού. Πάντες οι θεωρούντες με εξεμυκτήρισαν με,

ελάλησαν εν χείλεσιν, εκίνησαν κεφαλήν. Ἐλπισεν ἐπὶ Κύριον, ρυσάσθω αὐτόν, σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν. Ὅτι συ εἶ ο ἐκσπάσας με ἐκ γαστροῦ, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρὸς μου· ἐπὶ σε ἐπερρίφην ἐκ μήτρας. Ἀπὸ γαστροῦ μητρὸς μου Θεὸς μου εἶ συ, μὴ ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ. Ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθὸν μοι. Περιεκύκλωσαν με μύσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάζων καὶ ωρούμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ οστά μου· ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχύς μου καὶ ἡ γλῶσσα μου κεκόλληται τῷ λάρυγγι μου καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγες με. Ὅτι ἐκύκλωσαν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με. Ὄρουξαν χεῖρας μου καὶ πόδας μου· ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ οστά μου· αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπεῖδον με. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτια μου εαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλήρον. Συ δε, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειαν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψιν μου πρόσχες. Ρύσαι ἀπὸ ρομφαίας τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενή μου. Σώσον με ἐκ στόματος λεόντος καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερῶτων τὴν ταπείνωσιν μου. Δηγήσομαι τὸ ὄνομα σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας υμνήσω σε. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον αινέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν. Φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ. Ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ προσώχθισε τὴν δεήσιν του πτωχοῦ, οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν εἰσήκουσε με. Παρὰ σου ὁ ἔπαινος μου· ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαι σοι· τὰς εὐχὰς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αινέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαὶ αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα

τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία καὶ αὐτὸς δεσπάζει τῶν ἐθνῶν. Ἐφαγον καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Αναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Ψαλμὸς ΚΒ' 22

Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει. Εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψε με. Τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν, ὠδήγησε με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Εἴαν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιάς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι συ μετ' ἐμοῦ εἶ. Ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου αὐταὶ με παρεκάλεσαν. Ἡτοίμασας ἐνώπιον μου τράπεζαν, ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με. Ελίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου, καὶ τὸ ποτήριον σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον. Καὶ τὸ ἔλεος σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς ΚΓ' 23

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ. Αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοίμασεν αὐτήν. Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ; Ἀθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῆ καρδία, ὅς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ ὠμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ. Οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες υμῶν· καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταῖός καὶ δυνατός, Κύριος δυνατός ἐν πολέμῳ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες υμῶν· καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ψαλμός ΚΔ' 24

Πρὸς σε, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυνηθῆν ἐἰς τὸν αἰῶνα, μηδέ καταγελασάτωσαν με οἱ ἐχθροί μου. Καὶ γὰρ πάντες οἱ υπομένοντες σε οὐ μὴ καταισχυνηθῶσιν. Αἰσχυνηθήτωσαν οἱ ανομούντες διακενής. Τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνῶρισον μοὶ καὶ τὰς τρίβους σου δίδαξον με. Ὁδήγησον με ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν σου καὶ δίδαξον με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός ὁ σωτὴρ μου· καὶ σε υπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν. Μνήσθητι τῶν οἰκτιρῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰσιν. Ἀμαρτίας νεότητος μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῆς, κατὰ τὸ ἔλεος σου μνήσθητι μου, σὺ, ἐνεκεν τῆς χρηστότητος σου, Κύριε. Χρηστός καὶ εὐθύς ὁ Κύριος· διὰ τούτο νομοθετήσῃ ἀμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ. Ὁδηγήσῃ πρᾶεῖς ἐν κρίσει, διδάξει πρᾶεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ. Πάσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια, τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματος σου, Κύριε, καὶ ἴλᾳσθητι τὴν ἀμαρτίαν μου· πολλή γὰρ ἐστὶ. Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσῃ αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ἢ ἠρετίσατο. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσεται καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσῃ γην. Κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσῃ αὐτοῖς. Οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντός πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτός ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησον με· ὅτι μονογενῆς καὶ πτωχός εἰμι ἐγώ. Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν· ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγε με. Ἴδε τὴν ταπείνωσιν μου καὶ τὸν κόπον μου· καὶ ἄφες πάσας τὰς ἀμαρτίας μου. Ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν, καὶ μίσος ἀδίκων ἐμίσησαν με. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου καὶ ῥύσαι με· μὴ

καταισχυνθείην, ότι ήλπισα επί σε. 'Ακακοι και ευθείς εκολλώντο μοι, ότι υπέμεινα σε, Κύριε. Λύτρωσαι, ο Θεός, τον Ισραήλ εκ πασών των θλίψεων αυτού.

Ψαλμός ΚΕ' 25

Κρίνον με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην· και επί τω Κυρίω ελπίζων, ου μη ασθενήσω. Δοκίμασον με, Κύριε, και πείρασον με· πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου. 'Οτι το έλεος σου κατέναντι των οφθαλμών μου έστι, και ευηρέστησα εν τη αληθεία σου. Ούκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω. Εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβών ου μη καθίσω. Νίψομαι εν αθώοις τας χείρας μου και κυκλώσω το θυσιαστήριον σου, Κύριε, του ακούσαι με φωνής αιnéσεως σου και διηγήσασθαι πάντα τα θαυμάσια σου. Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μη συναπολέσης μετά ασεβών την ψυχήν μου και μετά ανδρών αιμάτων την ζωήν μου, ών εν χερσίν αι ανομιαί, η δεξιά αυτών επλήσθη δώρων. Εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην, λύτρωσαι με, Κύριε, και ελέησον με. Ο πους μου έστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογήσω σε, Κύριε.

Ψαλμός ΚΣΤ' 26

Κύριος φωτισμός μου και σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος υπερασπιστής της ζωής μου, από τίνος δειλιάσω; Εν τω εγγίζειν επ'εμέ κακούντας, του φαγείν τας σάρκας μου. Οι θλίβοντες με και οι εχθροί μου, αυτοί ησθένησαν και έπεσον. Εάν παρατάξεται επ'εμέ παρεμβολή, ού φοβηθήσεται η καρδία μου· εάν επαναστή επ'εμέ πόλεμος, εν ταύτη εγώ ελπίζω. Μίαν ητησάμην παρά Κυρίου, ταύτην ζητήσω· του κατοικείν με εν οίκω Κυρίου, πάσας τας ημέρας της ζωής μου, του θεωρείν με την τερπνότητα Κυρίου και επισκέπτεσθαι τον ναόν τον άγιον αυτού.

'Οτι έκρουψε με εν σκηνή αυτού εν ημέρα κακών μου, εσκέπασε με εν αποκρύφω της σκηνής αυτού, εν πέτρα ύψωσε με. Και νυν ιδού ύψωσε την κεφαλήν μου επ'εχθρούς μου. Εκύκλωσα και έθυσα εν τη σκηνή αυτού θυσίαν αιnéσεως και αλαλαγμού· άσω και ψαλώ τω Κυρίω. Εισάκουσον, Κύριε, της φωνής μου, ης εκέκραξα· ελέησον με και εισάκουσον μου. Σοι είπεν η καρδία μου· Κύριον ζητήσω. Εξεζήτησε σε το πρόσωπον μου· το πρόσωπον σου, Κύριε, ζητήσω. Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου απ'εμού και μη εκκλίνης εν οργή από του δούλου σου. Βοηθός μου γενού, μη αποσκορακίσης με και μη εγκαταλίπης με, ο Θεός, ο σωτήρ μου. 'Οτι ο πατήρ μου και η μήτηρ μου εγκατέλιπον με, ο δε Κύριος προσελάβετο με. Νομοθέτησον με, Κύριε, εν τη οδώ σου και οδήγησον με εν τρίβω ευθεία, ένεκα των εχθρών μου. Μη παραδώς με εις ψυχάς θλιβόντων με, ότι επανέστησαν μοι μάρτυρες άδικοι και εψεύσατο η αδικία εαυτή. Πιστεύω του ιδείν τα αγαθά Κυρίου εν γη ζώντων. Υπόμεινον τον Κύριον· ανδρίζου, και κραταιούσθω η καρδία σου, και υπόμεινον τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΚΖ' 27

Προς σε, Κύριε, κεκράξομαι, ο Θεός μου, μη παρασιωπήσης απ'εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Εισάκουσον, Κύριε, της φωνής της δεήσεως μου, εν τω δέεσθαι με προς σε, εν τω αίρειν με χείρας μου προς ναόν άγιον σου. Μη συνελκύσης με μετά αμαρτωλών, και μετά εργαζομένων αδικίαν μη συναπολέσης με, των λαλούντων ειρήνην μετά των πλησίων αυτών, κακά δε εν ταις καρδίαις αυτών. Δός αυτοίς, Κύριε, κατά τα έργα αυτών, και κατά την πονηρίαν των επιτηδευμάτων αυτών· κατά τα έργα των χειρών αυτών, δός αυτοίς, απόδος το

ανταπόδομα αυτών αυτοίς. Ὅτι οὐ συνήκαν εἰς τὰ ἔργα Κυρίου καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Καθελεῖς αὐτούς, καὶ οὐ μὴ οικοδομήσεις αὐτούς. Ευλογητός Κύριος, ὅτι εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου. Κύριος βοηθός μου καὶ υπερασπιστής μου· ἐπ' αὐτῷ ἤλπισεν ἡ καρδιά μου καὶ ἐβοηθήθην καὶ ἀνέθαλεν ἡ σαρξ μου· καὶ ἐκ θελήματος μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ. Κύριος κραταίωμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ υπερασπιστής τῶν σωτηριῶν τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ ἔστι. Σῶσον τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου καὶ ποιῆσον αὐτούς καὶ ἔπαρον αὐτούς ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμός ΚΗ' 28

Ενέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱούς κριῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν. Ενέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγία αὐτοῦ. Φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχύι, φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ. Φωνὴ Κυρίου συντριβόντος κέδρους, καὶ συντρίψει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καὶ λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόνον τοῦ Λιβάνου, καὶ ὁ ἠγαπημένος ὡς υἱός μονοκερῶτων. Φωνὴ Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός. Φωνὴ Κυρίου συσσειόντος ἔρημον· καὶ συσσειεῖ Κύριος τὴν ἔρημον Κάδδης. Φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένη ἐλάφους, καὶ ἀποκαλύψει δρυμούς, καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ πας τις λέγει δόξαν. Κύριος τὸν κατακλυσμόν κατοικεῖ καὶ καθιεῖται Κύριος Βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα. Κύριος ἰσχύς τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει· Κύριος εὐλογήσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

Ψαλμός ΚΘ' 29

Υψώσω σε, Κύριε, ὅτι υπέλαβες με καὶ οὐκ εὐφράνας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σε, καὶ ἴσω με. Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ Ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσας με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων

εἰς λάκκον. Ψάλατε τῷ Κυρίῳ οἱ ὅσοι αὐτοῦ καὶ ἐξομολογεῖσθε τὴν μνήμη τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ. Ὅτι οργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ καὶ ζῶν ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ· τὸ ἐσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμός καὶ ἐν τῷ πρωὶ ἀγαλλίασις. Εγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα. Κύριε, ἐν τῷ θελήματι σου παρέσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν, ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπον σου καὶ ἐγενήθην τεταραγμένος Πρὸς σε, Κύριε, κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι. Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματι μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν; Μὴ ἐξομολογήσεται σοὶ χεὺς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειαν σου; Ἦκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησε με· Κύριος ἐγεννήθη βοηθός μου. Ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαρὰν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον μου καὶ περιέζωσας με εὐφροσύνην. Ὅπως ἀν ψάλη σοὶ ἡ δόξα μου καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ· Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαι σοὶ.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλουῖα.

Ψαλμός Λ' 30

Ἐπι σοὶ, Κύριε, ἤλπισα μὴ καταισχυνηθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥύσαι με καὶ ἐξελοῦ με. Κλίνον πρὸς με τὸ οὖς σου· τάχυνον τοῦ ἐξελεῖσθαι με. Γενού μοι εἰς Θεόν υπερασπιστήν καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαι με. Ὅτι κραταίωμα μου καὶ καταφυγή μου εἶ συ, καὶ ἔνεκεν τοῦ ὀνόματος σου ὠδηγήσεις με καὶ διαθρέψεις με. Εξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἐκρυψάν μοι, ὅτι συ εἶ ὁ υπερασπιστής μου, Κύριε. Εἰς χεῖρας σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμα μου· ἐλυτρώσω με, Κύριε, ὁ Θεός τῆς ἀληθείας. Ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας ματαιότητος διακενῆς· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἤλπισα. Ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου· ὅτι ἐπίδες ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν μου, ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχὴν μου. Καὶ οὐ συνέκλεισας με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας

μου. Ελέησον με, Κύριε, ότι θλίβομαι· εταράχθη εν θυμώ ο οφθαλμός μου, η ψυχή μου και η γαστήρ μου. Ὅτι εξέλιπεν εν οδύνη η ζωή μου και τα έτη μου εν στεναγμοίς. Ησθένησεν εν πτωχεία η ισχύς μου και τα οστά μου εταράχθησαν. Παρά πάντα τους εχθρούς μου εγενήθην όνειδος και τοις γείτοσι μου σφόδρα, και φόβος τοις γνωστοίς μου. Οι θεωρούντες με έξω έφυγον απ' εμού. Επελήσθην ωσει νεκρός από καρδιάς. Εγενήθην ωσει σκεύος απολωλός. Ὅτι ήκουσα ψόγον πολλών παροικούντων κυκλόθεν· εν τω επισυναχθήναι αυτούς άμα επ'εμέ, του λαβείν την ψυχήν μου εβουλεύσαντο. Εγώ δε επί σοι, Κύριε, ήλπισα· είπα· Σύ εί ο Θεός μου· εν ταις χερσί σου οι κλήροι μου. Ρύσαι με εκ χειρός εχθρών μου και εκ των καταδιωκόντων με. Επίφανον το πρόσωπον σου επί τον δούλον σου, σώσον με εν τω ελέει σου. Κύριε, μη καταισχυνθείην, ότι επεκαλεσάμην σε· αισχυνθείσαν ασεβείς, και καταχθείσαν εις άδου. Ἄλαλα γενηθήτω τα χείλη τα δόλια, τα λαλούντα κατά του δικαίου ανομίαν, εν υπερηφανία και εξουδενώσει. Ως πολύ το πλήθος της χρηστότητος σου, Κύριε, ής έκρουσας τοις φοβουμένοις σε! Εξειργάσω τοις ελπίζουσιν επί σε, εναντίον των υιών των ανθρώπων. Κατακρύψεις αυτούς εν αποκρύφω του προσώπου σου από ταραχής ανθρώπων, σκεπάσεις αυτούς εν σκηνή από αντιλογίας γλωσσών. Ευλογητός Κύριος, ότι εθαυμάστωσε το έλεος αυτού εν πόλει περιοχής. Εγώ δε είπα εν τη εκστάσει μου· απέρριμμαι από προσώπου των οφθαλμών σου· δια τούτο εισήκουσας της φωνής της δεήσεως μου, εν τω κεκραγέναι με προς σε. Αγαπήσατε τον Κύριον, πάντες οι όσιοι αυτού, ότι αληθείας εκζητεί Κύριος, και ανταποδίδωσι τοις περισσώς πιούσιν υπερηφανίαν. Ανδρίζεσθε, και κραταιούσθω η καρδιά υμών, πάντες οι ελπίζοντες επί Κύριον.

Ψαλμός ΛΑ' 31

Μακάριοι, ων αφέθησαν αι ανομίαι και ών επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι. Μακάριος ανήρ, ώ ου μη λογίσηται Κύριος αμαρτίαν, ουδέ έστιν εν τω στόματι αυτού δόλος. Ὅτι εσίγησα, επαλαιώθη τα οστά μου, από του κραζειν με όλην την ημέραν. Ὅτι ημέρας και νυκτός εβαρύνθη επ'εμέ η χείρ σου, εστράφην εις ταλαιπωρίαν εν τω εμπαγήναι μοι άκανθαν. Την ανομίαν μου εγνώρισα, και την αμαρτίαν μου ούκ εκάλυψα. Είπα· Εξαγορεύσω κατ'εμού την ανομίαν μου τω Κυρίω, και συ αφήκας την ασέβειαν της καρδιάς μου. Υπερ ταύτης προσεύξεται προς σε πάς όσιος εν καιρώ ευθέτω· πλην εν κατακλυσμώ υδάτων πολλών προς αυτόν ούκ εγγιούσι. Σύ μου εί καταφυγή από θλίψεως της περιεχούσης με, το αγαλλίαμα μου· λύτρωσαι με από των κυκλωσάντων με. Συνετιώ σε και συμβιβώ σε εν οδώ ταύτη, ή πορεύση, επιστηριώ επί σε τους οφθαλμούς μου. Μη γίνεσθε ώς ίππος και ημίονος, οισ ουκ έστι σύνεσις· εν κημώ και χαλινώ τας σιαγόνας αυτών άγξαι, των μη εγγιζόντων προς σε. Πολλαί αι μάστιγες του αμαρτωλου, τον δε ελπίζοντα επί Κύριον έλεος κυκλώσει. Ευφράνθητε επί Κύριον και αγαλλιάσθε, δίκαιοι, και καυχάσθε, πάντες οι ευθείς τη καρδιά.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ψαλμός ΛΒ' 32

Αγαλλιάσθε, δίκαιοι, εν Κυρίῳ· τοις ευθέσι πρέπει αίνεσις. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ εν κιθάρα, εν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψάλατε αὐτῷ. Ἄσατε αὐτῷ ἄσμα καινόν, καλῶς ψάλατε αὐτῷ εν αλαλαγμῷ. Ὅτι ευθύς ο λόγος του Κυρίου, πάντα τα ἔργα αὐτοῦ εν πίστει. Αγαπᾶ ελεημοσύνην και κρίσιν ο Κύριος· του ελέους Κυρίου πλήρης η γη. Τῷ λόγῳ Κυρίου οι ουρανοὶ εστερεώθησαν και τῷ πνεύματι του στόματος αὐτοῦ πάσα η δύναμις αὐτῶν. Συνάγων ὡσεὶ ασκόν ὕδατα θαλάσσης, τιθεὶς εν θησαυροῖς ἀβύσσους. Φοβηθήτω τον Κύριον πάσα η γη, ἀπ' αὐτοῦ δε σαλευθήτωσαν πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην. Ὅτι αὐτός εἶπε και ἐγενήθησαν· αὐτός ἐνετείλατο και ἐκτίσθησαν. Κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δε λογισμοὺς λαῶν και ἀθετεῖ βουλὰς ἀρχόντων. Η δε βουλή του Κυρίου εις τον αἰῶνα μένει, λογισμοὶ της καρδίας αὐτοῦ εις γενεάν και γενεάν. Μακάριον το ἔθνος, ου ἔστι Κύριος ο Θεός αὐτοῦ, λαός, ον ἐξελέξατο εις κληρονομίαν εαυτῷ. Εξ ουρανοῦ ἐπέβλεψεν ο Κύριος, εἶδε πάντας τους υιοὺς των ἀνθρώπων. Εξ ετοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τους κατοικούντας την γην. Ο πλάσας κατὰ μόνας τας καρδίας αὐτῶν, ο συνιείς πάντα τα ἔργα αὐτῶν. Οὐ σώζεται βασιλεύς δια πολλήν δύναμιν και γίγας οὐ σωθήσεται εν πλήθει ισχύος αὐτοῦ. Ψευδῆς ἵππος εις σωτηρίαν, εν δε πλήθει δυνάμεως αὐτοῦ, οὐ σωθήσεται. Ἰδού οι οφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τους φοβουμένους αὐτόν, τους ἐλπίζοντας ἐπὶ το ἔλεος αὐτοῦ. Ρύσασθαι εκ θανάτου τας ψυχὰς αὐτῶν και διαθρέψαι αὐτούς εν λιμῷ. Η ψυχὴ ημῶν υπομενεὶ τῷ Κυρίῳ, ὅτι βοηθός και υπερασπιστῆς ημῶν ἔστιν. Ὅτι εν αὐτῷ ευφρανθήσεται η καρδία

ημῶν και εν τῷ ὀνόματι τῷ ἀγίῳ αὐτοῦ ἠλπίσαμεν. Γένοιτο, Κύριε, το ἔλεος σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σε.

Ψαλμός ΛΓ' 33

Ευλογήσω τον Κύριον εν παντί καιρῷ, δια παντός η αίνεσις αὐτοῦ εν τῷ στόματι μου. Εν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται η ψυχὴ μου· ακουσάτωσαν πρᾶεῖς, και ευφρανθήτωσαν. Μεγαλύνετε τον Κύριον συν εμοί, και υψώσωμεν το ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ το αὐτό. Εξεζήτησα τον Κύριον, και ἐπήκουσε μου, και εκ πασῶν των θλίψεων μου ἐρρύσατο με. Προσέλθετε προς αὐτόν και φωτίσθητε και τα πρόσωπα υμῶν ου μὴ καταισχυνηθῆ. Οὗτος ο πτωχός ἐκέκραξε και ο Κύριος εισηκούσεν αὐτοῦ και εκ πασῶν των θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν. Παρεμβαλεὶ ἄγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αὐτόν και ρύσεται αὐτούς. Γεύσασθε και ἴδετε ὅτι χρηστός ο Κύριος· μακάριος ἀνὴρ, ος ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν. Φοβήθητε τον Κύριον, πάντες οι ἅγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν υστέρημα τοις φοβουμένοις αὐτόν. Πλούσιοι ἐπτώχευσαν και ἐπέινασαν· οι δε ἐκζητούντες τον Κύριον ουκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ. Δεῦτε, τέκνα, ἀκούσατε μου, φόβον Κυρίου διδάξω υμᾶς. Τίς ἔστιν ἄνθρωπος ο θέλων ζῶην, ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς; Παύσον την γλῶσσαν σου ἀπὸ κακοῦ και χεῖλη σου του μη λαλήσαι δόλον. Ἐκλινον ἀπὸ κακοῦ και ποιήσον ἀγαθόν· ζήτησον εἰρήνην και δίωξον αὐτήν. Οφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους και ὠτα αὐτοῦ εις δέησιν αὐτῶν. Πρόσωπον δε Κυρίου ἐπὶ ποιούντας κακά, του ἐξολοθρεύσαι εκ γης το μνημόσυνον αὐτῶν. ἐκέκραξαν οι δίκαιοι και ο Κύριος εισηκούσεν αὐτῶν, και εκ πασῶν των θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς. Εγγύς Κύριος τοις συντετριμμένοις την καρδίαν και τους ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει. Πολλὰι αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐτούς ο Κύριος. Φυλάσσει Κύριος πάντα τα ὀστά αὐτῶν, ἐν ἐξ αὐτῶν

ου συντριβήσεται. Θάνατος αμαρτωλών πονηρός, και οι μισούντες τον δίκαιον πλημμελήσουσι. Λυτρώσεται Κύριος ψυχάς δούλων αυτου και ου μη πλημμελήσουσι πάντες οι ελπίζοντες επ'αυτόν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουϊα.

Ψαλμός ΛΔ' 34

Δίκασον, Κύριε, τους αδικούντας με· πολέμησον τους πολεμούντας με. Επιλαβού όπλου και θυρεού και ανάστηθι εις την βοήθειαν μου. Έκχεον ρομφαίαν και σύγκλεισον εξ εναντίας των καταδιωκόντων με· είπον τη ψυχή μου Σωτηρία σου εγώ είμι. Αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθήτωσαν οι λογιζόμενοι μοι κακά. Γενηθήτωσαν ωσει χνούς κατά πρόσωπον ανέμου και άγγελος Κυρίου εκθλίβων αυτούς. Γενηθήτω η οδός αυτών σκότος και ολίσθημα και άγγελος Κυρίου καταδιώκων αυτούς Ότι δωρεάν έκρουψαν μοι διαφθοράν παγίδος αυτών, μάτην ωνείδισαν την ψυχήν μου. Ελθέτω αυτώ παγίς, ήν ου γινώσκει, και η θήρα, ήν έκρουψε, συλλαβέτω αυτόν και εν τη παγίδι πεσειται εν αυτη. Η δε ψυχή μου αγαλλιάσεται επί τω Κυρίω, τερφθήσεται επί τω σωτηρίω αυτου. Πάντα τα οστά μου ερούσι· Κύριε, Κύριε, τίς όμοιος σοι; Ρυόμενος πτωχόν εκ χειρός στερεωτέρων αυτου και πτωχόν και πένητα από των διαρπαζόντων αυτόν. Αναστάντες μοι μάρτυρες άδικοι, ά ουκ εγίνωσκον ηρώτων με. Ανταπεδίδουσαν μοι πονηρά αντί αγαθών και ατεκνίαν τη ψυχή μου. Εγώ δε, εν τω αυτους παρενοχλείν μοι, ενεδυόμην σάκκον· και εταπείνουν εν νηστεία την ψυχήν μου και η προσευχή μου εις κόλπον μου αποστραφήσεται. Ως πλησίον, ως αδελφώ ημετέρω, ούτως ευηρέστουν· ως πενθών και σκυθρωπάζων, ούτως εταπεινούμην. Και

κατ'εμού ευφράνθησαν και συνήχθησαν· συνήχθησαν επ'εμέ μάστιγες και ουκ έγνων. Διεσχίσθησαν και ου κατενύγησαν. Επειράσαν με, εξεμυκτήρισαν με μυκτηρισμώ, έβρουξαν επ' εμέ τους οδόντας αυτών. Κύριε, πότε επόψει; αποκατάστησον την ψυχήν μου από της κακουργίας αυτών, από λεόντων την μονογενή μου. Εξομολογήσομαι σοι εν εκκλησία πολλή, εν λαώ βαρεί αιnéσω σε. Μη επιχαρείσαν μοι οι εχθραίνοντες μοι αδικως, οι μισούντες με δωρεάν και διανεύοντες οφθαλμοίς. Ότι εμοί μεν ειρηνικά ελάλουν και επ'οργήν δόλους διελογίζοντο. Και επλάτυναν επ'εμέ το στόμα αυτών· είπον· Εύγε, εύγε, είδον οι οφθαλμοί ημών! Είδες, Κύριε, μη παρασιωπήσης· Κύριε, μη αποστής απ'εμού. Εξεγέρθητι, Κύριε, και πρόσχες τη κρίσει μου, ο Θεός μου και ο Κύριος μου, εις την δίκην μου. Κρίνον με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην σου, Κύριε, ο Θεός μου, και μη επιχαρείσαν μοι. Μη είποισαν εν καρδίαις αυτών· Εύγε, εύγε τη ψυχή ημών· μη δε είποιεν· Κατεπίομεν αυτόν. Αισχυνθείσαν και εντραπήσαν άμα οι επιχαίροντες τοις κακοίς μου· Ενδυσάσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι μεγαλορρημονούντες επ'εμέ. Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν οι θέλοντες την δικαιοσύνην μου και ειπάτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι θέλοντες την ειρήνην του δούλου αυτου. Και η γλώσσα μου μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέρα τον έπαινον σου.

Ψαλμός ΛΕ' 35

Φησίν ο παράνομος του αμαρτάνειν εν εαυτώ, ουκ έστι φόβος Θεού απέναντι των οφθαλμών αυτου. Ότι εδόλωσεν ενώπιον αυτου, του ευρείν την ανομίαν αυτου και μισήσαι. Τα ρήματα του στόματος αυτου ανομία και δόλος, ουκ ηβουλήθη συνιέναι του αγαθύναι. Ανομίαν διελογίσαστο επί τοις κοίτης αυτου, παρέστη πάση οδώ ουκ αγαθή, κακία δε ου προσώχθισε. Κύριε, εν

τω ουρανώ το έλεος σου, και η αλήθεια σου έως νεφελών. Η δικαιοσύνη σου ως όρη Θεού, τα κρίματα σου άβυσσος πολλή. Ανθρώπους και κτήνη σώσεις, Κύριε. Ως επλήθυνας το έλεος σου, ο Θεός. Οι δε υιοί των ανθρώπων εν σκέπη των πτερύγων σου ελπιούσι. Μεθυσθήσονται από πιότητος οίκου σου, και τον χειμάρρουν της τρυφής σου ποτιείς αυτούς. Ότι παρά σοι πηγή ζωής, εν τω φωτί σου οψόμεθα φως. Παράτεινον το έλεος σου τοις γινώσκουσι σε και την δικαιοσύνην σου τοις ευθέσι τη καρδία. Μή ελθέτω μοι πύς υπερηφανίας, και χειρ αμαρτωλού μη σαλεύσαι με. Εκεί έπεσον πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν· εξώσθησαν και ου μη δύνωνται στήναι.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΛΣΤ' 36

Μη παραζήλου εν πονηρευομένοις, μηδέ ζήλου τους ποιούντας την ανομίαν. Ότι ωσει χόρτος ταχύ αποξηρανθήσεται, και ωσει λάχανα χλόης ταχύ αποπεσούνται. Έλπισον επί Κύριον και ποίει χρηστότητα και κατασκήνου την γην και ποιμανθήσεται επί τω πλούτῳ αυτής. Κατατρύφησον του Κυρίου και δώσει σοι τα αιτήματα της καρδιάς σου. Αποκάλυψον προς Κύριον την οδόν σου και έλπισον επ'αυτόν και αυτός ποιήσει. Και εξοίσει ως φως την δικαιοσύνην σου και το κρίμα σου ως μεσημβρίαν. Υποτάγηθι τῷ Κυρίῳ, και ικέτευσον αυτόν, μη παραζήλου εν τῷ κατευοδουμένῳ εν τῇ οδῷ αυτού, εν ανθρώπῳ ποιούντι παρανομίαν. Παύσαι από οργής, και εγκατάλιπε θυμόν, μη παραζήλου ώστε πονηρεύεσθαι. Ότι οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται, οι δε υπομένοντες τον Κύριον, αυτοί κληρονομήσουσι γήν. Και έτι ολίγον, και ού μη υπάρξη ο αμαρτωλός και ζητήσεις τον τόπον αυτού, και ού μη εύρης. Οι δε πραεῖς κληρονομήσουσι γήν και κατατρυφήσουσιν επί πλήθει ειρήνης.

Παρατηρήσεται ο αμαρτωλός τον δίκαιον και βρούξει επ'αυτόν τους οδόντας αυτού. Ο δε Κύριος εκγελάσεται αυτόν, ότι προβλέπει, ότι ήξει η ημέρα αυτού. Ρομφαίαν εσπάσαντο οι αμαρτωλοί, ενέτειναν τόξον αυτών του καταβαλείν πτωχόν και πένητα, του σφάξαι τους ευθείς τη καρδία. Η ρομφαία αυτών εισέλθοι εις τας καρδιάς αυτών και τα τόξα αυτών συντριβείη. Κρείσσον ολίγον τῷ δικαίῳ, υπέρ πλούτον αμαρτωλών πολύν. Ότι βραχίονες αμαρτωλών συντριβήσονται, υποστηρίζει δε δίκαιους ο Κύριος. Γινώσκει Κύριος τας οδούς των αμώμων και η κληρονομία αυτών εις αιώνα έσται. Ού καταισχυνθήσονται εν καιρῷ πονηρῷ και εν ημέραις λιμού χορτασθήσονται. Ότι οι αμαρτωλοί απολούνται, οι δε εχθροί του Κυρίου, άμα τῷ δοξασθήναι αυτούς και υψωθήναι, εκλείποντες ωσει καπνός εξέλιπον. Δανείζεται ο αμαρτωλός και ούκ αποτίσει· ο δε δίκαιος οικτείρει και δίδωσιν. Ότι οι ευλογούντες αυτον κληρονομήσουσι γην, οι δε καταρώμενοι αυτόν εξολοθρευθήσονται. Παρά Κυρίου τα διαβήματα ανθρώπου κατευθύνεται, και την οδόν αυτού θελήσει σφόδρα. Όταν πέση, ού καταρραχθήσεται· ότι Κύριος αντιστηρίζει χείρα αυτού. Νεώτερος εγενόμην, και γαρ εγήρασα, και ούκ είδον δίκαιον εγκαταλελειμμένον, ουδέ το σπέρμα αυτού ζητούν άρτους. Όλην την ημέραν ελεεί και δανείζει ο δίκαιος και το σπέρμα αυτού εις ευλογίαν έσται. Έκκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν και κατασκήνου εις αιώνα αιώνος. Ότι Κύριος αγαπά κρίσιν και ούκ εγκαταλείψει τους οσίους αυτού, εις τον αιώνα φυλαχθήσονται. Άνομοι δε εκδιωχθήσονται, και σπέρμα ασεβών εξολοθρευθήσεται. Δίκαιοι δε κληρονομήσουσι γην και κατασκηνώσουσιν εις αιώνα αιώνος επ'αυτής. Στόμα δικαίου μελετήσεται σοφίαν και η γλώσσα αυτού λαλήσεται κρίσιν. Ο νόμος του Θεού αυτού εν καρδία αυτού, και ούχ υποσκελισθήσεται τα

διαβήματα αυτού. Κατανοεί ο αμαρτωλός τον δίκαιον και ζητεί του θανατώσαι αυτόν. Ο δε Κύριος ου μη εγκαταλίπη αυτόν εις τας χείρας αυτού, ουδέ μη καταδικάσεται αυτόν, όταν κρίνηται αυτός. Υπόμεινον τον Κύριον και φύλαξον την οδόν αυτού, και υψώσει σε του κατακληρονομήσαι γήν· εν τω εξολοθρεύεσθαι αμαρτωλούς όψει. Είδον τον ασεβή υπερψούμενον και επαιρόμενον ως τας κέδρους του Λιβάνου. Και παρήλθεν, και ιδού ουκ ήν, και εζήτησα αυτόν και ουχ ευρέθη ο τόπος αυτού. Φύλασσε ακακίαν και ιδε ευθύτητα, ότι έστιν εγκατάλειμμα ανθρωπω ειρηνικώ. Οι δε παράνομοι εξολοθρευθήσονται επί το αυτό· τα εγκαταλείμματα των ασεβών εξολοθρευθήσονται. Σωτηρία δε των δικαίων παρά Κυρίου και υπερασπιστής αυτών έστιν εν καιρώ θλίψεως. Και βοηθήσει αυτοίς Κύριος και ρύσεται αυτούς και εξελείται αυτούς εξ αμαρτωλών και σώσει αυτούς, ότι ήλπισαν επ' αυτόν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΚΤΟΝ

Ψαλμός ΛΖ' 37

Κύριε, μη τω θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με. Ότι τα βέλη σου ενεπάγησαν μοι και επεστήριξας επ'εμέ την χείρα σου. Ούκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου από προσώπου της οργής σου· ούκ έστιν ειρήνη εν τοις οστέοις μου από προσώπου των αμαρτιών μου. Ότι αι ανομιαί μου υπερήραν την κεφαλήν μου, ωσει φορτίον βαρύ εβαρύνθησαν επ'εμέ. Προσώζεσαν και εσάπησαν οι μάλωπες μου από προσώπου της αφροσύνης μου. Εταλαιπώρησα και κατεκάμφθην έως τέλους· όλην την ημέραν σκυθρωπάζων επορευόμην. Ότι αι ψόαι μου επλήσθησαν εμπαιγμάτων και ούκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου. Εκακώθην και εταπεινώθην έως σφόδρα, ωρούμην από στεναγμού της καρδιάς μου. Κύριε, εναντίον σου πάσα η επιθυμία μου, και ο στεναγμός μου από σου ούκ απεκρύβη. Η καρδιά μου εταράχθη, εγκατέλιπε με η ισχύς μου, και το φως των οφθαλμών μου, και αυτό ούκ έστι μετ'εμού. Οι φίλοι μου και οι πλησίον μου εξ'εναντίας μου ήγγισαν και έστησαν, και οι έγγιστα μου από μακρόθεν έστησαν. Και εξεβιάζοντο οι ζητούντες την ψυχήν μου· και οι ζητούντες τα κακά μοι ελάλησαν ματαιότητας και δολιότητας όλην την ημέραν εμελέτησαν. Εγώ δε ωσει κωφός ούκ ήκουον, και ωσει άλαλος ούκ ανοίγων το στόμα αυτού. Και εγενόμην ωσει άνθρωπος ούκ ακούων και ούκ έχων εν τω στόματι αυτού ελεγμούς. Ότι επί σοι, Κύριε, ήλπισα· σύ εισακούση, Κύριε, ο Θεός μου. Ότι είπον· Μήποτε επιχαρώσι μοι οι εχθροί μου, και εν τω σαλευθήναι πόδας μου, επ'εμέ εμεγαλορρημόνησαν. Ότι εγώ εις μάστιγας έτοιμος και η αλγηδών μου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Ότι την ανομίαν μου εγώ αναγγελώ και μεριμνήσω υπέρ της

αμαρτίας μου. Οι δε εχθροί μου ζώσι και κεκραταίνονται υπέρ εμέ, και επληθύνθησαν οι μισούντες με αδικώς. Οι ανταποδιδόντες μοι κακά αντί αγαθών ενδιέβαλλον με, επει κάτεδίκων αγαθωσύνην. Μή εγκαταλίπης με, Κύριε ο Θεός μου, μη αποστής απ'εμού. Πρόσχες εις την βοήθειαν μου, Κύριε της σωτηρίας μου.

Ψαλμός ΛΗ' 38

Είπα· Φυλάξω τας οδούς μου του μη αμαρτάνειν με εν γλώσση μου· εθέμην τω στόματι μου φυλακήν εν τω συστήναι τον αμαρτωλόν εναντίον μου. Εκωφώθην και εταπεινώθην και εσίγησα εξ αγαθών και το άλγημα μου ανεκαινίσθη. Εθερμάνθη η καρδιά μου εντός μου και εν τη μελέτη μου εκκαυθήσεται πυρ· ελάλησα εν γλώσση μου. Γνώρισον μοι, Κύριε, το πέρας μου και τον αριθμόν των ημερών μου, τίς έστιν, ίνα γνω τί υστερώ εγώ. Ιδού παλαιστάς έθου τας ημέρας μου και η υπόστασις μου ωσει ουδέν ενώπιον σου· πλήν τα σύμπαντα ματαιότης, πας άνθρωπος ζων. Μέντοιγε εν εικόνι διαπορεύεται άνθρωπος, πλήν μάτην ταράσσεται· θησαυρίζει και ου γινώσκει τίτι συνάξει αυτά. Και νυν, τίς η υπομονή μου; ουχί ο Κύριος; και η υπόστασις μου παρά σου έστιν. Από πασών των ανομιών μου ρύσαι με· όνειδος άφρονι, έδωκας με. Εκωφώθην και ήνοιξα το στόμα μου, ότι σύ εποίησας. Απόστησον απ'εμού τας μάστιγας σου· από γαρ της ισχύος της χειρός σου εγώ εξέλιπον. Εν ελεγμοίς υπέρ ανομίας επαίδευσας άνθρωπον, και εξέτηξας ως αράχνην την ψυχήν αυτού· πλήν μάτην ταράσσεται πας άνθρωπος. Εισάκουσον της προσευχής μου, Κύριε, και της δεήσεως μου· ενώτισαι των δακρύων μου. Μή παρασιωπήσης, ότι παροικος εγώ είμι παρά σοι και παρεπίδημος, καθώς πάντες οι πατέρες μου. Άνες μου, ίνα αναψύξω προ του με απελθείν, και ουκέτι ου μή υπάρξω.

Ψαλμός ΛΘ' 39

Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι και εισήκουσε της δεήσεως μου. Και ανήγαγε με εκ λάκκου ταλαιπωρίας και από πηλού ιλύος· και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου και κατήθυνε τα διαβήματα μου. Και ενέβαλεν εις το στόμα μου άσμα καινόν, ύμνον τω Θεώ ημών. Όψονται πολλοί και φοβηθήσονται, και ελπιούσιν επί Κύριον. Μακάριος ανήρ, ου έστι το όνομα Κυρίου ελπίς αυτού και ουκ επέβλεψεν εις ματαιότητας και μανίας ψευδείς. Πολλά εποίησας συ, Κύριε ο Θεός μου, τα θαυμάσια σου, και τοις διαλογισμοίς σου ουκ έστι τίς ομοιωθήσεται σοι. Απήγγειλα και ελάλησα, επληθύνθησαν υπέρ αριθμόν. Θυσίαν και προσφοράν ουκ ηθέλησας, σώμα δε κατηρίσω μοι. Ολοκαυτώματα και περί αμαρτίας ουκ ήτησας. Τότε είπον· Ιδού ήκω· εν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περί εμού. Του ποιήσαι το θέλημα σου, ο Θεός μου, ηβουλήθην και τον νόμον σου εν μέσω της κοιτίας μου. Ευηγγελισάμην δικαιοσύνην εν εκκλησία μεγάλη· ιδού τα χείλη μου ου μη κωλύσω, Κύριε, σύ έγνωνς. Την δικαιοσύνην σου ουκ έκρυψα εν τη καρδιά μου· την αλήθειαν σου και το σωτήριο σου είπα. Ουκ έκρυψα το έλεος σου και την αλήθειαν σου από συναγωγής πολλής. Συ δε, Κύριε, μη μακρύνης τους οικτιρισμούς σου απ'εμού· το έλεος σου και η αλήθεια σου διαπαντός αντιλάβοιντο μου. Ότι περιέσχον με κακά, ων ουκ έστιν αριθμος· κατέλαβον με αι ανομίαι μου και ουκ ηδυνήθην του βλέπειν. Επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου και η καρδιά μου εγκατέλιπε με. Ευδόκησον, Κύριε, του ρύσασθαι με· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι πρόσχες. Καταισχυνθείσαν και εντραπήθησαν άμα οι ζητούντες την ψυχήν μου του εξάραι αυτήν· αποστραφείσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθείσαν οι θέλοντες μοι κακά.

Κομισάσθωσαν παραχρήμα αισχύνην αυτών οι λέγοντες μοι, εύγε, εύγε. Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοι πάντες οι ζητούντες σε, Κύριε· και ειπάτωσαν διαπαντός, μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριον σου. Εγώ δε πτωχός ειμί και πένης, Κύριος φροντιεί μοι· βοηθός μου και υπερασπιστής μου ει συ, ο Θεός μου, μή χρονίσης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα

Ψαλμός Μ' 40

Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν και πένητα, εν ημέρα πονηρά ρύσεται αυτόν ο Κύριος. Κύριος διαφυλάξει αυτόν και ζήσαι αυτόν και μακαρίσαι αυτόν εν τη γη και μη παραδώ αυτόν εις χείρας εχθρών αυτού. Κύριος βοηθήσαι αυτό επί κλίνης οδύνης αυτού, όλην την κοίτην αυτού έστρεψας εν τη αρρωστία αυτού. Εγώ είπα· Κύριε, ελέησον με, ίασαι την ψυχήν μου, ότι ήμαρτον σοι. Οι εχθροί μου είπον κακά μοι· πότε αποθανείται και απολείται το όνομα αυτού; Και εισεπορεύετο του ιδείν, μάτην ελάλει η καρδιά αυτού, συνήγαγεν ανομίαν εαυτώ· εξεπορεύετο έξω και ελάλει επί το αυτό. Κατ'εμού ελογίζοντο κακά μοι. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' εμού· μη ο κοιμώμενος ουχί προσθήσει του αναστήναι; Και γαρ άνθρωπος της ειρήνης μου, εφ'ον ήλπισα, ο εσθίων άρτους μου εμεγάλυνεν επ'εμέ πτερισμόν. Σύ δε, Κύριε, ελέησον με, και ανάστησον με, και ανταποδώσω αυτοίς. Εν τούτω έγνων, ότι τεθέληκας με, ότι ου μή επιχαρή ο εχθρός μου επ'εμέ. Εμού δε δια την ακακίαν αντελάβου και εβεβαίωσας με ενώπιον σου εις τον αιώνα. Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Ισραήλ από του αιώνος και εις τον αιώνα. Γένοιτο, γένοιτο.

Ψαλμός ΜΑ' 41

Ον τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων, ούτως επιποθεί η ψυχή μου προς σε, ο Θεός. Εδίψησεν η ψυχή μου προς τον Θεόν, τον ισχυρόν, τον ζώντα· πότε ήξω και οφθήσομαι τω προσώπω του Θεού; Εγενήθη τα δάκρυα μου εμοί άρτος ημέρας και νυκτός, εν τω λέγεσθαι με καθ'εκάστην ημέραν· Πού έστιν ο Θεός σου; Ταύτα εμνήσθην, και εξέχεα επ'εμέ την ψυχήν μου, ότι διελεύσομαι εν τόπω σκηνης θαυμαστής, έως του οίκου του Θεού, εν φωνή αγαλλιάσεως και εξομολογήσεως ήχου εορτάζοντος. Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτό, σωτήριον του προσώπου μου, και ο Θεός μου. Προς εμαυτόν η ψυχή μου εταράχθη, δια τούτο μνησθήσομαι σου εκ γης Ιορδάνου και Ερμωνιείμ, από όρους μικρού. Άβυσσος άβυσσον επικαλείται, εις φωνήν των καταρρακτών σου· πάντες οι μετεωρισμοί σου και τα κύματα σου επ'εμέ διήλθον. Ημέρας εντελείται Κύριος το έλεος αυτού, και νυκτός ωδή αυτό, παρ'εμοί προσευχή τω Θεώ της ζωής μου. Ερώ τω Θεώ· αντιλήπτωρ μου ει· Διατί μου επελάθου; και ινατί σκυθρωπάζων πορεύομαι εν τω εκθλίβειν τον εχθρόν μου; Εν τω καταθλάσθαι τα οστά μου, ωνειδίζον με οι εχθροί μου· εν τω λέγειν αυτούς μοι καθ'εκάστην ημέραν· Πού έστιν ο Θεός σου; Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτό, σωτήριον του προσώπου μου, και ο Θεός μου.

Ψαλμός ΜΒ' 42

Κρίνον με ο Θεός, και δίκασον την δίκην μου εξ έθνους ούχ οσίου, από ανθρώπου αδίκου και δολίου ρύσαι με. Ότι συ εί ο Θεός κραταίωμα μου, ινατί απώσω με; και ινατί σκυθρωπάζων πορεύομαι, εν τω εκθλίβειν τον εχθρόν μου; Εξαπόστειλον το φως σου και την αληθειαν σου, αυτά με ωδήγησαν, και ήγαγον με εις όρος άγιον

σου και εις τα σκηνώματα σου. Και εισελεύσομαι προς το θυσιαστήριον του Θεού, προς τον Θεόν τον ευφραίνοντα την νεότητα μου· εξομολογήσομαι σοι εν κιθάρα, ο Θεός, ο Θεός μου. Ινατί περίλυπος εί η ψυχή μου; και ινατί συνταράσσεις με; Έλπισον επί τον Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτώ, σωτήριον του προσώπου μου, και ο Θεός μου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΜΓ' 43

Ο Θεός εν τοις ωσίν ημών ακούσαμεν και οι πατέρες ημών ανήγγειλαν ημίν έργον, ο ειργάσω εν ταις ημέραις αυτών, εν ημέραις αρχαίαις. Η χείρ σου έθνη εξωλόθρευσε, και κατεφύτευσας αυτούς, εκάκωσας λαούς, και εξέβαλες αυτούς. Ου γαρ εν τη ρομφαία αυτών εκληρονόμησαν γήν και ο βραχίων αυτών ούκ έσωσεν αυτούς. Αλλ' η δεξιά σου και ο βραχίων σου, και ο φωτισμός του προσώπου σου, ότι ηυδόκησας εν αυτοίς. Συ εί αυτός ο Βασιλεύς μου και ο Θεός μου, ο εντελλόμενος τας σωτηρίας Ιακώβ. Εν σοι τους εχθρούς ημών κερατιούμεν και εν τω ονόματι σου εξουδενώσομεν τους επανισταμένους ημίν. Ού γαρ επί τω τόξω μου ελπιά και η ρομφαία μου ού σώσει με. Έσωσας γαρ ημάς εκ των θλιβόντων ημάς και τους μισούντας ημάς κατήσχυνας. Εν τω Θεώ επαινεθησόμεθα όλην την ημέρας και εν τω ονόματι σου εξομολογηθησόμεθα εις τον αιώνα. Νυνί δε απώσω και κατήσχυνας ημάς και ουκ εξελεύση ο Θεός εν ταις δυνάμεσιν ημών. Απέστρεψας ημάς εις τα οπίσω παρά τους εχθρούς ημών, και οι μισούντες ημάς διήρπαζον εαυτοίς. Έδωκας ημάς ως πρόβατα βρώσεως και εν τοις έθνεσι διέσπειρας ημάς. Απέδου τον λαόν σου άνευ τιμής και ουκ ην πλήθος εν τοις αλαλάγμασιν ημών. Έθου ημάς όνειδος τοις γείτοσιν ημών, μυκτηρισμόν και χλευασμόν τοις κύκλω ημών. Έθου ημάς εις παραβολήν εν τοις έθνεσιν, κίνησιν

κεφαλής εν τοις λαοίς. Όλην την ημέραν η εντροπή μου κατεναντίον μου έστι, και η αισχύνη του προσώπου μου εκάλυψε με. Από φωνής ονειδίζοντος και καταλαλούντος, από προσώπου εχθρού και εκδιώκοντος. Ταύτα πάντα ήλθεν εφ' ημάς και ούκ επελαθόμεθα σου, και ούκ ηδικήσαμεν εν τη διαθήκη σου. Και ούκ απέστη εις τα οπίσω η καρδιά ημών και εξέκλινας τας τρίβους ημών από της οδού σου. Ότι εταπεινώσας ημάς εν τόπω κακώσεως, και επεκάλυψεν ημάς σκιά θανάτου. Εί επελαθόμεθα του ονόματος του Θεού ημών και εί διεπετάσαμεν χείρας ημών προς Θεόν αλλότριον. Ουχί ο Θεός εκζητήσει ταύτα; αυτός γαρ γινώσκει τα κρύφια της καρδιάς. Ότι ένεκα σου θανατούμεθα όλην την ημέραν, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. Εξεγέρθητι, ινατί υπνοίς, Κύριε; ανάστηθι και μη απώση εις τέλος. Ινατί το πρόσωπον σου αποστρέφεις; επιλανθάνη της πτωχείας ημών και της θλίψεως ημών; Ότι εταπεινώθη εις χουν η ψυχή ημών, εκολλήθη εις γην η γαστήρ ημών. Ανάστα, Κύριε, βοήθησον ημίν και λύτρωσαι ημάς ένεκεν του ονόματος σου.

Ψαλμός ΜΔ' 44

Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν· λέγω εγώ τα έργα μου τω βασιλεί· η γλώσσα μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου. Ωραιός κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων, εξεχύθη χάρις εν χείλεσι σου, δια τούτο ευλόγησε σε ο Θεός εις τον αιώνα. Περίζωσαι την ρομφαίαν σου επι τον μηρόν σου, δυνατέ, τη ωραιότητι σου και τω κάλλει σου. Και έντεινον και κατευοδού και βασίλευε ένεκεν αληθείας και πραότητος και δικαιοσύνης· και οδηγήσει σε θαυμαστώς η δεξιά σου. Τα βέλη σου ηκονημένα, δυνατέ, λαοί υποκάτω σου πεσούνται, εν καρδία εχθρών του βασιλέως. Ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τον αιώνα του αιώνος· ράβδος ευθύτητος η ράβδος της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας

ανομίαν· δια τούτο έχρισε σε ο Θεός, ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως παρά τους μετόχους σου. Σμύρνα και στακτή και κασσία από των ιματίων σου, από βάρεων ελεφαντίνων· εξ ων εύφραναν σε θυγατέρες βασιλέων εν τη τιμή σου. Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών, εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Άκουσον, θύγατερ, και ιδε, και κλίνον το ους σου και επιλάθου του λαού σου και του οίκου του πατρός σου. Και επιθυμήσει ο βασιλεύς του κάλλους σου, ότι αυτός έστι Κύριος σου, και προσκυνήσεις αυτώ. Και προσκυνήσουσιν αυτώ θυγατέρες Τύρου εν δώροις· το πρόσωπον σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι του λαού. Πάσα η δόξα της θυγατρός του βασιλέως έσωθεν, εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Απενεχθήσονται τω βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται σοι. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη και αγαλλιάσει, αχθήσονται εις ναόν βασιλέως. Αντί των πατέρων σου εγενήθησαν σοι υιοί· καταστήσεις αυτούς άρχοντας επί πάσαν την γην. Μνησθήσομαι του ονόματος σου εν πάση γενεά και γενεά· δια τούτο λαοί εξομολογήσονται σοι εις τον αιώνα, και εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλμός ΜΕ' 45

Ο Θεός ημών καταφυγή και δύναμις, βοηθός εν θλίψεσι ταις ευρούσαις ημάς σφόδρα. Δια τούτο ού φοβηθησόμεθα εν τω ταράσσεσθαι την γην και μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών. Έχησαν και εταράχθησαν τα ύδατα αυτών, εταράχθησαν τα όρη εν τη κραταιότητι αυτού. Του ποταμού τα ορμήματα ευφραίνουσι την πόλιν του Θεού· ηγίασε το σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος. Ο Θεός εν μέσω αυτής και ού σαλευθήσεται· βοηθήσει αυτή ο Θεός το προς πρωί πρωί. Εταράχθησαν έθνη, έκλιναν βασιλείαι, έδωκε φωνήν αυτού ο Ύψιστος, εσαλεύθη η γη. Κύριος των

δυνάμεων μεθ'ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ. Δεύτε και ιδετε τα έργα του Θεού, ά έθετο τέρατα επί της γης. Ανταναιρών πολέμους μέχρι των περάτων της γης· τόξον συντρίψει και συνθλάσει όπλον και θυρεούς κατακαύσει εν πυρί. Σχολάσατε και γνώτε, ότι εγώ είμι ο Θεός· υψωθήσομαι εν τοις έθνεσιν, υψωθήσομαι εν τη γη. Κύριος των δυνάμεων μεθ'ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός, Ιακώβ.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΜΣΤ' 46

Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας, αλαλάξατε τω Θεώ εν φωνή αγαλλιάσεως. Ότι Κύριος ύψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην. Υπέταξε λαούς ημίν και έθνη υπό τους πόδας ημών. Εξελέξατο ημίν την κληρονομίαν εαυτώ, την καλλονήν Ιακώβ, ήν ηγάπησεν. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος. Ψάλατε τω Θεώ ημών, ψάλατε· ψάλατε τω βασιλεί ημών, ψάλατε. Ότι βασιλεύς πάσης της γης ο Θεός, ψάλατε συνετώς. Εβασίλευσεν ο Θεός επί τα έθνη· ο Θεός κάθηται επί θρόνου αγίου αυτού. Άρχοντες λαών συνήχθησαν μετά του Θεού Αβραάμ, ότι του Θεού οι κραταιοί της γης σφόδρα επήρθησαν.

Ψαλμός ΜΖ' 47

Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, εν πόλει του Θεού ημών, εν όρει αγίω αυτού, ευρίζω αγαλλιάματι πάσης της γης. Όρη Σιών, τα πλευρά του βορρά, η πόλις του βασιλέως του μεγάλου. Ο Θεός εν ταις βάρεσιν αυτής γινώσκεται, όταν αντιλαμβάνηται αυτής. Ότι ιδού οι βασιλείς της γής συνήχθησαν, διήλθοσαν επί το αυτό. Αυτοί ιδόντες ούτως εθαύμασαν, εταράχθησαν, εσαλεύθησαν, τρόμος επελάβετο αυτών· εκεί ωδίνες ως τικτούσης. Εν πνεύματι βιαίω συντρίψεις πλοία Θαρσείς. Καθάπερ ηκούσαμεν, ούτω και είδομεν εν πόλει Κυρίου των δυνάμεων, εν πόλει του Θεού ημών. Ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. Υπελάβομεν, ο Θεός, το έλεος σου εν μέσω του λαού σου. Κατά το όνομα σου, ο Θεός, ούτω και η αίνεσις σου επί τα πέρατα της γης, δικαιοσύνης πλήρης η δεξιά σου. Ευφρανθήτω το όρος Σιών και

αγαλλιάσθωσαν αι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν κριμάτων, σου Κύριε. Κυκλώσατε Σιών και περιλάβετε αυτήν, διηγήσασθε εν τοις πύργοις αυτής. Θέσθε τας καρδίας υμών εις την δύναμιν αυτής και καταδιέλεσθε τας βάρεις αυτής, όπως αν διηγήσησθε εις γενεάν ετέραν. Ότι ούτος έστιν ο Θεός ημών εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος· αυτός ποιμαίνει ημάς εις τους αιώνας.

Ψαλμός ΜΗ' 48

Ακούσατε ταύτα πάντα τα έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην. Οι τε γηγενείς και οι υιοί των ανθρώπων, επί το αυτό πλούσιος και πένης. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη της καρδιάς μου σύνεσιν. Κλινώ εις παραβολήν το ούς μου, ανοίξω εν ψαλτηρίω το πρόβλημα μου. Ινατί φοβούμαι εν ημέρα πονηρά; η ανομία της πτέρνης μου κυκλώσει με. Οι πεποιθότες επί τη δυνάμει αυτών και επί τω πλήθει του πλούτου αυτών καυχώμενοι. Αδελφός ού λυτρούται, λυτρώσεται άνθρωπος; Ού δώσει τω Θεώ εξίλασμα εαυτού και την τιμήν της λυτρώσεως της ψυχής αυτού και εκοπίασεν εις τον αιώνα και ζήσεται εις τέλος. Ότι ούκ όψεται καταφθοράν, όταν ίδη σοφούς αποθνήσκοντας. Επί το αυτό άφρων και άνους απολούνται και καταλείψουσιν αλλοτρίοις τον πλούτον αυτών. Και οι τάφοι αυτών οικίαι αυτών εις τον αιώνα· σκηνώματα αυτών εις γενεάν και γενεάν, επεκαλέσαντο τα ονόματα αυτών επί των γαιών αυτών. Και άνθρωπος εν τιμή ων ού συνήκε· παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς. Αύτη η οδός αυτών σκάνδαλον αυτοίς και μετά ταύτα εν τω στόματι αυτών ευδοκήσουσιν. Ως πρόβατα εν άδη έθεντο, θάνατος ποιμαίνει αυτούς. Και κατακυριεύσουσιν αυτών οι ευθείς το πρωϊ, και η βοήθεια αυτών παλαιωθήσεται εν τω άδη, εκ της δόξης αυτών εξώσθησαν. Πλήν ο Θεός λυτρώσεται την ψυχήν μου εκ χειρός άδου

όταν λαμβάνη με. Μη φοβού, όταν πλουτήση άνθρωπος, ή όταν πληθυνθή η δόξα του οίκου αυτού. Ότι ούκ εν τω αποθνήσκειν αυτόν λήφεται τα πάντα, ουδέ συγκαταβήσεται αυτώ η δόξα αυτού. Ότι η ψυχή αυτού εν τη ζωή αυτού ευλογηθήσεται, εξομολογήσεται σοι, όταν αγαθύνης αυτώ. Εισελεύσεται έως γενεάς πατέρων αυτού, έως αιώνος ούκ όψεται φως. Και άνθρωπος εν τιμή ών ού συνήκε· παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΜΘ' 49

Θεός Θεών Κύριος ελάλησε και εκάλεσε την γην από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών. Εκ Σιών η ευπρέπεια της ωραιότητος αυτού. Ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών, και ού παρασιωπήσεται. Πύρ ενώπιον αυτού καυθήσεται, και κύκλω αυτού καταιγίς σφόδρα. Προσκαλέσεται τον ουρανόν άνω και την γην, του διακρίναι τον λαόν αυτού. Συναγάγετε αυτώ τους οσίους αυτού, τους διατιθεμένους την διαθήκην αυτού επί θυσίαις. Και αναγγελούσιν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού ότι ο Θεός κριτής έστιν. Άκουσον, λαός μου, και λαλήσω σοι, Ισραήλ, και διαμαρτύρομαι σοι· ο Θεός, ο Θεός σου ειμί εγώ. Ούκ επι ταις θυσίαις σου ελέγξω σε, τα δε ολοκαυτώματα σου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Ού δέξομαι εκ του οίκου σου μόσχους, ουδέ εκ των ποιμνίων σου χιμάρους. Ότι εμά έστι πάντα τα θηρία του αγρού, κτήνη εν τοις όρεσι και βόες. Έγνωκα πάντα τα πετεινά του ουρανού, και ωραιότης μετ'εμού έστιν. Εάν πεινάσω, ου μη σοι είπω, εμή γαρ έστιν η οικουμένη και το πλήρωμα αυτής. Μη φάγομαι κρέας ταύρων, ή αίμα τράγων πίομαι; Θύσον τω Θεώ θυσίαν αιnéσεως, και απόδος τω Υψίστω τας ευχάς σου. Και επικαλέσαι με εν ημέρα θλίψεως σου, και εξελούμαι σε και δοξάσεις με. Τω δε

αμαρτωλώ είπεν ο Θεός· Ινατί συ εκδιηγή τα δικαιώματα μου και αναλαμβάνεις την διαθήκην μου δια στόματος σου; Σύ εμίσησας παιδείαν και εξέβαλες τους λόγους μου εις τα οπίσω. Εί εθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αυτώ, και μετά μοιχού την μερίδα σου ετίθεις. Το στόμα σου επλεόνασε κακίαν, και η γλώσσα σου περιέπλεκε δολιότητος. Καθήμενος κατά του αδελφού σου κατελάλεις και κατά του υιού της μητρός σου ετίθεις σκάνδαλον. Ταύτα εποίησας και εσίγησα· υπέλαβες ανομίαν, ότι έσομαι σοι όμοιος· ελέγξω σε και παραστήσω κατά πρόσωπον σου τας αμαρτίας σου. Σύνετε δη ταύτα, οι επιλανθανόμενοι του Θεού, μήποτε αρπάση, και ού μη ή ο ρυόμενος. Θυσία αιnéσεως δοξάσει με, και εκεί οδός, ή δείξω αυτώ το σωτήριο μου.

Ψαλμός Ν' 50

Ελέησον με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεος σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το άνόμημα μου. Επί πλείον πλύνον με από της ανομίας μου και από της αμαρτίας μου καθάρισον με. Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιον μου έστι διαπαντός. Σοί μόνω ήμαρτον και το πονηρόν ενώπιον σου εποίησα· όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις σου και νικήσης εν τω κρίνεσθαι σε. Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησε με η μήτηρ μου. Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσας μοι. Ραντιείς με υσώπω και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με, και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην, αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον το πρόσωπον σου από των αμαρτιών μου και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου. Μη απορρίψης με από του προσώπου σου και το πνεύμα σου το άγιον μη αντανέλης απ'εμού. Απόδος

μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου και πνεύματι ηγεμονικώ στήριξον με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι. Ρύσαι με εξ αιμάτων, ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου, αγαλλιάσεται η γλώσσα μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεύει την αίνεσιν σου. Ότι εί ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν' ολοκαυτώματα ούκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ούκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριον σου μόσχους.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΝΑ' 51

Τί εγκαυχά εν κακία ο δυνατός; Ανομίαν όλην την ημέραν, αδικίαν ελογίσατο η γλώσσα σου, ωσει ξυρόν ηκονημένον εποίησας δόλον. Ηγάπησας κακίαν υπέρ αγαθωσύνην, αδικίαν υπέρ του λαλήσαι δικαιοσύνην. Ηγάπησας πάντα τα ρήματα καταποντισμού, γλώσσαν δολίαν. Δια τούτο ο Θεός καθέλοι σε εις τέλος· εκτίλαι σε και μεταναστεύσαι σε από σκηνώματος σου και το ρίζωμα σου εκ γης ζώντων. Όψονται δίκαιοι και φοβηθήσονται, και επ'αυτόν γελάσονται και ερούσιν. Ιδού άνθρωπος, ός ούκ έθετο τον Θεόν βοηθόν αυτού, αλλ' επήλπισεν επί τω πλήθει του πλούτου αυτού, και ενεδυναμώθη επί τη ματαιότητι αυτού. Εγώ δε, ωσει ελαία κατάκαρπος εν τω οίκω του Θεού· ήλπισα επί το έλεος του Θεού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Εξομολογήσομαι σοι εις τον αιώνα, ότι εποίησας, και υπομενώ το όνομα σου, ότι χρηστόν εναντίον των οσίων σου.

Ψαλμός ΝΒ' 52

Είπεν άφρων εν τη καρδία αυτού· Ούκ έστι Θεός. Διεφθάρησαν και εβδελύχθησαν εν ανομίαις, ούκ έστι ποιών αγαθόν. Ο Θεός εκ του ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, του ιδείν εί έστι συνιών ή εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ούκ έστι ποιών αγαθόν, ούκ έστιν έως ενός. Ουχι γνώσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, οι κατεσθίοντες τον λαόν μου εν βρώσει άρτου; τον Κύριον ούκ επεκαλέσαντο. Εκεί εφοβήθησαν φόβον, ού ούκ ήν φόβος· ότι ο Θεός διεσκόρπισεν οστά ανθρωπαρέσκων, κατησχύνθησαν, ότι ο Θεός εξουδένωσεν αυτούς. Τίς δώσει εκ Σιών το σωτήριον του Ισραήλ; εν τω επιστρέψαι τον Θεόν την αιχμαλωσίαν του λαού αυτού, αγαλλιάσεται Ιακώβ και ευφρανθήσεται Ισραήλ.

Ψαλμός ΝΓ' 53

Ο Θεός εν τω ονόματι σου σώσον με και εν τη δυνάμει σου κρινείς με. Ο Θεός, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι τα ρήματα του στόματος μου. Ότι αλλότριοι επανέστησαν επ'εμέ και κραταιοί εξήτησαν την ψυχήν μου και ού προέθεντο τον Θεόν ενώπιον αυτών. Ιδού γαρ ο Θεός βοηθεί μοι, και ο Κύριος αντιλήπτωρ της ψυχής μου. Αποστρέψει τα κακά τοις εχθροίς μου, εν τη αληθεία σου εξολόθρευσον αυτούς. Εκουσίως θύσω σοι, εξομολογήσομαι τω ονόματι σου, Κύριε, ότι αγαθόν. Ότι εκ πάσης θλίψεως ερρύσω με, και εν τοις εχθροίς μου επείδεν ο οφθαλμός μου.

Ψαλμός ΝΔ' 54

Ενώτισαι, ο Θεός, την προσευχήν μου, και μή υπερίδης την δέησιν μου. Πρόσχεσ μοι και εισάκουσον μου· ελυπήθην εν τη αδολεσχία μου και εταράχθην από φωνής εχθρου και από θλίψεως αμαρτωλού. Ότι εξέκλιναν επ'εμέ ανομίαν και εν οργή

ενεκότουν μοι. Η καρδιά μου εταράχθη εν εμοι, και δειλία θανάτου επέπεσεν επ'εμέ. Φόβος και τρόμος ήλθεν επ'εμέ, και εκάλυψε με σκότος. Και είπα· Τίς δώσει μοι πτέρυγας ωσει περιστεράς και πετασθήσομαι και καταπαύσω; Ιδού εμάκρυνα φυγαδεύων και ηυλίσθη εν τη ερήμω. Προσεδεχόμενη τον Θεόν, τον σώζοντα με από ολιγοψυχίας και από καταγιδος. Καταπόντισον, Κύριε, και καταδίελε τας γλώσσας αυτών, ότι είδον ανομίαν και αντιλογίαν εν τη πόλει. Ημέρας και νυκτός κυκλώσει αυτήν επί τα τείχη αυτής· ανομία και κόπος εν μέσω αυτής και αδικία. Και ούκ εξέλιπεν εκ των πλατειών αυτής τόκος και δόλος. Ότι εί ο εχθρός ωνειδίσε με, υπήνεγκα αν· και εί ο μισών επ'εμέ εμεγαλορρημόνησεν, εκρύβην αν απ'αυτού. Σύ δε, άνθρωπε ισόψυχε, ηγεμών μου, και γνωστέ μου. Ός επί το αυτό εγλύκανας μοι εδέσματα, εν τω οίκω του Θεού επορεύθη εν ομονοία. Ελθέτω δη θάνατος επ'αυτούς, και καταβήτωσαν εις άδου ζώντες· ότι πονηρία εν ταις παροικίαις αυτών, εν μέσω αυτών. Εγώ προς τον Θεόν εκέκραξα, και ο Κύριος εισήκουσέ μου. Εσπέρας και πρωί και μεσημβρίας διηγήσομαι και απαγγελώ, και εισακούσεται της φωνής μου. Αυτρώσεται εν ειρήνη την ψυχήν μου από των εγγιζόντων μοι· ότι εν πολλοίς ήσαν συν εμοί. Εισακούσεται ο Θεος και ταπεινώσει αυτούς ο υπάρχων προ των αιώνων. Ού γαρ έστιν αυτοίς αντάλλαγμα, ότι ούκ εφοβήθησαν τον Θεόν. Εξέτεινε την χείρα αυτού εν τω αποδιδόναι· εβεβήλωσαν την διαθήκην αυτού. Διεμερίσθησαν από οργής του προσώπου αυτού, και ήγγισαν αι καρδιαι αυτών· ηπαλύνθησαν οι λόγοι αυτών υπέρ έλαιον, και αυτοί είσι βολίδες. Επίρριψον επί Κύριον την μέριμνά σου και αυτός σε διαθρέψει· ου δώσει εις τον αιώνα σάλον τω δικαίω. Σύ δε, ο Θεός, κατάξεις αυτούς εις φρέαρ διαφθοράς. Άνδρες αιμάτων και δολιότητος ού μή ημισεύσωσι τας ημέρας αυτών· εγώ δε, Κύριε, ελπιώ επί σε.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΝΕ' 55

Ελέησον με ο Θεός, ότι κατεπάτησε με άνθρωπος όλην την ημέραν, πολεμών έθλιψε με. Κατεπάτησαν με οι εχθροί μου όλην την ημέραν, ότι πολλοί οι πολεμούντες με από ύψους. Ημέρας ου φοβηθήσομαι, εγώ δε ελπιά επί σε. Εν τω Θεώ επαινέσω τους λόγους μου, επί τω Θεώ ήλπισα· ου φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σαρξ. Όλην την ημέραν τους λόγους μου εβδελύσσοντο· κατ'εμού πάντες οι διαλογισμοί αυτών εις κακόν. Παροικήσουσι και κατακρύψουσιν· αυτοί την πτέρναν μου φυλάξουσιν, καθάπερ υπεμειναν την ψυχήν μου. Υπερ του μηθενός σώσεις αυτούς, εν οργή λαούς κατάξεις, ο Θεός. Την ζωήν μου εξήγγειλα σοι· έθου τα δάκρυα μου ενώπιον σου, ως και εν τη επαγγελία σου. Επιστρέψουσιν οι εχθροί μου εις τα οπίσω· εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ιδού έγνων ότι Θεός μου ει συ. Επί τω Θεώ αινέσω ρήμα, επί τω Κυρίω αινέσω λόγον. Επί τω Θεώ ήλπισα, ου φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι άνθρωπος. Εν εμοί, ο Θεός, ευχαί, ας αποδώσω αιnéσεως σου. Ότι ερρύσω την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος, του ευαρεστήσαι ενώπιον Κυρίου, εν φωτί ζώντων.

Ψαλμός ΝΣΤ' 56

Ελέησον με, ο Θεός, ελέησον με· ότι επί σε πέποιθεν η ψυχή μου και εν τη σκιά των πτερυγών σου ελπιά, έως ου παρελθη η ανομία. Κεκράξομαι προς τον Θεόν τον Ύψιστον, τον Θεόν τον ευεργετήσαντα με. Εξαπέστειλεν εξ ουρανού, και έσωσε με, έδωκεν εις όνειδος τους καταπατούντας με. Εξαπέστειλεν ο Θεός το έλεος αυτού και την αλήθειαν αυτού, και ερρύσατο την ψυχήν μου εκ μέσου σκύμνων· εκοιμήθην

τεταραγμένος. Υιοί ανθρώπων, οι ιδόντες αυτών όπλα και βέλη, και η γλώσσα αυτών μάχαιρα οξεία. Υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γην η δόξα σου. Παγίδα ητοίμασαν τοις ποσί μου και κατέκαμψαν την ψυχήν μου· ώρυσαν προ προσώπου μου βόθρον και ενέπεσον εις αυτόν. Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου· άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου. Εξεγέρθητι η δόξα μου, εξεγέρθητι ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου. Εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι. Ότι εμεγαλύνθη εως των ουρανών το έλεος σου και εως των νεφελών η αλήθεια σου. Υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γην η δόξα σου.

Ψαλμός ΝΖ' 57

Ει αληθώς άρα δικαιοσύνην λαλείτε, ευθείας κρίνετε, οι υιοί των ανθρώπων. Και γαρ εν καρδιά ανομίαν εργάζεσθε εν τη γη, αδικίαν αι χείρες υμών συμπλέκουσι. Απηλλοτριώθησαν οι αμαρτωλοί από μήτρας, επλανήθησαν από γαστρός, ελάλησαν ψευδή. Θυμός αυτοίς κατά την ομοίωσιν του όφεως, ωσει ασπίδος κωφής και βουούσης τα ώτα αυτής, Ότις ουκ εισακούσεται φωνής επαδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρά σοφού. Ο Θεός συντρίψει τους οδόντας αυτών εν τω στόματι αυτών· τας μύλας των λεόντων συνέθλασεν ο Κύριος. Εξουδενωθήσονται ωσει ύδωρ διαπορευόμενον· εντενεί το τόξον αυτού, εως ου ασθενήσουσι. Ωσει κηρός τακείς ανταναιρεθήσονται· έπεσε πυρ επ'αυτούς και ουκ είδον τον ήλιον. Προ του συνιέναι τας ακάνθας ημών την ράμμον, ωσει ζώντας, ωσει εν οργή καταπίεται αυτούς. Ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ίδη εκδίκησιν, τας χείρας αυτού νίψεται εν τω αίματι του αμαρτωλού. Και ερεί άνθρωπος· Ει άρα έστι καρπός τω δικαίω, άρα έστιν ο Θεός, κρίνων αυτούς εν τη γή.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΝΗ' 58

Εξελού με εκ των εχθρών μου, ο Θεός, και εκ των επανισταμένων επ'εμέ λύτρωσαι με. Ρύσαι με εκ των εργαζομένων την ανομίαν και εξ ανδρών αιμάτων σώσον με. Ότι ιδού εθήρευσαν την ψυχήν μου, επέθεντο επ'εμέ κραταιοί· ούτε η ανομία μου ούτε η αμαρτία μου, Κύριε. Άνευ ανομίας έδραμον και κατεύθυνα· εξεργέθητι εις συνάντησιν μου και ίδε. Και συ, Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ, πρόσχες του επισκέψασθαι πάντα τα έθνη· μη οικτειρήσης πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν. Επιστρέψουσιν εις εσπέραν και λιμώξουσιν ως κύων και κυκλώσουσι πόλιν. Ιδού αυτοί αποφθέγγονται εν τω στόματι αυτών και ρομφαία εν τοις χείλεσιν αυτών· ότι τίς ήκουσε; Και συ, Κύριε, εκγελάσεις αυτούς, εξουδενώσεις πάντα τα έθνη. Το κράτος μου προς σε φυλάξω, ότι συ ο Θεός αντιλήπτωρ μου ει. Ο Θεός μου, το έλεος σου προφθάσει με· ο Θεός μου δείξει μοι εν τοις εχθροισ μου. Μη αποκτείνης αυτούς, μήποτε επιλάθωνται του νόμου σου· διασκορπισον αυτούς εν τη δυνάμει σου και κατάγαγε αυτούς ο υπερασπιστής μου, Κύριε. Αμαρτία στόματος αυτών, λόγος χειλέων αυτών· και συλληφθήτωσαν εν τη υπερηφανία αυτών· και εξ αράς και ψεύδους διαγγελήσονται συντέλειαι. Εν οργή συντελείας, και ου μη υπάρξωσι· και γνώσονται, ότι Θεός δεσπόζει του Ιακώβ και των περάτων της γης. Επιστρέψουσιν εις εσπέραν, και λιμώξουσιν ως κύων, και κυκλώσουσι πόλιν. Αυτοί διασκορπισθήσονται του φαγείν· εάν δε μη χορτασθώσι και γογγύσουσι. Εγώ δε άσομαι τη δυνάμει σου και αγαλλιάσομαι το πρωί το έλεος σου· ότι εγενήθης αντιλήπτωρ μου και καταφυγή μου εν ημέρα θλίψεως μου. Βοηθός μου ει, σοι

ψαλώ· ότι συ, ο Θεός, αντιλήπτωρ μου ει, ο Θεός μου, το έλεος μου.

Ψαλμός ΝΘ' 59

Ο Θεός, απώσω ημάς· και καθείλες ημάς· ωργίσθης, και ωκτείρησας ημάς. Συνέσεισας την γην και συνετάραξας αυτήν· ίασαι τα συντρίμματα αυτής ότι εσαλεύθη. Έδειξας τω λαώ σου σκληρά· επότισας ημάς οίνον κατανύξεως. Έδωκας τοις φοβουμένοις σε σημείωσιν, του φυγείν από προσώπου τόξου. Όπως αν ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τη δεξιά σου, και επάκουσον μου. Ο Θεός ελάλησεν εν τω αγίω αυτού· αγαλλιάσομαι και διαμεριώ Σίκιμα, και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρήσω. Εμός έστι Γαλαάδ, και εμός έστι Μανασσής, και Εφραίμ κραταίωσις της κεφαλής μου· Ιούδας βασιλεύς μου. Μωάβ λέβης της ελπίδος μου· επί την Ιδουμαίαν εκτενώ το υπόδημα μου, εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν. Τίς απάξει με εις πόλιν περιοχής; ή τίς οδηγήσει με εως της Ιδουμαίας; Ουχί συ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ουκ εξελεύση ο Θεός εν ταις δυνάμεσιν ημών; Δος ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως, και ματαία σωτηρία ανθρώπου. Εν τω Θεώ ποιήσωμεν δύναμιν και αυτός εξουδενώσει τους θλίβοντας ημάς.

Ψαλμός Ξ' 60

Εισάκουσον, ο Θεός, της δεήσεως μου, πρόσχες τη προσευχή μου. Από των περάτων της γης προς σε εκέκραξα, εν τω ακηδιάσαι την καρδίαν μου· εν πέτρα ύψωσας με. Ωδήγησας με, ότι εγενήθης ελπίς μου, πύργος ισχύος από προσώπου εχθρού. Παροικήσω εν τω σκηνώματί σου εις τους αιώνας· σκεπασθήσομαι εν τη σκέπη των πτερυγών σου. Ότι συ, ο Θεός, εισήκουσας των ευχών μου· έδωκας κληρονομίαν τοις φοβουμένοις το όνομα σου. Ημέρας εφ' ημέρας του βασιλέως προσθήσεις, τα έτη αυτού εως ημέρας γενεάς και γενεάς. Διαμενειί εις τον αιώνα

ενώπιον του Θεού· έλεος και αλήθειαν τίς εκζητήσει; Ούτω ψαλώ τω ονόματι σου εις τους αιώνας, του αποδούναι με τας ευχάς μου ημέραν εξ ημέρας.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΕΑ' 61

Ουχί τω Θεώ υποταγήσεται η ψυχή μου; παρ'αυτώ γαρ το σωτήριο μου. Και γαρ αυτός Θεός μου και σωτήρ μου, και αντιλήπτωρ μου· ου μη σαλευθώ επί πλείον. Έως πότε επιτίθεσθε επ'άνθρωπον; φονεύετε πάντες υμείς, ως τοίχω κεκλιμένω και φραγμώ ωσμένω; Πλην την τιμήν μου εβουλεύσαντο απώσασθαι· έδραμον εν δίψη· τω στόματι αυτών ευλόγουν και τη καρδιά αυτών κατηρώντο. Πλην τω Θεώ υποτάγηθι η ψυχή μου, ότι παρ'αυτώ η υπομονή μου. Ότι αυτός Θεός μου και σωτήρ μου, αντιλήπτωρ μου· ου μη μεταναστεύσω. Επί τω Θεώ το σωτήριο μου και η δόξα μου· ο Θεός της βοήθειας μου και η ελπίς μου επί τω Θεώ. Ελπίσατε επ'αυτόν πάσα συναγωγή λαών, εκχέετε ενώπιον αυτού τας καρδίας υμών, ότι ο Θεός βοηθός ημών. Πλην μάταιοι οι υιοί των ανθρώπων, ψευδείς οι υιοί των ανθρώπων εν ζυγοίς του αδικήσαι· αυτοί εκ ματαιότητος επί το αυτό. Μη ελπίζετε επ'αδικίαν και επί άρπαγμα μη επιποθείτε· πλούτος εάν ρέη, μη προστίθεσθε καρδίαν. Άπαξ ελάλησεν ο Θεός· δύο ταύτα ήκουσα, ότι το κράτος του Θεού και σου Κύριε, το έλεος· ότι συ αποδώσεις εκάστω κατά τα έργα αυτού.

Ψαλμός ΕΒ' 62

Ο Θεός, ο Θεός μου, προς σε ορθρίζω· edίψησε σε η ψυχή μου, ποσαπλώς σοι η σαρκ μου εν γη ερήμω και αβάτω και ανύδρω. Ούτως εν τω αγίω ώφθην σοι, του ιδείν την δύναμιν σου και την δόξαν σου. Ότι κρείσσον το έλεος σου υπέρ ζωάς· τα χείλη μου επαινέσουσι σε. Ούτως

ευλογήσω σε εν τη ζωή μου· και εν τω ονόματι σου αρώ τας χείρας μου. Ως εκ στέατος και πίοτητος εμπλησθείη η ψυχή μου· και χείλη αγαλλιάσεως αινέσει το στόμα μου. Ει εμνημόνευον σου επί της στρωμνής μου, εν τοις όρθροις εμελέτων εις σε. Ότι εγενήθης βοηθός μου, και εν τη σκέπη των περυγών σου αγαλλιάσομαι. Εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω σου· εμού δε αντελάβετο η δεξιά σου. Αυτοί δε εις μάτην εξήτησαν την ψυχήν μου, εισελεύσονται εις τα κατώτατα της γης, παραδοθήσονται εις χείρας ρομφαίας· μερίδες αλωπέκων έσονται. Ο δε βασιλεύς ευφρανθήσεται επί τω Θεώ· επαινεθήσεται πας ο ομνύων εν αυτώ· ότι ενεφράγη στόμα λαλούντων άδικα.

Ψαλμός ΕΓ' 63

Εισάκουσον ο Θεός, της προσευχής μου, εν τω δέεσθαι με προς σε· από φόβου εχθρού εξελού την ψυχήν μου. Σκέπασον με από συστροφής πονηρευομένων, από πλήθους εργαζομένων αδικίαν. Οίτινες ηκόνησαν ως ρομφαίαν τας γλώσσας αυτών, ενέτειναν τόξον αυτών, πράγμα πικρόν. Του κατατοξεύσαι εν αποκρύφοις άμωμον· εξάπινα κατατοξεύσουσιν αυτόν και ου φοβηθήσονται. Εκραταίωσαν εαυτοίς λόγον πονηρόν· διηγήσαντο του κρύψαι παγίδα· είπον· Τίς όψεται αυτούς; Εξηρεύνησαν ανομίαν, εξέλιπον εξερευνώντες εξερευνήσεις. Προσελεύσεται άνθρωπος και καρδία βαθεία· και υψωθήσεται ο Θεός. Βέλος νηπίων εγενήθησαν αι πληγαί αυτών· και εξησθένησαν επ' αυτούς αι γλώσσαι αυτών. Εταράχθησαν πάντες οι θεωρούντες αυτούς· και εφοβήθη πας άνθρωπος. Και ανήγγειλαν τα έργα του Θεού και τα ποιήματα αυτού συνήκαν. Ευφρανθήσεται δίκαιος εν τω Κυρίω και ελπιδί επ'αυτόν· και επαινεθήσονται πάντες οι ευθείς τη καρδία.

Δοξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΝΑΤΟΝ

Ψαλμός ΞΔ' 64

Σοι πρέπει ύμνος, ο Θεός, εν Σιών, και σοι αποδοθήσεται ευχή εν Ιερουσαλήμ. Εισάκουσον προσευχής μου, προς σε πάσα σαρξ ήξει. Λόγοι ανόμων υπερεδυνάμωσαν ημάς, και τας ασεβείας ημών συ ιλάση. Μακάριος, ον εξελέξω και προσελάβου, κατασκηνώσει εν ταις αυλαίς σου. Πλησθησόμεθα εν τοις αγαθοίς του οίκου σου· άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη. Επάκουσον ημών, ο Θεός, ο σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων των περάτων της γης και των εν θαλάσση μακράν. Ετοιμάζων όρη εν τη ισχυϊ αυτού, περιεζωσμένος εν δυναστεία, ο συνταράσσων το κύτος της θαλάσσης· ήχους κυμάτων αυτής τίς υποστήσεται; Ταραχθήσονται τα έθνη, και φοβηθήσονται οι κατοικούντες τα πέρατα από των σημείων σου· εξόδους πρωίας και εσπέρας τέρψεις. Επεσκεψω την γην, και εμέθυσας αυτήν, επλήθυνας του πλουτίσαι αυτήν. Ο ποταμός του Θεού επληρώθη υδάτων· ητοίμασας την τροφήν αυτών, ότι ούτως η ετοιμασία. Τους αύλακας αυτής μέθυσον, πλήθυνον τα γεννήματα αυτής· εν ταις σταγόσιν αυτής ευφρανθήσεται ανατέλλουσα. Ευλογήσεις τον στέφανον του ενιαυτού της χρηστότητος σου, και τα πεδία σου πλησθήσονται πιότητος. Πιανθήσονται τα όρη της ερήμου και αγαλλίασιν οι βουνοί περιζώσσονται. Ενεδύσαντο οι κριοί των προβάτων, και αι κοιλάδες πληθυνούσι σίτον· κεκραξονται και γαρ υμνήσουσι.

Ψαλμός ΞΕ' 65

Αλαλάξατε τω Κυρίω πάσα η γη. Ψάλατε δη τω ονόματι αυτού, δότε δόξαν εν αινέσει αυτού. Είπατε τω Θεώ· Ως φοβερά τα έργα σου! εν τω πλήθει της δυνάμεως σου ψεύσονται σε οι εχθροί σου. Πάσα η

γη προσκυνησάτωσαν σοι και ψαλάτωσαν σοι· ψαλάτωσαν δη τω ονόματι σου, Ὑψιστε. Δεύτε και ἴδετε τα ἔργα του Θεού, ως φοβερός εν βουλαίς, υπέρ τους υιούς των ανθρώπων. Ο μεταστρέφων την θάλασσαν εις ξηράν· εν ποταμῶ διελεύσονται ποδί· εκεί ευφρανθησόμεθα ἐπ'αυτῶ. Τω δεσπόζοντι εν τη δυναστεία αυτού του αἰώνος· οι οφθαλμοί αυτού επί τα ἔθνη επιβλέπουσιν· οι παραπικραίνοντες μη υψούσθωσαν εν εαυτοῖς. Ευλογεῖτε, ἔθνη, τον Θεόν ημών, και ακουτίσασθε την φωνήν της αιnéσεως αυτού, του θεμένου την ψυχὴν μου εις ζώην, και μη δόντος εις σάλον τους πόδας μου. Ὅτι εδοκίμασας ημάς, ο Θεός· ἐπύρωσας ημάς ως πυρούται το αργύριον. Εισήγαγες ημάς εις την παγίδα· ἔθου θλίψεις επί τον νῶτον ημών. Επεβίβασας ανθρώπους επί τας κεφαλὰς ημών· διήλθομεν δια πυρός και ὕδατος και ἐξήγαγες ημάς εις αναψυχὴν. Εισελεύσομαι εις τον οἶκον σου εν ολοκαυτώματι· αποδώσω σοι τας ευχὰς μου, ας διέστειλε τα χεῖλη μου και ἐλάλησε το στόμα μου εν τη θλίψει μου. Ολοκαυτώματα μεμυελωμένα ανοίσω σοι μετά θυμιάματος και κριῶν· ανοίσω σοι βόας μετά χιμάρων. Δεύτε, ακούσατε, και διηγῆσομαι υμῖν, πάντες οι φοβούμενοι τον Θεόν, ὅσα ἐποίησε τη ψυχὴ μου. Προς αυτόν τω στόματι μου ἐκέκραξα και ὕψωσα υπό την γλῶσσαν μου. Αδικίαν ει εθεώρουν εν καρδία μου, μη εισακουσάτω μου Κύριος. Δια τούτο εισήκουσε μου ο Θεός, προσέσχε τη φωνή της δεήσεως μου. Ευλογητός ο Θεός, ος οὐκ ἀπέστησε την προσευχὴν μου και το ἔλεος αυτού ἀπ'εμού.

Ψαλμός ΕΣΤ' 66

Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς και ευλογῆσαι ημάς· επιφάναι το πρόσωπον αυτού ἐφ'ημάς και ἐλεῆσαι ημάς. Του γνῶναι εν τη γη την οδόν σου, εν πάσιν ἔθνεσι το σωτήριον σου. Εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί, ο Θεός· εξομολογησάσθωσαν οι λαοί

πάντες. Ευφρανθήτωσαν και αγαλλιásθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαούς εν ευθύτητι και ἔθνη εν τη γη οδηγήσεις. Εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί, ο Θεός· εξομολογησάσθωσαν σοι λαοί πάντες. Γη ἔδωκε τον καρπὸν αὐτῆς· ευλογῆσαι ημάς ο Θεός, ο Θεός ημών. Ευλογῆσαι ημάς ο Θεός· και φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τα πέρατα της γης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουῖα.

Ψαλμός ΕΖ' 67

Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, και φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν. Ως εκλείπει καπνός, εκλείπέτωσαν· ως τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός, οὕτως απολούνται οι αμαρτωλοί ἀπὸ προσώπου του Θεού. Και οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν· αγαλλιásθωσαν ἐνώπιον του Θεού, τερφθήτωσαν εν ευφροσύνῃ. Ἄσατε τω Θεῶ, ψάλατε τω ονόματι αυτού, ὠδοποιήσατε τω επιβεβηκότι επί δυσμῶν· Κύριος ὄνομα αὐτῶ· και αγαλλιásθε ἐνώπιον αυτού. Ταραχθήτωσαν ἀπὸ προσώπου αυτού, του πατρός των ορφανῶν, του κριτοῦ των χηρῶν· ο Θεός εν τόπῳ αγίῳ αυτού. Ο Θεός κατοικίζει μονοτρόπους εν οἴκῳ, ἐξάγων πεπεδημένους εν ἀνδρεία, ομοίως τους παραπικραίνοντας, τους κατοικούντας εν τάφοις. Ο Θεός, εν τῷ εκπορεύεσθαι σε ἐνώπιον του λαοῦ σου, εν τῷ διαβαίνειν σε εν τη ἐρήμῳ. Γη ἐσείσθη, και γαρ οι ουρανοί ἔσταξαν ἀπὸ προσώπου του Θεού του Σινά, ἀπὸ προσώπου του Θεού Ισραήλ. Βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριεῖς, ο Θεός, τη κληρονομία σου· και ησθένησε, συ δε κατηρτίσω αὐτήν. Τα ζῶα σου κατοικουσιν εν αὐτῇ· ητοιμάσας εν τη χρηστότητι σου τῷ πτωχῶ, ο Θεός. Κύριος δώσει ρῆμα τοῖς ευαγγελιζομένοις δυνάμει πολλή. Ο βασιλεύς των δυνάμεων του αγαπητοῦ, τη ωραιότητι του οἴκου διελέσθαι σκύλα. Εἴαν κοιμηθῆτε

αναμέσον των κλήρων, πτέρυγες περισσότεράς· περιηργυρωμένοι, και τα μετάφρενα αυτής εν χλωρότητι χρυσίου. Εν τω διαστέλλειν τον Επουράνιον βασιλείς επ'αυτής χιονωθήσονται εν Σελμών, Όρος του Θεού, όρος πίων, όρος τετυρωμένον, όρος πίων. Ινατί υπολαμβάνετε όρη τετυρωμένα, το όρος, ό ευδόκησεν ο Θεός κατοικείν εν αυτώ; και γαρ ο Κύριος κατασκηνώσει εις τέλος. Το άρμα του Θεού μυριοπλάσιον, χιλιάδες ευθηνούντων. Κύριος εν αυτοίς εν Σινά ην, εν τω αγίω. Αναβάς εις ύψος, ηχημαλώτευσας αιχημαλωσίαν, έλαβες δόματα εν ανθρώποις· και γαρ απειθύντας του κατασκηνώσαι. Κύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ'ημέραν· κατευοδώσαι ημίν Θεός των σωτηρίων ημών. Ο Θεός ημών, ο Θεός του σώζειν· και του Κυρίου Κυρίου αι διέξοδοι του θανάτου. Πλήν ο Θεός συνθλάσει κεφαλάς εχθρών αυτού, κορυφήν τριχός διαπορευομένων εν πλημμελείαις αυτών. Είπε Κύριος· εκ Βασάν επιστρέψω, επιστρέψω εν βυθοίς θαλάσσης. Όπως αν βαφή ο πους σου εν αίματι, η γλώσσα των κυνών σου εξ εχθρών παρ'αυτού. Εθεωρήθησαν αι πορείαι σου, ο Θεός, αι πορείαι του Θεού μου του βασιλέως του εν τω αγίω. Προέφθασαν άρχοντες, εχόμενοι ψαλλόντων, εν μέσω νεανίδων τυμπανιστριών. Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ. Εκεί Βενιαμίν νεώτερος εν εκστάσει, άρχοντες Ιούδα ηγεμόνες αυτών, άρχοντες Ζαβουλών, άρχοντες Νεφθαλείμ. Έντειλαι ο Θεός, τη δυνάμει σου· δυνάμωσον ο Θεός, τούτο, ο κατειργάσω εν ημίν. Από του ναού σου επί Ιερουσαλήμ, σοι οίσουσι βασιλείς δώρα. Επιτίμησον τοις θηρίοις του καλάμου, η συναγωγή των ταύρων εν ταις δαμάλεσι των λαών του μη αποκλεισθήναι τους δεδοκιμασμένους τω αργυρίω· διασκόρπισον έθνη τα τους πολέμους θέλοντα. Έξουσι πρέσβεις εξ Αιγύπτου, Αιθιοπία προφθάσει χείρα αυτής τω Θεώ.

Αι βασιλείαι της γης, άσατε τω Θεώ, ψάλατε τω Κυρίω, τω επιβεβηκότι επί τον ουρανόν του ουρανού κατά ανατολάς· ιδού δώσει τη φωνή αυτού φωνήν δυνάμεως. Δότε δόξαν τω Θεώ· επί τον Ισραήλ η μεγαλοπρέπεια αυτού, και η δύναμις αυτού εν ταις νεφέλαις. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού· ο Θεός Ισραήλ, αυτός δώσει δύναμιν και κραταιώσιν τω λαώ αυτού. Ευλογητός ο Θεός.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΞΗ' 68

Σώσον με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου. Ενεπάγην εις ιλύν βυθού και ουκ έστιν υπόστασις· ήλθον εις τα βάθη της θαλάσσης και καταγιγίς κατεπόντισε με. Εκοπίασα κράζων, εβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, εξέλιπον οι οφθαλμοί μου από του ελπίζειν με επί τον Θεόν μου. Επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου οι μισούντες με δωρεάν· εκραταιώθησαν οι εχθροί μου, οι εκδιώκοντες με αδίκως· ά ουχ ήρπασα, τότε απετίγγουν. Ο Θεός, συ έγνως την αφροσύνην μου και αι πλημμελείαι μου από σου ούκ απεκρύβησαν. Μη αισχυνθείησαν επ'εμέ οι υπομένοντες σε, Κύριε, Κύριε των δυνάμεων· μηδέ εντραπήησαν επ'εμέ οι ζητούντες σε, ο Θεός του Ισραήλ. Ότι ένεκα σου υπήνεγκα ονειδισμόν, εκάλυψεν εντροπή το πρόσωπον μου. Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοις αδελφοίς μου και ξένος τοις υιοίς της μητρός μου. Ότι ο ζήλος του οίκου σου κατέφαγε με, και οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ'εμέ. Και συνεκάλυψα εν νηστεία την ψυχήν μου, και εγενήθη εις ονειδισμούς εμοί. Και εθέμην το ένδυμα μου σάκκον, και εγενόμην αυτοίς εις παραβολήν. Κατ'εμού ηδολέσχουν οι καθήμενοι εν πύλαις, και εις εμέ έψαλλον οι πίνοντες οίνον. Εγώ δε τη προσευχή μου προς σε, Κύριε· καιρός ευδοκίας· ο Θεός, εν τω πλήθει του ελέους

σου επάκουσον μου, εν αληθεία της σωτηρίας σου. Σώσον με από πηλού, ίνα μη εμπαιγώ· ρυσθείην εκ των μισούντων με και εκ των βαθέων των υδάτων. Μη με καταποντισάτω καταιγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ'εμέ φρέαρ το στόμα αυτού. Εισάκουσον μου, Κύριε, ότι χρηστόν το έλεος σου, κατά το πλήθος των οικτιρμών σου, επίβλεψον επ'εμέ. Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσον μου. Πρόσχεσ τη ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν· ένεκα των εχθρών μου ρύσαι με. Συ γαρ γινώσκεις τον ονειδισμόν μου και την αισχύνην μου και την έντροπην μου· εναντίον σου πάντες οι θλίβοντες με. Ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου και τάλαιπωριαν· και υπέμεινα συλλυπούμενον, και ουχ υπήρξε· και παρακαλούντας και ουχ εύρον. Και έδωκαν εις το βρώμα μου χολήν και εις την δίψαν μου επότισαν με όξος. Γενηθήτω η τράπεζα αυτών ενώπιον αυτών εις παγίδα, και εις ανταπόδοσιν και εις σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών του μη βλέπειν, και τον νώτον αυτών διαπαντός σύγκαμψον. Έκχεον επ'αυτούς την οργήν σου, και ο θυμός της οργής σου καταλάβοι αυτούς. Γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη, και εν τοις σκηνώμασιν αυτών μη έστω ο κατοικών. Ότι, όν συ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν και επί το άλγος των τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθεσ ανομίαν επί τη ανομία αυτών, και μη εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου. Εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων και μετά δικαίων μη γραφήτωσαν. Πτωχός και άλγων ειμί εγώ· η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτο μοι. Αινέσω το όνομα του Θεού μετ'ωδής, μεγαλυνώ αυτόν εν αινέσει. Και αρέσει τω Θεώ υπέρ μόσχον νέον, κέρατα εκφέρονται και οπλάς. Ιδέτωσαν πτωχοί και ευφρανθήτωσαν· εκζητήσατε τον Θεόν, και ζήσεται η ψυχή ημών. Ότι εισήκουσε των πενήτων ο Κύριος και τους πεπεδημένους αυτού ούκ

εξουδένωσε. Αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί και η γη, θάλασσα και πάντα τα έρποντα εν αυτή. Ότι ο Θεός σώσει την Σιών, και οικοδομηθήσονται αι πόλεις της Ιουδαίας, και κατοικήσουσιν εκεί και κληρονομήσουσιν αυτήν. Και το σπέρμα των δούλων σου καθέξουσιν αυτήν, και οι αγαπώντες το όνομα σου κατασκηνώσουσιν εν αυτή.

Ψαλμός ΕΘ' 69

Ο Θεός, εις την βοήθειαν μου πρόσχεσ· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι σπεύσον. Αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω, και καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοι μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραντικά αισχυνόμενοι οι λέγοντες μοι Εύγε, εύγε! Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοι πάντες οι ζητούντες σε, ο Θεός, και λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριο σου. Εγώ δε πτωχός ειμί και πένης· ο Θεός, βοήθησον μοι· βοηθός μου και ρύστης μου ει συ, Κύριε· μη χρονίσης.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα

Ψαλμός Ο' 70

Επι σοί, Κύριε, ήλπισα· μη καταισχυνηθίην εις τον αιώνα. Εν τη δικαιοσύνη σου ρύσαι με και εξελού με· κλίνον προς με το ους σου και σώσον με. Γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις τόπον οχυρόν του σώσαι με· ότι στερέωμα μου και καταφυγή μου ει συ. Ο Θεός μου, ρύσαι με εκ χειρός αμαρτωλού, εκ χειρός παρανομούντος και αδικούντος. Ότι συ ει η υπομονή μου, Κύριε· Κύριε, η ελπίς μου εκ νεότητος μου. Επί σε επεστηρίχθην από γαστρός, εκ κοιλίας μητρός μου συ μου ει σκεπαστής· εν σοι η ύμνησις μου δια παντός. Ωσει τέρας εγενήθην εν πολλοίς, και συ βοηθός μου κραταιός. Πληρωθήτω το στόμα μου αιnéσεως, όπως υμνήσω την δόξαν σου, όλην την ημέραν την μεγαλοπρέπειαν σου. Μη απορρίψης με εις καιρόν γήρωσ· εν των εκλείπειν την ισχύν μου μη εγκαταλίπης με. Ότι είπον οι έχθροι μου εμοί και οι φυλάσσοντες την ψυχήν μου εβουλεύσαντο επί το αυτό. Λέγοντες· ο Θεός εγκατέλιπεν αυτόν· καταδιώξατε και καταλάβετε αυτόν, ότι ούκ έστιν ο ρυόμενος. Ο Θεός μου, μη μακρύνης απ'εμού· ο Θεός μου, εις την βοήθειαν μου πρόσχες. Αισχυνηθήτωσαν και εκλιπέτωσαν οι ενδιαβάλλοντες την ψυχήν μου· περιβαλλέσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι ζητούντες τα κακά μοι. Εγώ δε διαπαντός ελπιά επι σε και προσθήσω επί πάσαν την αίνεσιν σου. Το στόμα μου αναγγελεί την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέραν την σωτηρίαν σου· ότι ούκ έγνω γράμματειάς. Εισελεύσομαι εν δυναστεία Κυρίου, Κύριε, μνησθήσομαι της δικαιοσύνης σου μόνου. Ο Θεός μου, ά εδίδαξας με εκ νεότητος μου, και μέχρι του νυν απαγγελώ τα θαυμάσια σου. Και έως γήρωσ και πρεσβείου, ο Θεός μου, μη εγκαταλίπης με· έως αν απαγγείλω τον

βραχίονα σου τη γενεά πάση τη ερχομένη. Την δυναστείαν σου, και την δικαιοσύνην σου, ο Θεός, έως των υψίστων, ά εποίησας μοι μεγαλεία. Ο Θεός, τίς όμοιος σοι; Όσας έδειξας μοι θλίψεις πολλές και κακάς· και επιστρέψας παρεκάλεσας με και εκ των αβύσσων της γης πάλιν ανήγαγες με. Και γαρ εγώ εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς, Κύριε, εν σκεύεσι ψαλμού την αλήθειαν σου, ο Θεός· ψαλώ σοι εν κιθάρα, ο άγιος του Ισραήλ. Αγαλλιάσονται τα χείλη μου, όταν ψάλω σοι, και η ψυχή μου, ήν ελυτρώσω. Έτι δε και η γλώσσα μου όλην την ημέραν μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όταν αισχυνηθώσι και εντραπώσιν οι ζητούντες τα κακά μοι.

Ψαλμός ΟΑ' 71

Ο Θεός, το κρίμα σου τω βασιλείδωσ και την δικαιοσύνην σου τω υιώ του βασιλέωσ. Κρίνειν τον λαόν σου εν δικαιοσύνη, και τους πτωχούς σου εν κρίσει. Αναλαβέτω τα όρη ειρήνην τω λαώ και οι βουνοί δικαιοσύνην. Κρίνει τους πτωχούς του λαού, και σώσει τους υιούς των πενήτων και ταπεινώσει συκοφάντην. Και συμπαραμενεί τω ηλίω και προ της σελήνης γενεάς γενεών. Καταβήσεται ως υετός επί πόκον και ωςεί σταγών η στάζουσα επί την γην. Ανατελεί εν ταις ημέραις αυτού δικαιοσύνη και πλήθος ειρήνης, εωσ ου ανταναιρεθή η σελήνη. Και κατακυριεύσει από θαλάσσης εωσ θαλάσσης και από ποταμών εωσ περάτων της οικουμένης. Ενώπιον αυτού προπεσούνται Αιθίοπες και οι εχθροί αυτού χουν λείξουσι. Βασιλείς Θαρσείς και νήσοι δώρα προσοίσουσι, βασιλείς Αράβων και Σαβά δώρα προσάξουσι. Και προσκυνήσουσιν αυτώ πάντες οι βασιλείς της γης, πάντα τα έθνη δουλεύσουσιν αυτώ. Ότι ερρύσατο πτωχόν εκ δυνάστου και πένητα, ώ ουχ υπήρχε βοηθός.

Φείσεται πτωχού και πένητος και ψυχάς πενήτων σώσει. Εκ τόκου και εξ αδικίας λυτρώσεται τας ψυχάς αυτών και έντιμον το όνομα αυτού ένώπιον αυτών. Και ζήσεται, και δοθήσεται αυτώ εκ του χρυσίου της Αραβίας· και προσεύξονται περι αυτού δια παντός· όλην την ημέραν ευλογήσουσιν αυτόν. Έσται στήριγμα εν τη γη επ' άκρων των ορέων· υπεραρθήσεται υπέρ τον Λίβανον ο καρπός αυτού, και εξαρθήσουσιν εκ πόλεως ωσει χόρτος της γης. Έσται το όνομα αυτού ευλογημένον εις τους αιώνας· προ του ηλίου διαμένει το όνομα αυτού· και ενευλογηθήσονται εν αυτώ πάσαι αι φυλαί της γης, πάντα τα έθνη μακαριούσιν αυτόν. Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τω Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσια μόνος. Και ευλογημένον το όνομα της δόξης αυτού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Και πληρωθήσεται της δόξης αυτού πάσα η γη. Γένοιτο, γένοιτο.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός OB' 72

Ως αγαθός ο Θεός τω Ισραήλ, τοις ευθέσι τη καρδιά! Εμού δε παραμικρόν εσαλεύθησαν οι πόδες, παρ' ολίγον εξεχύθη τα διαβήματα μου. Ότι εξήλωσα επί τοις ανόμοις, ειρήνην αμαρτωλών θεωρών. Ότι ουκ έστιν ανάνευσις εν τω θανάτω αυτών και στερέωμα εν τη μάστιγι αυτών. Εν κόποις ανθρωπων ουκ εισί και μετά ανθρωπων ου μαστιγωθήσονται. Δια τούτο εκράτησεν αυτούς η υπερηφανία αυτών εις τέλος, περιεβάλοντο αδικίαν και ασέβειαν εαυτών. Εξελεύσεται ως εκ στέατος η αδικία αυτών· διήλθοσαν εις διάθεσιν καρδιάς. Διενोधήσαν, και ελάλησαν εν πονηρία· αδικίαν εις το ύψος ελάλησαν. Έθεντο εις ουρανόν το στόμα αυτών, και η γλώσσα αυτών διήλθε επί της γης. Δια τούτο επιστρέψει ο λαός μου ενταύθα· και ημέραι πλήρεις ευρεθήσονται εν αυτοίς. Και είπον· Πώς έγνω ο Θεός; και εί έστι

γνώσις εν τω Υψίστω; Ιδού ούτοι οι αμαρτωλοί και οι ευθηνούντες εις τον αιώνα κατέσχον πλούτου. Και είπα· Άρα ματαιώς εδικαίωσα την καρδίαν μου και ενιψάμην εν αθώοις τας χείρας μου. Και εγενόμην μεμαστιγωμένος όλην την ημέραν, και ο έλεγχος μου εις τας πρωίας. Και έλεγον· Διηγήσομαι ούτως· ιδού τη γενεά των υιών σου ησυνθέτηκα. Και υπέλαβον του γνώναι· τούτο κόπος εστιν ένώπιον μου. Έως ου εισέλθω εις το αγιαστήριον του Θεού και συνώ εις τα έσχατα αυτών. Πλήν δια τας δολιότητας αυτών έθου αυτοίς κακά, κατέβαλες αυτούς εν τω επαρθήναι. Πώς εγένοντο εις ερήμωσιν; εξάπινα εξέλιπον, απώλοντο δια την ανομίαν αυτών. Ωσει ένύπνιον εξεγειρομένου, Κύριε, εν τη πόλει σου την εικόνα αυτών εξουδενώσεις. Ότι εξεκαύθη η καρδιά μου, και οι νεφροί μου ηλλοιώθησαν. Καγώ εξουδενωμένος, και ουκ έγνων· κτηνώδης εγενήθην παρά σοι, καγώ διαπαντός μετά σου. Εκράτησας της χειρός της δεξιάς μου και εν τη βουλή σου ωδήγησας με και μετά δόξης προσελάβου με. Τί γαρ μοι υπάρχει εν τω ουρανώ; και παρά σου τί ηθέλησα επί της γης; Εξέλιπεν η καρδιά μου και η σάρξ μου· ο Θεός της καρδιάς μου και η μερίς μου ο Θεός εις τον αιώνα. Ότι ιδού οι μακρύνοντες εαυτούς από σου, απολούνται· εξωλόθρευσας πάντα τον πορνεύοντα από σου. Εμοί δε το προσκολλάσθαι τω Θεώ αγαθόν εστί, τίθεσθαι εν τω Κυρίω την ελπίδα μου, του εξαγγείλαι με πάσας τας αιnéσεις σου εν ταις πύλαις της θυγατρος Σιών.

Ψαλμός OG' 73

Ινατί, ο Θεός, απώσω εις τέλος; ωργίσθη ο θυμός σου επί πρόβατα νομής σου; Μνήσθητι της συναγωγής σου, ης εκτήσω απ' αρχής. Ελυτρώσω ράβδον κληρονομίας σου· όρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αυτώ. Έπαρον τας χείρας σου επί τας υπερηφανίας αυτών εις τέλος· όσα

επονηρεύσατο ο εχθρός εν τω αγίω σου. Και ενεκαυχήσαντο οι μισούντες σε εν μέσω της εορτής σου. Έθεντο τα σημεία αυτών σημεία και ούκ έγνωσαν, ως εις την έξοδον υπεράνω. Ως εν δρυμώ ξύλων αξίναις εξέκοψαν τας θύρας αυτής επί το αυτό· εν πελέκει και λαξευτηρίω κατέρραξαν αυτήν. Ενεπύρισαν εν πυρί το αγιαστήριον σου, εις την γην εβεβήλωσαν το σκήνωμα του ονόματος σου. Είπον εν τη καρδιά αυτών αι συγγένειαι αυτών επί το αυτό· Δεύτε, και καταπαύσωμεν πάσας τας εορτάς του Θεού από της γης. Τα σημεία αυτών ούκ είδομεν· ούκ έστιν έτι προφήτης, και ημάς ου γνώσεται έτι. Έως πότε, ο Θεός, ονειδιεί ο εχθρός, παροξυνεί ο υπεναντίος το όνομα σου εις τέλος; Ινατί αποστρέφεις την χείρα σου και την δεξιάν σου εκ μέσου του κόλπου σου εις τέλος; Ο δε Θεός βασιλεύς ημών προ αιώνων· ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω της γης. Συ εκραταίωσας εν τη δυνάμει σου την θάλασσαν· συ συνέτριψας τας κεφαλάς των δρακόντων επί του ύδατος. Συ συνέθλασας την κεφαλήν του δράκοντος, έδωκας αυτόν βρώμα λαοίς τοις Αιθίοψι. Συ διέρρηξας πηγάς και χειμάρρους· συ εξήρανας ποταμούς Ηθάμ. Ση εστί η ημέρα και ση εστί η νυξ· συ κατηρτίσω φαύσιν και ήλιον. Σύ εποίησας πάντα τα ωραία της γης, θέρος και έαρ· σύ έπλασας αυτά. Μνήσθητι ταύτης· εχθρός ωνειδισε τον Κύριον, και λαός άφρων παρώξυνε το όνομα σου. Μη παραδώς τοις θηρίοις ψυχήν εξομολογουμένην σοι· των ψυχών των πενήτων σου μη επιλάθη εις τέλος. Επίβλεψον επί την διαθήκην σου· ότι επληρώθησαν οι εσκοτισμένοι της γης οίκων ανομιών. Μη αποστραφήτω τεταπεινωμένος και κατησχυμμένος· πτωχός και πένης αινέσουσι το όνομα σου. Ανάστα ο Θεός, δίκασον την δίκην σου· μνήσθητι των ονειδισμών σου των υπό άφρονος όλην την ημέραν. Μη επιλάθη της φωνής των ικετών σου· η υπερηφανία των μισούντων σε ανέβη δια παντός.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΔ' 74

Εξομολογήσομαι σοι, ο Θεός· εξομολογησόμεθα σοι, και επικαλεσόμεθα το όνομα σου· διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσια του. Όταν λάβω καιρόν, εγώ ευθύτητας κρινώ. Ετάκη η γη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή· εγώ εστερέωσα τους στύλους αυτής. Είπα τοις παρανομούσι· Μη παρανομείτε· και τοις αμαρτάνουσι· Μη υψούτε κέρασ. Μη επαίρετε εις ύψος το κέρασ υμών και μη λαλείτε κατά του Θεού αδικίαν. Ότι ούτε εξ εξόδων, ούτε από δυσμών, ούτε από ερήμων ορέων ότι ο Θεός κριτής έστι. Τούτον ταπεινοί, και τούτον υψοί· ότι ποτήριον εν χειρί Κυρίου, οίνου ακράτου, πλήρες κεράσματος. Και έκλινεν εκ τούτου εις τούτο, πλην ο τρυγίας αυτού ούκ εξεκενώθη, πίνονται πάντες οι αμαρτωλοί της γης. Εγώ δε αγαλλιόσομαι εις τον αιώνα, ψαλώ τω Θεώ Ιακώβ. Και πάντα τα κέρατα των αμαρτωλών συνθλάσω, και υψωθήσεται το κέρασ του δικαίου.

Ψαλμός ΟΕ' 75

Γνωστός εν τη Ιουδαία ο Θεός· εν τω Ισραήλ μέγα το όνομα αυτού. Και εγενήθη εν ειρήνη ο τόπος αυτού και το κατοικητήριον αυτού εν Σιών. Εκεί συνέτριψε τα κράτη των τόξων, όπλον και ρομφαίαν και πόλεμον. Φωτίζεις συ θαυμαστώσ από ορέων αιωνίων. Εταράχθησαν πάντες οι ασύνετοι τη καρδιά· ύπνωσαν ύπνον αυτών, και ούχ εύρον ουδέν πάντες οι άνδρες του πλούτου ταισ χερσίν αυτών. Από επιτιμήσεως σου, ο Θεός Ιακώβ, ενύσταξαν οι επιβεβηκότες τοις ίπποις. Συ φοβερός ει και τίς αντιστήσεται σοι; από τότε η οργή σου. Εκ του ουρανού ηκούτισας κρίσιν. Γη εφοβήθη και

ησύχασεν εν τω αναστήναι εις κρίσιν τον Θεόν, του σώσαι πάντας τους πραείς της γης. Ότι ενθύμιον ανθρώπου εξομολογήσεται σοι και εγκατάλειμμα ενθυμίου εορτάσει σοι. Εύξασθε και απόδοτε Κυρίω τω Θεώ ημών· πάντες οι κύκλω αυτού οίσουσι δώρα. Τω φοβερώ και αφαιρουμένω πνεύματα αρχόντων, φοβερώ παρά τοις βασιλεύσι της γης.

Ψαλμός ΟΣΤ' 76

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς τον Θεόν και προσέσχε μοι. Εν ημέρα θλίψεως μου τον Θεόν εξεζήτησα· ταις χερσί μου νυκτός εναντίον αυτού και ούκ ηπατήθην· απηνήνατο παρακληθήναι η ψυχή μου. Εμνήσθην του Θεού και ευφράνθην· ηδολέσχισα και ωλιγοψύχησε το πνεύμα μου. Προκατελάβοντο φύλακας οι οφθαλμοί μου· εταράχθην, και ούκ ελάλησα. Διελογισάμην ημέρας αρχαίας, και έτη αιώνια εμνήσθην, και εμελέτησα. Νυκτός μετά καρδίας μου ηδολέσχουν, και έσκαλλε το πνεύμα μου. Μη εις τους αιώνας απώσεται Κύριος και ου προσθήσει του ευδοκήσαι έτι; Έ εις τέλος το έλεος αυτού αποκόψει; συνετέλεσε ρήμα από γενεάς εις γενεάν; Έ επιλήσεται του οικτειρήσαι ο Θεός; ή συνέξει εν τη οργή αυτού τους οικτιρμούς αυτού; Και είπα· Νυν ηρξάμην· αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς του Υψίστου. Εμνήσθην των έργων Κυρίου· ότι μνησθήσομαι από της αρχής των θαυμασίων σου. Και μελετήσω εν πάσι τοις έργοις σου και εν τοις επιτηδεύμασι σου αδολεσχήσω. Ο Θεός, εν τω αγίω η οδός σου· τίς Θεός μέγας ως ο Θεός ημών; συ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια. Εγνώρισας εν τοις λαοίς την δύναμιν σου, ελυτρώσω εν τω βραχίονι σου τον λαόν σου, τους υιούς Ιακώβ και Ιωσήφ. Είδοσαν σε ύδατα ο Θεός, είδοσαν σε ύδατα, και εφοβήθησαν· εταράχθησαν άβυσσοι· πλήθος ηχούς υδάτων. Φωνήν έδωκαν αι νεφέλαι· και γαρ τα βέλη σου

διαπορεύονται. Φωνή της βροντής σου εν τω τροχώ· έφαναν αι αστραπαί σου τη οικουμένη· εσαλεύθη, και έντρομος εγενήθη η γη. Εν τη θαλάσση αι οδοί σου, και αι τρίβοι σου εν ύδασι πολλοίς και τα ίχνη σου ου γνωσθήσονται. Ωδήγησας ως πρόβατα τον λαόν σου εν χειρί Μωυσή και Ααρών.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Ψαλμός ΟΖ' 77

Προσέχετε, λαός μου, τω νόμω μου· κλίνατε το ούς υμών εις τα ρήματα του στόματος μου. Ανοίξω εν παραβολαίς το στόμα μου· φθέγξομαι προβλήματα άπ'αρχής. Όσα ηκούσαμεν και έγνωμεν αυτά και οι πατέρες ημών διηγήσαντο ημίν. Ούκ εκρύβη από των τέκνων αυτών εις γενεάν ετέραν, απαγγέλοντες τας αιnéσεις του Κυρίου και τας δυναστείας αυτού και τα θαυμάσια αυτού, ά εποίησε. Και ανέστησε μαρτύριον εν Ιακώβ και νόμον έθετο εν Ισραήλ. Όσα ενετείλατο τοις πατράσιν ημών του γνωρίσαι αυτά τοις υιοίς αυτών. Όπως αν γνω γενεά ετέρα, υιοί οι τεχθησόμενοι, και αναστήσονται και απαγγελούσιν αυτά τοις υιοίς αυτών. Ένα θώνται επί τον Θεόν την ελπίδα αυτών και μη επιλάθωνται των έργων του Θεού και τας εντολάς αυτού εκζητήσωσι. Ένα μη γένωνται ως οι πατέρες αυτών, γενεά σκολιά και παραπικραίνουσα. Γενεά, ήτις ου κατήυθυνε την καρδιά εαυτής, και ούκ επιστώθη μετά του Θεού το πνεύμα αυτής. Υιοί Εφραίμ, εντείνοντες και βάλλοντες τόξοις, εστράφησαν εν ημέρα πολέμου. Ούκ εφύλαξαν την διαθήκην του Θεού και εν τω νόμω αυτού ούκ ηβουλήθησαν πορεύεσθαι. Και

επελάθοντο των ευεργεσιών αυτού και των θαυμασιών αυτού, ων έδειξεν αυτοίς. Εναντίον των πατέρων αυτών, ά εποίησε θαυμάσια εν γη Αιγύπτω, εν πεδίο Τάνεως. Διέρρηξε θάλασσαν και διήγαγεν αυτούς· παρέστησεν ύδατα ωσει ασκόν. Και ωδήγησεν αυτούς εν νεφέλη ημέρας και όλην την νύκτα εν φωτισμώ πυρός. Διέρρηξε πέτραν εν ερήμω και επότισεν αυτούς ως εν αβύσσω πολλή. Και εξήγαγεν ύδωρ εκ πέτρας και κατήγαγεν ως ποταμούς ύδατα. Και προσέθεντο έτι του αμαρτάνειν αυτώ· παρεπίκραναν τον Ύψιστον εν ανύδρω. Και εξεπείρασαν τον Θεόν εν ταις καρδιαίς αυτών, του αιτήσαι βρώματα ταις ψυχαίς αυτών. Και κατελάλησαν του Θεού και είπον· Μη δυνήσεται ο Θεός ετοιμάσαι τράπεζαν εν ερήμω; Επει έπάταξε πέτραν και ερρύησαν ύδατα και χείμαρροι κατεκλύσθησαν· μη και άρτον δύναται δούναι, ή ετοιμάσαι τράπεζαν τω λαώ αυτού; Δια τούτο ήκουσε Κύριος και ανεβάλετο, και πυρ ανήφθη εν Ιακώβ, και οργή ανέβη επί τον Ισραήλ. Ότι ούκ έπίστευσαν εν τω Θεώ, ουδέ ήλπισαν επί το σωτήριον αυτού. Και ενετείλατο νεφέλαις υπεράνωθεν και θύρας ουρανού ανέωξε. Και έβρεξεν αυτοίς μάννα φαγείν και άρτον ουρανού έδωκεν αυτοίς. Άρτον αγγέλων έφαγεν άνθρωπος, επισιτισμόν απέστειλεν αυτοίς εις πλησμονήν. Απήρε Νότον εξ ουρανού και επήγαγεν εν τη δυνάμει αυτού Λίβα. Και έβρεξεν επ'αυτούς ωσει χούν σάρκας και ωσει άμμον θαλασσών πετεινά πτερωτά. Και επέπεσον εν μέσω παρεμβολής αυτών, κύκλω των σκηνωμάτων αυτών. Και έφαγον και ενεπλήσθησαν σφόδρα, και την επιθυμίαν αυτών ήνεγκεν αυτοίς· ούκ εστερηθήσαν από της επιθυμίας αυτών. Έτι της βρώσεως ούσης εν τω στόματι αυτών, και η οργή του Θεού ανέβη επ'αυτούς, και απέκτεινεν εν τοις πλείοσιν αυτών, και τους εκλεκτούς τους Ισραήλ συνεπόδισεν. Εν πάσι τούτοις ήμαρτον έτι και ούκ έπίστευσαν εν τοις θαυμασίοις αυτού. Και εξέλιπον εν

ματαιότητι αι ημέραι αυτών και τα έτη αυτών μετά σπουδής. Όταν απέκτεινεν αυτούς, τότε εξεζήτουν αυτόν, και επέστρεφον και ώρθηζον προς τον Θεόν. Και εμνήσθησαν ότι ο Θεός βοηθός αυτών έστι και ο Θεός ο Ύψιστος λυτρωτής αυτών έστι. Και ηγάπησαν αυτόν εν τω στόματι αυτών και τη γλώσση αυτών εψεύσαντο αυτώ. Η δε καρδιά αυτών ούκ ευθεία μετ'αυτού, ουδέ επιστώθησαν εν τη διαθήκη αυτού. Αυτός δε έστιν οικτίρμων και ιλάσκεται ταις αμαρτίαις αυτών. Και ού διαφθερεί και πληθυνεί του αποστρέψαι τον θυμόν αυτού και ουχι εκκαύσει πάσαν την οργήν αυτού. Και εμνήσθη ότι σάρξ είσι, πνεύμα πορευόμενον, και ούκ επιστρέφον. Ποσάκις παρεπίκραναν αυτόν εν τη ερήμω, παρώργισαν αυτόν εν γη ανύδρω; Και επέστρεψαν και επείρασαν τον Θεόν και τον άγιον του Ισραήλ παρώξυναν. Και ούκ εμνήσθησαν της χειρός αυτού, ημέρας ης ελυτρώσατο αυτούς εκ χειρός θλίβοντος. Ως έθετο εν Αιγύπτω τα σημεία αυτού και τα τέρατα αυτού εν πεδίο Τάνεως. Και μετέστρεψεν εις αίμα τους ποταμούς αυτών και τα ομβρήματα αυτών, όπως μη πίωσι. Εξαπέστειλεν εις αυτούς κυνόμυιαν, και κατέφαγεν αυτούς· και βάτραχον και διέφθειρεν αυτούς. Και έδωκε τη ερυσίβη τους καρπούς αυτών και τους πόνους αυτών τη ακριδι. Απέκτεινεν εν χαλάζη την άμπελον αυτών και τους συκαμίνους αυτών εν τη πάχνη. Και παρέδωκεν εις χάλαζαν τα κτήνη αυτών και την ύπαρξιν αυτών τω πυρί. Εξαπέστειλεν εις αυτούς οργήν θυμού αυτού, θυμόν και οργήν και θλίψιν, αποστολήν δι'αγγέλων πονηρών. Ωδοποίησε τρίβον τη οργή αυτού· και ούκ εφείσατο από θανάτου των ψυχών αυτών και τα κτήνη αυτών εις θάνατον συνέκλεισε. Και επάταξε παν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω, απαρχήν παντός πόνου αυτών, εν τοις σκηνώμασι Χαμ. Και απήρεν ως πρόβατα τον λαόν αυτού και ανήγαγεν αυτούς ως ποιμίον εν ερήμω. Και ωδήγησεν αυτούς επ'ελπίδι, και ούκ

έδειλίαςαν· και τους εχθρούς αυτών εκάλυψε θάλασσα. Και εισήγαγεν αυτούς εις όρος αγιάσματος αυτού, όρος τούτο, ό εκτήσατο η δεξιά αυτού. Και εξέβαλεν από προσώπου αυτών έθνη και εκληροδότησεν αυτούς εν σχοινίω κληροδοσίας. Και κατεσκήνωσεν εν τοις σκηνώμασιν αυτών τας φυλάς του Ισραήλ. Και επείρασαν και παρεπίκραναν τον Θεόν τον Ύψιστον, και τα μαρτύρια αυτού ούκ εφυλάξαντο. Και απέστρεψαν και ηθέτησαν, καθώς και οι πατέρες αυτών· μετεστράφησαν εις τόξον στρεβλόν. Και παρώργισαν αυτόν εν τοις βουνοίς αυτών και εν τοις γλυπτοίς αυτών παρεζήλωσαν αυτόν. Έκουσεν ο Θεός και υπερείδε και εξουδένωσε σφόδρα τον Ισραήλ. Και απώσατο την σκηνήν Σηλώμ, σκηνώμα, ό κατεσκήνωσεν εν ανθρωποις. Και παρέδωκεν εις αιχμαλωσίαν την ισχύν αυτών και την καλλονήν αυτών εις χείρας εχθρών. Και συνέκλεισεν εν ρομφαία τον λαόν αυτού. και την κληρονομίαν αυτού υπερείδε. Τους νεανίσκους αυτών κατέφαγε πυρ και αι παρθένοι αυτών ούκ επένθησαν. Οι ιερείς αυτών εν ρομφαία έπεσον, και αι χήραι αυτών ου κλαυθήσονται. Και εξηγέρθη ως ο υπνών Κύριος, ως δυνατός κεκραιπαληκώς εξ οίνου. Και επάταξε τους εχθρούς αυτού εις τα οπίσω, όνειδος αιώνιον έδωκεν αυτοίς. Και απώσατο το σκηνώμα Ιωσήφ και την φυλήν Εφραίμ ούκ εξελέξατο. Και εξελέξατο την φυλήν του Ιούδα, το όρος το Σιών, ό ηγάπησε. Και ωκοδόμησεν ως μονοκέρωτος το αγίασμα αυτού· εν τη γη εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. Και εξελέξατο Δαυίδ τον δούλον αυτού και ανέλαβεν αυτόν εκ των ποιμνίων των προβάτων. Εξόπισθεν των λοχευομένων έλαβεν αυτόν, ποιμαίνειν Ιακώβ τον δούλον αυτού, και Ισραήλ την κληρονομίαν αυτού. Και εποίμανεν αυτούς εν τη ακακία της καρδιάς αυτού, και εν ταις συνέσεσι των χειρών αυτού ωδήγησεν αυτούς.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΗ' 78

Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις κληρονομίαν σου, εμίαναν τον ναόν τον άγιον σου, έθεντο Ιερουσαλήμ ως οπωροφυλάκιον. Έθεντο τα θνησιμαία των δούλων σου βρώματα τοις πετεινοίς του ουρανού, τας σάρκας των οσίων σου τοις θηρίοις της γης. Εξέχεαν το αίμα αυτών ωσει ύδωρ κύκλω Ιερουσαλήμ, και ούκ ην ο θάπτων. Εγενήθημεν όνειδος τοις γείτοσιν ημών, μυκτηρισμός και χλευασμός τοις κύκλω ημών. Έως πότε, Κύριε, οργισθήση εις τέλος, εκκαυθήσεται ως πύρ ο ζήλος σου; Έκχεον την οργήν σου επί τα έθνη τα μη γινώσκοντα σε και επί βασιλείας, αί το όνομα σου ούκ επεκαλέσαντο. Ότι κατέφαγον τον Ιακώβ, και τον τόπον αυτού ηρήμωσαν. Μη μνησθής ημών ανομιών αρχαίων· ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κύριε, ότι επτωχέυσαμεν σφόδρα. Βοήθησον ημίν, ο Θεός ο Σωτήρ ημών, ένεκεν της δόξης του ονόματος σου· Κύριε, ρύσαι ημάς και ιλάσθητι ταις αμαρτίαις ημών ένεκεν του ονόματος σου. Μήποτε είπωσι τα έθνη· Πού έστιν ο Θεός αυτών; Και γνωσθήτω εν τοις έθνεσιν ενώπιον των οφθαλμών ημών η εκδίκησις του αίματος των δούλων σου εκκεχυμένου. Εισελθέτω ενώπιον σου ο στεναγμός των πεπεδημένων, κατά την μεγαλωσύνην του βραχίονος σου περιποίησαι τους υιούς των τεθανατωμένων. Απόδος τοις γείτοσιν ημών επταπλασίονα εις τον κόλπον αυτών τον ονειδισμόν αυτών, όν ωνείδισαν σε, Κύριε. Ημείς δε λαός σου και πρόβατα νομής σου, ανθομολογησόμεθα σοι, ο Θεός, εις τον αιώνα, εις γενεάν και γενεάν εξαγελλούμεν την αίνεσιν σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΟΘ' 79

Ο ποιμάνων τον Ισραήλ πρόσχες, ο οδηγών ωσεί πρόβατον τον Ιωσήφ. Ο καθημένος επί των Χερουβεΐμ εμφάνηθι, εναντίον Εφραΐμ, και Βενιαμίν, και Μανασσή, Εξέγειρον την δυναστείαν σου και ελθέ εις το σώσαι ημάς. Ο Θεός, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου και σωθησόμεθα. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, έως πότε οργίζη επί την προσευχήν των δούλων σου; Ψωμείς ημάς άρτον δακρύων; και ποτιείς ημάς εν δάκρυσιν εν μέτρω; Έθου ημάς εις αντιλογίαν τοις γείτοσιν ημών, και οι εχθροί ημών εμυκτήρισαν ημάς. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου και σωθησόμεθα. Άμπελον εξ Αιγύπτου μετήρας· εξέβαλες έθνη και κατεφύτευσας αυτήν. Ωδοποίησας έμπροσθεν αυτής και κατεφύτευσας τας ρίζας αυτής, και επλήρωσε την γην. Εκάλυψεν όρη η σκιά αυτής και αι αναδενδράδες αυτής τας κέδρους του Θεού. Εξέτεινε τα κλήματα αυτής έως θαλάσσης και έως ποταμών τας παραφυάδας αυτής. Ινατί καθείλες τον φραγμός αυτής και τρυγώσιν αυτήν πάντες οι παραπορευόμενοι την οδόν; Ελυμήνατο αυτήν σύς εκ δρυμού, και μονιός άγριος κατενεμήσατο αυτήν. Ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον δη, και επίβλεψον εξ ουρανού και ίδε και επίσκεψε την άμπελον ταύτην. Και κατάρτισαι αυτήν, ή εφύτευσεν η δεξιά σου, και επί υιόν ανθρώπου, όν εκραταίωσας σεαυτώ. Εμπεπυρισμένη πυρί και ανεσκαμμένη· από επιτιμήσεως του προσώπου σου απολούνται. Γενηθήτω η χείρ σου επ'άνδρα δεξιάς σου και επι υιόν ανθρώπου, όν εκραταίωσας σεαυτώ. Και ου μη αποστώμεν από σου· ζωώσεις ημάς, και το όνομα σου επικαλεσόμεθα. Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπον σου, και σωθησόμεθα.

Ψαλμός Π' 80

Αγαλλιάσθε τω Θεώ βοηθώ ημών, αλαλάξατε τω Θεώ Ιακώβ. Λάβετε ψαλμόν, και δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνόν μετά κιθάρας. Σαλπίσατε εν νεομηνία σάλπιγγι, εν ευσήμω ημέρα εορτής υμών. Ότι πρόσταγμα τω Ισραήλ έστι και κρίμα τω Θεώ Ιακώβ. Μαρτύριον εν τω Ιωσήφ έθετο αυτον, εν τω εξελθειν αυτόν εκ γής Αιγύπτου· γλώσσαν, ήν ούκ έγνω, ήκουσε. Απέστησεν από άρσεων τον νώτον αυτού, αι χείρες αυτού εν τω κοφίνω εδούλευσαν Εν θλίψει επεκαλέσω με και ερρυσάμην σε· επήκουσα σου εν αποκρύφω καταϊγίδος, εδοκίμασα σε επί ύδατος αντιλογίας. Άκουσον, λαός μου, και λαλήσω σοι, Ισραήλ, και διαμαρτύρομαι σοι. Εάν ακούσης μου, ούκ έσται εν σοι Θεός πρόσφατος, ουδέ προσκυνήσεις Θεώ αλλοτρίω. Εγώ γαρ είμι Κύριος ο Θεός σου, ο αναγαγών σε εκ γής Αιγύπτου· πλάτυνον το στόμα σου, και πληρώσω αυτό. Και ούκ ήκουσεν ο λαός μου της φωνής μου, και Ισραήλ ού προσέσχε μοι. Και εξαπέστειλα αυτούς κατά τα επιτηδεύματα των καρδιών αυτών, πορεύσονται εν τοις επιτηδεύμασι αυτών. Ει ο λαός μου ήκουσε μου, Ισραήλ ταις οδοίς μου εί επορεύθη. Εν τω μηδενί αν τους εχθρούς αυτών εταπεινώσα και επί τους θλίβοντες αυτούς επέβαλον αν την χείρα μου. Οι εχθροί Κυρίου εψεύσαντο αυτώ, και έσται ο καιρός αυτών εις τον αιώνα. Και εψώμισεν αυτούς εκ στέατος πυρού και εκ πέτρας μέλι εχόρτασεν αυτούς.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΠΑ' 81

Ο Θεός έστη εν συναγωγή θεών, εν μέσω δε θεούς διακρινεί. Έως πότε κρίνετε αδικίαν και πρόσωπα αμαρτωλών λαμβάνετε; Κρίνατε ορφανώ και πτωχώ, ταπεινόν και πένητα δικαιώσατε. Εξέλεσθε πένητα και πτωχόν, εκ χειρός αμαρτωλού ρύσασθε αυτόν. Ούκ έγνωσαν, ουδέ συνήκαν, εν σκότει

διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν πάντα τα θεμέλια της γης. Εγώ είπα· Θεοί έστε και υιοί Υψίστου πάντες. Υμείς δε ως άνθρωποι αποθνήσκετε και ως εις των αρχόντων πίπτετε. Ανάστα, ο Θεός, κρίνων την γην, ότι συ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοις έθνεσι.

Ψαλμός ΠΒ' 82

Ο Θεός, τίς ομοιωθήσεται σοι; μη σιγήσης, μηδέ καταπραΰνης, ο Θεός. Ότι ιδού οι εχθροί σου ήχησαν, και οι μισούντες σε ήσαν κεφαλήν. Επί τον λαόν σου κατεπανουργέσαντο γνώμην και εβουλεύσαντο κατά των αγίων σου. Είπον· Δεύτε και εξολοθρεύσωμεν αυτούς εξ έθνους, και ου μη μνησθή το όνομα Ισραήλ έτι. Ότι εβουλεύσαντο εν ομονοία επί το αυτό, κατά σου διαθήκην διέθεντο· τα σκηνώματα των Ιδουμαίων και οι Ισμαηλίται. Μωάβ και οι Αγαρηνοί, Γεβάλ, και Αμμών, και Αμαλήκ, αλλόφυλοι μετά των κατοικούντων Τύρον. Και γαρ Ασσούρ συμπαρεγένετο μετ'αυτών, εγενήθησαν εις αντίληψην τοις υιοίς Λωτ. Ποίησον αυτοίς ως τη Μαδιάμ και τω Σισάρα, εν τω Ιαβείμ εν τω χειμάρρω Κισσών. Εξωλοθρεύθησαν εν Αενδώρ, εγενήθησαν ωσει κόπρος τη γη. Θού τους άρχοντας αυτών ως τον Ωρηβ και Ζήβ και Ζεβεέ και Σαλμανάν· πάντας τους άρχοντας αυτών, οίτινες είπον· Κληρονομήσωμεν εαυτοίς το αγιαστήριον του Θεού. Ο Θεός μου, θού αυτούς ως τροχόν, ως καλάμην κατά πρόσωπον ανέμου. Ωσει πυρ, ό διαφλέξει δρυμόν, ωσει φλόξ, ή κατακαύσει όρη. Ούτω καταδιώξεις αυτούς εν τη καταιγίδι σου, και εν τη οργή σου συνταράξεις αυτούς. Πλήρωσον τα πρόσωπα αυτών ατιμίας, και ζητήσουσι το όνομα σου, Κύριε. Αισχυνθήτωσαν και ταραχθήτωσαν εις τον αιώνα του αιώνος και εντραπήτωσαν και απολέσθωσαν. Και γνώτωσαν, ότι όνομα σοι Κύριος, συ μόνος Ύψιστος επί πάσαν την γήν.

Ψαλμός ΠΓ' 83

Ως αγαπητά τα σκηνώματα σου, Κύριε, των δυνάμεων. Επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου· η καρδιά μου και η σαρξ μου ηγαλλιάσαντο επί Θεόν ζώντα. Και γαρ στρουθίον εύρεν εαυτώ οικίαν και τρυγών νοσσιάν εαυτή, ού θήσει τα νοσσία εαυτής· τα θυσιαστήρια σου, Κύριε των δυνάμεων, ο Βασιλεύς μου και ο Θεός μου. Μακάριοι οι κατοικούντες εν τω οίκω σου, εις τους αιώνας των αιώνων αιnéσουσι σε. Μακάριος ανήρ, ώ έστιν αντίληψις αυτώ παρά σου· αναβάσεις εν τη καρδιά αυτου διέθετο, εις την κοιλάδα του κλαυθμώνος, εις τον τόπον, ον έθετο. Και γαρ ευλογίας δώσει ο νομοθετών· πορεύονται εκ δυνάμεως εις δύναμιν, οφθήσεται ο Θεός των θεών εν Σιών. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι ο Θεός Ιακώβ. Υπερασπιστά ημών ιδε, ο Θεός, και επίβλεψον εις το πρόσωπον του χριστού σου. Ότι κρείσσων ημέρα μία εν ταις αυλαίς σου υπέρ χιλιάδας· εξελεξάμην παραρριπτείσθαι εν τω οίκω του Θεού μου μάλλον ή οικείν με εν σκηνώμασιν αμαρτωλών. Ότι έλεος και αλήθειαν αγαπά Κύριος ο Θεός, χάριν και δόξαν δώσει· Κύριος ού στερήσει τα αγαθά τοις πορευομένοις εν ακακία. Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, μακάριος άνθρωπος ο ελπίζων επί σε.

Ψαλμός ΠΔ' 84

Ευδόκησας, Κύριε την γην σου, απέστρεψας την αιχμαλωσίαν Ιακώβ. Αφήκας τας ανομίας τω λαώ σου, εκάλυψας πάσας τας αμαρτίας αυτών. Κατέπαυσας πάσαν την οργήν σου, απέστρεψας απο οργής θυμού σου. Επίστρεψον ημάς, ο Θεός των σωτηριών ημών, και απόστρεψον τον θυμόν σου αφ'ημών. Μή εις τους αιώνας οργισθής ημίν; ή διατενείς την οργήν σου από γενεάς εις γενεάν; Ο Θεός, συ επιστρέψας ζωώσεις ημάς, και ο λαός σου

ευφρανθήσεται επί σοι. Δείξον ημίν, Κύριε, το έλεος σου και το σωτήριο σου δώης ημίν. Ακούσομαι τί λαλήσει εν εμοί Κύριος ο Θεός· ότι λαλήσει ειρήνην επί τον λαόν αυτού, και επί τους οσίους αυτού και επί τους επιστρέφοντας καρδιάν επ'αυτόν. Πλην εγγύς των φοβουμένων αυτόν το σωτήριο αυτού, του κατασκηνώσαι δόξαν εν τη γη ημών. Έλεος και αλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη και ειρήνη κατεφίλησαν. Αλήθεια εκ της γης ανέτειλε, και δικαιοσύνη εκ του ουρανού διέκυψε. Και γαρ ο Κύριος δώσει χρηστότητα, και η γη ημών δώσει τον καρπόν αυτής. Δικαιοσύνη ενώπιον αυτού προπορεύσεται και θήσει εις οδόν τα διαβήματα αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Ψαλμός ΠΕ' 85

Κλίνον, Κύριε, το ούς σου, και επάκουσον μου, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ. Φύλαξον την ψυχήν μου, ο Θεός μου, τον ελπίζοντα επί σε. Ελέησον με, Κύριε, ότι προς σε κεκράξομαι όλην την ημέραν. Εύφρανον την ψυχήν του δούλου σου, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Ότι συ, Κύριε, χρηστός και επιεικής και πολυέλεος πάσι τοις επικαλουμένοις σε. Ενώτισαι, Κύριε, την προσευχήν μου και πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου. Εν ημέρα θλίψεως μου εκέκραξα προς σε, ότι επήκουσας μου. Ούκ έστιν όμοιος σοι εν θεοις, Κύριε, και ουκ έστι κατά τα έργα σου. Πάντα τα έθνη, όσα εποίησας, ήξουσι και προσκυνήσουσιν ενώπιον σου, Κύριε, και δοξάσουσι το όνομα σου. Ότι μέγας εί συ και ποιών θαυμάσια· συ εί Θεός μόνος. Οδηγήσον με, Κύριε, εν τη οδώ σου, και πορεύσομαι εν τη αληθεία σου· ευφρανθήτω η καρδιά μου του φοβείσθαι

το όνομα σου. Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ο Θεός μου, εν όλη καρδιά μου και δοξάσω το όνομα σου εις τον αιώνα. Ότι το έλεος σου μέγα επ'εμέ και ερρύσω την ψυχήν μου εξ άδου κατωτάτου. Ο Θεός, παράνομοι επανέστησαν επ'εμέ και συναγωγή κραταιών εξήτησαν την ψυχήν μου, και ού προέθεντο σε ενώπιον αυτών. Και συ, Κύριε ο Θεός μου, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός. Επίβλεψον επ'εμέ και ελέησον με· δός το κράτος σου τω παιδί σου και σώσον τον υιόν της παιδίσκης σου. Ποίησον μετ'εμού σημειον εις αγαθόν, και ιδέτωσαν οι μισούντες με και αισχυνθήτωσαν· ότι συ, Κύριε, εβοήθησας μοι και παρεκάλεσας με.

Ψαλμός ΠΣΤ' 86

Οι θεμέλιοι αυτού εν τοις όρεσι τοις αγίοις. Αγαπά Κύριος τας πύλας Σιών, υπέρ πάντα τα σκηνώματα Ιακώβ. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις του Θεού. Μνησθήσομαι Ραάβ και Βαβυλώνος τοις γινώσκουσι με· και ιδού αλλόφυλοι, και Τύρος και λαός των Αιθιόπων, ούτοι εγενήθησαν εκεί. Μήτηρ Σιών ερεί άνθρωπος, και άνθρωπος εγενήθη εν αυτή, και αυτός εθεμελίωσεν αυτήν ο Ύψιστος. Κύριος διηγήσεται εν γραφή λαών και αρχόντων τούτων των γεγενημένων εν αυτή. Ως ευφραينوμένων πάντων η κατοικία εν σοι.

Ψαλμός ΠΖ' 87

Κύριε, ο Θεός της σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα και εν νυκτί εναντίον σου. Εισελθέτω ενώπιον σου η προσευχή μου, κλίνον το ους σου εις την δέησιν μου. Ότι επλήσθη κακών η ψυχή μου, και η ζωή μου τω άδη ήγγισε. Προσελογίσθην μετά των καταβαινόντων εις λάκκον, εγενήθην ωσει άνθρωπος αβοήθητος, εν νεκροίς ελεύθερος. Ωσει τραυματίαι καθεύδοντες εν τάφω, ων ούκ εμνήσθης έτι, και αυτοί εκ της χειρός σου απώσθησαν. Έθεντο με

εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου. Επ'εμέ επεστηρίχθη ο θυμός σου, και πάντας τους μετεωρισμούς σου επήγαγες επ'εμέ. Εμάκρυνας τους γνωστούς μου απ'εμού, έθεντο με βδέλυγμα εαυτοίς. Παρεδόθην, και ούκ εξεπορευόμην· οι οφθαλμοί μου ησθένησαν από πτωχείας. Εκέκραξα προς σε, Κύριε, όλην την ημέραν, διεπέτασα προς σε τας χείρας μου. Μή τοις νεκροίς ποιήσεις θαυμάσια; ή ιατροί αναστήσουσι, και εξομολογήσονται σοι; Μη διηγήσεται τις εν τω τάφω το έλεος σου και την αλήθειαν σου εν τη απωλεία; Μη γνωσθήσεται εν τω σκότει τα θαυμάσια σου και η δικαιοσύνη σου εν γη επιλελησμένη; Καγώ προς σε, Κύριε, εκέκραξα, και το πρωί η προσευχή μου προφθάσει με. Ινατί, Κύριε, απωθείς την ψυχήν μου, αποστρέφεις το πρόσωπον σου απ'εμού; Πτωχός ειμί εγώ και εν κόποις εκ νεότητος μου· υψωθείς δε εταπεινώθην και εξηπορήθην. Επ'εμέ διήλθον αι οργαί σου, οι φοβερισμοί σου εξετάραξαν με· εκύκλωσαν με ωσει ύδωρ, όλην την ημέραν περιέσχον με άμα. Εμάκρυνας απ'εμού φίλον και πλησίον και τους γνωστούς μου από ταλαιπωρίας.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΠΗ' 88

Τα ελέη σου, Κύριε, εις τον αιώνα άσομαι, εις γενεάν και γενεάν απαγγελώ την αλήθειαν σου εν τω στόματι μου. Ότι είπας· Εις τον αιώνα έλεος οικοδομηθήσεται, εν τοις ουρανοίς ετοιμασθήσεται η αλήθεια σου. Διεθέμην διαθήκην τοις εκλεκτοίς μου, ώμοσα Δαυίδ τω δούλω σου. Έως του αιώνος ετοιμάσω το σπέρμα σου και οικοδομήσω εις γενεάν και γενεάν τον θρόνον σου. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τα θαυμάσια σου, Κύριε, και την αλήθειαν σου εν εκκλησία αγίων. Ότι τίς εν νεφέλαις ισωθήσεται τω Κυρίω; και τίς ομοιωθήσεται τω Κυρίω εν υοις Θεού; Ο

Θεός, ο ενδοξαζόμενος εν βουλή αγίων, μέγας και φοβερός έστιν επί πάντας τους περικύκλω αυτού. Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, τίς όμοιος σοι; δυνατός εί, Κύριε, και η αλήθεια σου κύκλω σου. Σύ δεσπόζεις του κράτους της θαλάσσης, τον δε σάλον των κυμάτων αυτής σύ καταπραύνεις. Συ εταπεινώσας ως τραυματίαν υπερήφανον, εν τω βραχίονι της δυνάμεως σου διεσκόρπισας τους εχθρούς σου. Σοί εισίν οι ουρανοί, και σή έστιν η γη· την οικουμένην και το πλήρωμα αυτής σύ εθεμελίωσας. Τον βορράν και την θάλασσαν σύ έκτισας· Θαβώρ και Ερμών εν τω ονόματι σου αγαλλιάσονται. Σός ο βραχίων μετά δυναστείας· κραταιωθήτω η χείρ σου, υψωθήτω η δεξιά σου. Δικαιοσύνη και κρίμα ετοιμασία του θρόνου σου· έλεος και αλήθεια προπορεύσονται προ προσώπου σου· μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν. Κύριε, εν τω φωτί του προσώπου σου προπορεύσονται και εν τω ονόματι σου αγαλλιάσονται όλην την ημέραν και εν τη δικαιοσύνη σου υψωθήσονται. Ότι καύχημα της δυνάμεως αυτών συ εί, και εν τη ευδοκία σου υψωθήσεται το κέρας ημών. Ότι του Κυρίου η αντίληψις και του αγίου Ισραήλ βασιλέως ημών. Τότε ελάλησας εν οράσει τοις υιοίς σου και είπας· εθέμην βοήθειαν επί δυνατόν, ύψωσα εκλεκτόν εκ του λαού μου. Εύρον Δαυίδ τον δούλον μου, εν ελαίω αγίω μου έχρισα αυτόν. Η γαρ χείρ σου συναντιλήψεται αυτό και ο βραχίων μου κατισχύσει αυτόν. Ούκ ωφελήσει εχθρός εν αυτό, και υιός ανομίας ου προσθήσει του κακώσαι αυτόν. Και συγκόψω από προσώπου αυτού τους εχθρούς αυτού και τους μισούντας αυτόν τροπώσομαι. Και η αλήθεια μου και το έλεος μου μετ'αυτού, και εν τω ονόματι μου υψωθήσεται το κέρας αυτού. Και θήσομαι εν θαλάσση χείρα αυτού και εν ποταμοίς δεξιάν αυτού. Αυτός επικαλέσεται με· Πατήρ μου ει σύ, Θεός μου, και αντιλήπτωρ της σωτηρίας μου. Καγώ πρωτότοκον θήσομαι αυτόν,

υψηλόν παρά τοις βασιλεύσι της γης. Εἰς τον αἰῶνα φυλάξω αὐτῷ τὸ ἔλεος μου, καὶ ἡ διαθήκη μου πιστὴ αὐτῷ. Καὶ θήσομαι εἰς τον αἰῶνα του αἰῶνος τὸ σπέρμα αὐτοῦ καὶ τον θρόνον αὐτοῦ εἰς τὰς ἡμέρας του οὐρανοῦ. Ἐὰν εγκαταλίπωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τον νόμον μου καὶ τοὺς κρίμασι μου μὴ πορευθῶσι, εἰάν τα δικαιώματα μου βεβηλώσωσι καὶ τὰς ἐντολάς μου μὴ φυλάξωσι, ἐπισκέψομαι ἐν ῥάβδῳ τὰς ἀνομίας αὐτῶν καὶ ἐν μάστιγι τὰς ἀδικίας αὐτῶν. Τὸ δε ἔλεος μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' οὐ μὴ ἀδικήσω ἐν τῇ ἀληθείᾳ μου. Οὐδ' οὐ μὴ βεβηλώσω τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ ἐκπορευόμενα δια τῶν χειλέων μου οὐ μὴ ἀθετήσω. Ἄπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαυὶβ ψεύσομαι. Τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τον αἰῶνα μενεῖ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ, ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τον αἰῶνα· καὶ ὁ μάρτυς ἐν οὐρανῷ πιστός. Σὺ δε ἀπώσω καὶ ἐξουδένωσας, ἀνεβάλου τον χριστόν σου. Κατέστρεψας τὴν διαθήκην του δούλου σου, ἐβεβήλωσας εἰς τὴν γῆν τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ. Καθεῖλες πάντας τοὺς φραγμοὺς αὐτοῦ, ἔθου τὰ οχυρώματα αὐτοῦ δειλίαν. Διήρπαζον αὐτόν πάντες οἱ διοδοῦντες ὁδόν, ἐγενήθη ὄνειδος τοῖς γείτοσιν αὐτοῦ. Ὑψώσας τὴν δεξιάν των θλιβόντων αὐτόν, εὐφράνας πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἀπέστρεψας τὴν βοήθειαν τῆς ῥομφαίας αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀντελάβου αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ. Κατέλυσας ἀπὸ καθαρισμοῦ αὐτοῦ, τον θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέρραξας. Ἐσμίκρυνας τὰς ἡμέρας του χρόνου αὐτοῦ, κατέχεας αὐτοῦ αἰσχύνην. Ἔως πότε, Κύριε, ἀποστρέφη εἰς τέλος; ἐκκαυθήσεται ὡς πύρ ἡ ὀργή σου; Μνήσθητι τίς μου ἡ ὑπόστασις· μὴ γὰρ ματαίως ἐκτίσας πάντας τοὺς υἱοὺς των ἀνθρώπων; Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται, καὶ οὐκ ὀψεται θάνατον; ῥύσεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ἄδου; Πού εἰσι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαία, Κύριε, ἃ ὤμοσας τῷ Δαυίδ ἐν τῇ ἀλήθειᾳ σου; Μνήσθητι, Κύριε, του ὀνειδισμοῦ των δούλων σου, οὐ υπέσχον

ἐν τῷ κόλπῳ πολλῶν ἐθνῶν. Οὐ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροὶ σου, Κύριε, οὐ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα του χριστοῦ σου. Ἐυλογητός Κύριος εἰς τον αἰῶνα. Γένοιτο. Γένοιτο.

Δόξα. Καὶ νυν. Ἀλληλουῖα.

Ψαλμός ΠΘ' 89

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Πρὸ του ὄρη γεννηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ του αἰῶνος καὶ ἕως του αἰῶνος σὺ εἶ. Μὴ ἀποστρέψης ἄνθρωπον εἰς ταπεινώσιν καὶ εἶπας· Ἐπιστρέψατε υἱοὶ των ἀνθρώπων. Ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου, Κύριε, ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθές, ἥτις διήλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί. Τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν ἔτη ἔσονται, τὸ πρῶν ὡσεὶ χλόη παρέλθοι. Τὸ πρῶν ἀνθῆσαι καὶ παρέλθοι, τὸ ἐσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθεῖ καὶ ξηρανθεῖ. Ὅτι ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου εταράχθημεν. Ἔθου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον σου· ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμόν του προσώπου σου. Ὅτι πάσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλιπον, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν· τὰ ἔτη ἡμῶν ὡσεὶ ἀράχνη ἐμελέτων. Αἱ ἡμέραι των ἐτῶν ἡμῶν ἐν αυτοῖς εβδομήκοντα ἔτη, εἰάν δε ἐν δυναστεῖαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος· ὅτι ἐπήλθε πρᾶότης ἐφ' ἡμᾶς καὶ παιδευθησόμεθα. Τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς ὀργῆς σου; καὶ ἀπὸ του φόβου σου τον θυμόν σου ἐξαριθμήσασθαι; Τὴν δεξιάν σου οὕτω γνῶρισον μοι καὶ τοὺς πεπαιδευμένους τῇ καρδίᾳ ἐν σοφίᾳ. Ἐπίστρεψον, Κύριε, ἕως πότε; καὶ παρακλήθητι ἐπὶ τοῖς δούλοις σου. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶν του ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις τὰς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθεῖμεν· ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπεινώσας ἡμᾶς, ἐτῶν, ὧν εἶδομεν κακά. Καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς

αυτών. Και έστω η λαμπρότης Κυρίου του Θεού ημών εφ' ημάς, και τα έργα των χειρών ημών κατεύθυνον εφ' ημάς και το έργο των χειρών ημών κατεύθυνον.

Ψαλμος 90

Ο κατοικών εν βοήθεια του Υψίστου, εν σκέπη του Θεού του ουρανού αυλισθήσεται. Ερεί τω Κυρίω· Αντιλήπτωρ μου ει και καταφυγή μου, ο Θεός μου, και ελπιά επ' αυτόν. 'Ότι αυτός ρύσεται σε εκ παγίδος θηρευτών και από λόγου ταραχώδους. Εν τοις μεταφρένοις αυτού επισκιάσει σοι, και υπό τας πτέρυγας αυτού ελπείς· όπλω κυκλώσει σε η αλήθεια αυτού. Ού φοβηθήσει από φόβου νυκτερινού, από βέλους πετομένου ημέρας, από πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, από συμπτώματος και δαιμονίου μεσημβρινού. Πεσειται εκ του κλίτους σου χιλιάς και μυριάς εκ δεξιών σου, προς σε δε ούκ εγγιεί. Πλήν τοις οφθαλμοίς σου κατανοήσεις και ανταπόδοσιν αμαρτωλών όψει. 'Ότι συ, Κύριε, η ελπίς μου· τον 'Υψιστον έθου καταφυγήν σου. Ού προσελεύσεται προς σε κακά, και μάστιξ ούκ εγγιεί εν τω σκηνώματί σου. 'Ότι τοις αγγέλοις αυτού εντελείται περί σου, του διαφυλάξαι σε εν πάσαις ταις οδοίς σου. Επί χειρών αρουσί σε, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου. Επί ασπίδα και βασιλίσκον επιβήση και καταπατήσεις λέοντα και δράκοντα. 'Ότι επ' εμέ ήλπισε και ρύσομαι αυτόν, σκεπάσω αυτόν, ότι έγνω το όνομα μου. Κεκράζεται προς με, και επακούσομαι αυτού· μετ' αυτού είμι εν θλίψει, εξελούμαι αυτόν, και δοξάσω αυτόν. Μακρότητα ημερών εμπλήσω αυτόν και δείξω αυτώ το σωτήριο μου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ψαλμός 91

Αγαθόν το εξομολογείσθαι τω Κυρίω και ψάλλειν τω ονόματι σου, 'Υψιστε. Του αναγγέλλειν το πρωί το έλεος σου και την αλήθειαν σου κατά νύκτα, εν δεκαχόρδω ψαλτηρίω μετ' ωδής εν κιθάρα. 'Ότι εύφρανας με, Κύριε, εν τοις ποιήμασι σου, και εν τοις έργοις των χειρών σου αγαλλιάσομαι. Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου Κύριε· σφόδρα εβαθύνθησαν οι διαλογισμοί σου. Ανήρ άφρων ου γνώσεται, και ασύνετος ού συνήσει ταύτα. Εν τω ανατείλει αμαρτωλούς ωσει χόρτον και διέκυψαν πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν. 'Όπως αν εξολοθρευθώσιν εις τον αιώνα του αιώνος. Συ δε 'Υψιστος εις τον αιώνα, Κύριε. 'Ότι ιδού οι εχθροί σου, Κύριε, ότι ιδού οι εχθροί σου απολούνται, και διασκορπισθήσονται πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν. Και υψωθήσεται ως μονοκέρωτος το κέρασ μου και το γήρας μου εν ελαίω πίονι. Και επείδεν ο οφθαλμός μου εν τοις εχθροίς μου, και εν τοις επανισταμένοις επ' εμέ πονηρευομένοις ακούσεται το ούς μου. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει και ωσει κέδρος η εν τω Λιβάνω πληθυνθήσεται. Πεφυτευμένοι εν τω οίκω Κυρίου, εν ταις αυλαίς του Θεού ημών εξανθήσουσιν. 'Ότι πληθυνθήσονται εν γήρει πίονι και ευπαθούντες έσονται, του αναγγείλαι ότι ευθύς Κύριος ο Θεός ημών και ούκ έστιν αδικία εν αυτώ.

Ψαλμός 92

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο· ενεδύσατο Κύριος δύναμιν και περιεζώσατο· και γαρ εστερέωσε την οικουμένην, ήτις ού σαλευθήσεται. 'Ετοιμος ο θρόνος σου από τότε, από του αιώνος συ εί. Επήραν οι ποταμοί, Κύριε,

επήραν οι ποταμοί φωνάς αυτών· αρούσιν οι ποταμοί επιτρίψεις αυτών, από φωνών υδάτων πολλών. Θαυμαστοί οι μετεωρισμοί της θαλάσσης, θαυμαστός εν υψηλοῖς ο Κύριος. Τα μαρτύρια σου επιστώθησαν σφόδρα· τω οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε, εις μακρότητα ημερών.

Ψαλμός 93

Θεός εκδικήσεων Κύριος· Θεός εκδικήσεων επαρρησιάσατο. Υψώθητι ο κρίνων την γην, απόδος ανταπόδοσιν τοις υπερηφάνοις. Έως πότε αμαρτωλοί, Κύριε, έως πότε αμαρτωλοί καυχῆσονται; Φθέγγονται και λαλήσουσιν αδικίαν, λαλήσουσι πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν; Τον λαόν σου, Κύριε, εταπείνωσαν και την κληρονομίαν σου εκάκωσαν. Χήραν και ορφανόν απέκτειναν, και προσήλυτον εφόνευσαν. Και είπον· Οὐκ ὄψεται Κύριος, ουδέ συνήσει ο Θεός· του Ιακώβ. Σύνετε δη ἀφρονες εν τω λαώ· και μωροί ποτέ φρονήσατε. Ο φυτεύσας το οὐς ουχί ακούει; ἢ ο πλάσας τον οφθαλμόν ουχί κατανοεῖ; Ο παιδεύων ἔθνη ουχί ελέγξει; ο διδάσκων ἄνθρωπον γνώσιν; Κύριος γινώσκει τους διαλογισμούς των ἀνθρώπων ὅτι εισί μάταιοι. Μακάριος ἄνθρωπος, ὄν ἄν παιδεύσης, Κύριε, και εκ του νόμου σου διδάξης αὐτόν. Του πραῦναι αὐτόν ἀφ' ημερών πονηρών, έως ου οργή τω αμαρτωλώ βόθρος. 'Ότι οὐκ ἀπώσεται Κύριος τον λαόν αὐτοῦ και την κληρονομίαν αὐτοῦ οὐκ εγκαταλείψει. Έως ου δικαιοσύνη επιστρέψη εις κρίσιν και εχόμενοι αὐτῆς πάντες οι ευθεις τη καρδιά. Τίς αναστήσεται μοι επί πονηρευομένοις; ἢ τις συμπαραστήσεται μοι επί τοις εργαζομένοις την ανομίαν; Εἰ μή ὅτι Κύριος εβοήθησε μοι, παρά βραχύ παρώκησε τω ἄδῃ η ψυχῆ μου. Εἰ ἔλεγον· Σεσάλευται ο πούς μου, το ἔλεος σου, Κύριε, εβοήθει μοι. Κύριε, κατά το πλήθος των οδυνών μου εν τη καρδιά μου αι παρακλήσεις σου εὐφραναν την ψυχῆν μου. Μή συμπροσέσω σοι θρόνος

ανομίας, ο πλάσων κόπον επί πρόσταγμα. Θηρεύουσιν επί ψυχῆν δικαίου και αίμα αθῶον καταδικάζονται. Και ἐγένετο μοι Κύριος εις καταφυγήν και ο Θεός μου εις βοηθόν ἐλπίδος μου. Και αποδώσει αυτοῖς Κύριος την ανομίαν αυτών, και κατά την πονηρίαν αυτών αφανιεῖ αυτοῦς Κύριος ο Θεός.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουῖα.

Ψαλμός 94

Άσατε τω Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἄσατε τω Κυρίῳ πάσα η γη. Άσατε τω Κυρίῳ, ευλογήσατε το ὄνομα αὐτοῦ· ευαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας το σωτήριον αὐτοῦ. Αναγγείλατε εν τοις ἔθνεσι την δόξαν αὐτοῦ, εν πάσι τοις λαοῖς τα θαυμάσια αὐτοῦ. 'Ότι μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα· φοβερός ἔστιν ὑπέρ πάντας τους θεούς. 'Ότι πάντες οι θεοί των ἐθνῶν δαιμόνια· ο δε Κύριος τους ουρανοῦς ἐποίησε. Εξομολόγησις και ωραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ· αγιωσύνη και μεγαλοπρέπεια εν τω αγιάσματι αὐτοῦ. Ενέγκατε τω Κυρίῳ αι πατριαί των ἐθνῶν, ἐνέγκατε τω Κυρίῳ δόξαν και τιμήν· ἐνέγκατε τω Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, ἄρατε θυσίας και εἰσπορεύεσθε εις τας αὐλάς αὐτοῦ· προσκυνήσατε τω Κυρίῳ εν αὐλή αγία αὐτοῦ· σαλευθήτω ἀπό προσώπου αὐτοῦ πάσα η γη. Εἶπατε εν τοις ἔθνεσι· 'Ότι Κύριος εβασίλευσε, και γαρ κατώρθωσε την οικουμένην, ἥτις ου σαλευθήσεται· κρινεῖ λαούς εν ευθύτητι. Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, και αγαλλιάσθω η γη· σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αὐτῆς, χαρήσεται τα πεδία και πάντα τα εν αυτοῖς. Τότε αγαλλιάσονται πάντα τα ξύλα του δρυμού ἀπό προσώπου Κυρίου, ὅτι ἐρχεται, ὅτι ἐρχεται κρῖναι την γην. Κρινεῖ την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν τη ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

Ψαλμός 96.

Ο Κύριος εβασίλευσεν, αγαλλιάσθω η γη· ευφρανθήτωσαν νήσοι πολλάί. Νέφη και γνόφος κύκλω αυτού· δικαιοσύνη και κρίμα κατόρθωσις του θρόνου αυτού. Πυρ ενώπιον αυτού προπορεύσεται και φλογιεί κύκλω τους εχθρούς αυτού. Έφανα αι αστραπαί αυτού τη οικουμένη· είδε και εσαλεύθη η γη. Τα όρη ωσει κηρός ετάκησαν από προσώπου Κυρίου, από προσώπου Κυρίου πάσης της γης. Ανήγγειλαν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού, και είδοσαν πάντες οι λαοί την δόξαν αυτού. Αισχυνθήτωσαν πάντες οι προσκυνούντες τοις γλυπτοίς, οι εγκαυχώμενοι εν τοις ειδώλοις αυτών· προσκυνήσατε αυτώ πάντες οι άγγελοι αυτού. Έκουσε και ευφράνθη η Σιών, και ηγαλλιάσαντο οι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν των κριμάτων σου, Κύριε. Ότι σύ Κύριος ύψιστος επί πάσαν την γην, σφόδρα υπερυψώθης υπέρ πάντας τους θεούς. Οι αγαπώντες τον Κύριον μισείτε πονηρά· φυλάσσει Κύριος τας ψυχάς των οσίων αυτού, εκ χειρός αμαρτωλού ρύσεται αυτούς. Φως ανέτειλε τω δικαίω και τοις ευθέσι τη καρδιά ευφροσύνη. Ευφράνθητε δίκαιοι εν τω Κυρίω, και εξομολογείσθε τη μνήμη της αγιωσύνης αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός 97

Άσατε τω Κυρίω άσμα καινόν, ότι θαυμαστά εποίησεν ο Κύριος· έσωσεν αυτόν η δεξιά αυτού, και ο βραχίων ο άγιος αυτού. Εγνώρισε Κύριος το σωτήριον αυτού, εναντίον των εθνών απεκάλυψε την δικαιοσύνην αυτού. Εμνήσθη του ελέους αυτού τω Ιακώβ και της αληθείας αυτού τω οίκω Ισραήλ· είδοσαν πάντα τα πέρατα της γης το σωτήριον του Θεού ημών. Αλαλάξατε τω Θεώ πάσα η γη· άσατε και αγαλλιάσθε και ψάλατε. Ψάλατε τω Κυρίω εν κιθάρα, εν κιθάρα και φωνή ψαλμού, εν σάλπιγγιν ελαταίς και φωνή σάλπιγγος κερατίνης,

αλαλάξατε ενώπιον του Βασιλέως Κυρίου· σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Ποταμοί κροτήσουσι χειρί επί το αυτό· τα όρη αγαλλιάσονται από προσώπου Κυρίου· ότι έρχεται ότι ήκει κρίναι την γην. Κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν ευθύτητι.

Ψαλμός 98

Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοι· ο καθημένος επί των Χερουβείμ, σαλευθήτω η γη. Κύριος εν Σιών μέγας και υψηλός έστιν επί πάντας τους λαούς. Εξομολογησάσθωσαν τω ονόματι σου τω μεγάλω, ότι φοβερόν και άγιον έστι· και τιμή βασιλέως κρίσιν αγαπά. Σύ ητοιμάσας ευθύτητας· κρίσιν και δικαιοσύνην εν Ιακώβ συ εποίησας. Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε τω υποποδίω των ποδών αυτού, ότι άγιος έστι. Μωυσής και Ααρών εν τοις ιερεύσιν αυτού και Σαμουήλ εν τοις επικαλουμένοις το όνομα αυτού· επεκαλούντο τον Κύριον, και αυτός εισήκουσεν αυτών. Εν στύλω νεφέλης ελάλει προς αυτούς· ότι εφύλασσον τα μαρτύρια αυτού και τα προστάγματα αυτού, ά έδωκεν αυτοίς. Κύριε ο Θεός ημών, σύ επήκουσας αυτών· ο Θεός, σύ ευΐλατος εγίνου αυτοίς και εκδικών επί πάντα τα επιτηδεύματα αυτών. Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε εις όρος άγιον αυτού, ότι άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Ψαλμός 99

Αλαλάξατε τω Θεώ πάσα η γη, δουλεύσατε τω Κυρίω εν ευφροσύνη· εισέλθετε ενώπιον αυτού εν αγαλλιάσει. Γνώτε ότι Κύριος αυτός έστιν ο Θεός ημών, αυτός εποίησεν ημάς και ούχ ημείς· ημείς δε λαός αυτού και πρόβατα νομής αυτού. Εισέλθετε εις τας πύλας αυτού εν εξομολογήσει, εις τας αυλάς αυτού εν

ύμνοις, εξομολογείσθε αυτό· αινείτε το όνομα αυτού. 'Ότι χρηστός Κύριος· εις τον αιώνα το έλεος αυτού, και έως γενεάς και γενεάς η αλήθεια αυτού.

Ψαλμός Ρ' 100

Έλεος και κρίσιν άσομαι σοι, Κύριε. Ψαλώ και συνήσω εν οδώ αμώμω· πότε ήξεις προς με; διεπορευόμενη εν ακακία καρδιάς μου, εν μέσω του οίκου μου. Ού προετιθέμην προ οφθαλμών μου πράγμα παράνομον, ποιώντας παραβάσεις εμίσησα. Ούκ εκολλήθη μοι καρδιά σκαμβή· εκκλίνοντος απ' εμού του πονηρού, ούκ εγίνωσκον. Τον καταλαλούντα λάθρα τον πλησίον αυτού, τούτον εξεδίδωκον· υπερηφάνω οφθαλμώ και απλήστω καρδιά τούτω ού συνήσθιον. Οι οφθαλμοί μου επί τους πιστούς της γης, του συγκαθήσθαι αυτούς μετ' εμού· πορευόμενος εν οδώ αμώμω, ούτος μοι ελειτούργει. Ου κατώκει εν μέσω της οικίας μου ποιών υπερηφανίαν· λαλών άδικα ου κατεύθυνεν ενώπιον των οφθαλμών μου. Εις τας πρωίας απέκτεινον πάντας τους αμαρτωλούς της γης, εξολοθρεύσαι εκ πόλεως Κυρίου πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ψαλμός ΡΑ' 101

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, και η κραυγή μου προς σε ελθέτω. Μή αποστρέψης το πρόσωπον σου απ' εμού εν ή αν ημέρα θλίβωμαι, κλίνον προς με το ούς σου· εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ταχύ επάκουσον μου. 'Ότι εξέλιπον ωσει καπνός αι ημέραι μου, και τα οστά μου ωσει φρύγιον συνεφρύγησαν. Επλήγην ωσει χόρτος και εξηράνθη η καρδιά μου, ότι επελαθόμενη του φαγείν τον άρτον μου. Από φωνής του στεναγμού μου εκολλήθη το οστόν μου τη σαρκί μου. Ωμοιώθην πελεκάνι ερημικώ, εγενήθην ωσει νυκτικόραξ εν οικοπέδω. Ηγρύπνησα και εγενόμενη ως στρουθίον μονάζον επί δώματος. 'Όλην την ημέραν ωνειδίζον με οι εχθροί μου, και οι επαινούντες με κατ'εμού ώμνουν. 'Ότι σποδόν ωσει άρτον έφαγον και το πόμα μου μετά κλαυθμού εκίρων. Από προσώπου της οργής σου και του θυμού σου, ότι επάρας κατέρραξας με. Αι ημέραι μου ωσει σκιά εκλίθησαν, καγώ ωσει χόρτος εξηράνθην. Σύ δε, Κύριε, εις τον αιώνα μένεις, και το μνημόσυνον σου εις γενεάν και γενεάν. Σύ αναστάς οικτειρήσεις την Σιών, ότι καιρός του οικτειρήσαι αυτήν, ότι ήκει καιρός. 'Ότι ευδόκησαν οι δούλοι σου τους λίθους αυτής· και τον χούν αυτής οικτειρήσουσι. Και φοβηθήσονται τα έθνη το όνομα σου, Κύριε, και πάντες οι βασιλείς της γης την δόξαν σου. 'Ότι οικοδομήσει Κύριος την Σιών και οφθήσεται εν τη δόξη αυτού. Επέβλεψεν επί την προσευχήν των ταπεινών και ούκ εξουδένωσε την δέησιν αυτών. Γραφήτω αύτη εις γενεάν ετέρα και λαός, ο κτιζόμενος, αινέσει τον Κύριον. 'Ότι εξέκυψεν εξ ύψους αγίου αυτού, Κύριος εξ ουρανού επί την γην επέβλεψε. Του ακούσαι του στεναγμού των πεπεδημένων, του λύσαι τους υιούς

των τεθανατωμένων. Του αναγγείλαι εν Σιών το όνομα Κυρίου και την αίνεσιν αυτού εν Ιερουσαλήμ. Εν τω επισυναχθήναι λαούς επί το αυτό και βασιλείς του δουλεύειν τω Κυρίω. Απεκρίθη αυτώ εν οδώ ισχύος αυτού· την ολιγότητα των ημερών μου ανάγγειλον μοι. Μη αναγάγης με εν ημίσει ημερών μου· εν γενεά γενεών τα έτη σου. Κατ' αρχάς σύ, Κύριε, την γην εθεμελίωσας, και έργα των χειρών σου είσιν οι ουρανοί. Αυτοί απολούνται συ δε διαμένεις· και πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται, και ωςεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς και αλλαγήσονται. Συ δε ο αυτός ει και τα έτη σου ούκ εκλείψουσι. Οι υιοί των δούλων σου κατασκηνώσουσι, και το σπέρμα αυτών εις τον αιώνα κατευθυνθήσεται.

Ψαλμός ΡΒ' 102

Ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον, και πάντα τα εντός μου το όνομα το άγιον αυτού. Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριον, και μή επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού. Τον ευϊλατεύοντα πάσας τας ανομίας σου, τον ιώμενον πάσας τας νόσους σου. Τον λυτρουόμενον εκ φθοράς την ζωήν σου, τον στεφανούντα σε εν ελέει και οικτιρμοίς. Τον εμπιπλώντα εν αγαθοίς την επιθυμίαν σου, ανακαινισθήσεται ως αετού η νεότης σου. Ποιών ελεημοσύνας ο Κύριος, και κρίμα πάσι τοις αδικουμένοις. Εγνώρισε τας οδούς αυτού τω Μωϋσή, τοις υιοίς Ισραήλ τα θελήματα αυτού. Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος· ούκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μηνιεί. Ού κατά τας ανομίας ημών εποίησεν ημίν, ουδέ κατά τας αμαρτίας ημών ανταπέδωκεν ημίν. Ότι κατά το ύψος του ουρανού από της γης εκραταίωσε Κύριος το έλεος αυτού επί τους φοβουμένους αυτόν. Καθόσον απέχουσιν ανατολαί από

δυσμών, εμάκρυνεν αφ' ημών τας ανομίας ημών. Καθώς οικτείρει πατήρ υιούς, ωκτείρησε Κύριος τους φοβουμένους αυτόν, ότι αυτός εγνω το πλάσμα ημών, εμνήσθη ότι χούς έσμεν. Άνθρωπος, ωςεί χόρτος αι ημέραι αυτού, ωςεί άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει. Ότι πνεύμα διήλθεν εν αυτώ, και ούχ υπάρξει και ούκ επιγνώσεται έτι τον τόπον αυτού. Το δε έλεος του Κυρίου από του αιώνος και έως του αιώνος επί τους φοβουμένους αυτόν. Και η δικαιοσύνη αυτού επί υιοίς υιών, τοις φυλάσσουσι την διαθήκην αυτού και μεμνημένοις των εντολών αυτού του ποιήσαι αυτάς. Κύριος εν τω ουρανώ ητοίμασε τον θρόνον αυτού, και η βασιλεία αυτού πάντων δεσπόζει. Ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι άγγελοι αυτού, δυνατοί ισχύϊ ποιούντες τον λόγον αυτού, του ακούσαι της φωνής των λόγων αυτού. Ευλογείτε τον Κύριον, πάσαι αι δυνάμεις αυτού, λειτουργοί αυτού οι ποιούντες το θέλημα αυτού. Ευλογείτε τον Κύριον, πάντα τα έργα αυτού, εν παντί τόπω της δεσποτείας αυτού· ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΓ' 103

Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον· Κύριε, ο Θεός μου, εμεγαλύνθησ σφόδρα. Εξομολόγησιν και μεγαλοπρέπειαν ενεδύσω, αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον. Εκτείνων τον ουρανόν ωςεί δέσριν, ο στεγάζων εν ύδασι τα υπερωα αυτού. Ο τιθείς νέφη την επίβασιν αυτού, ο περιπατών επί πτερύγων ανέμων. Ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα, και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Ο θεμελιών την γην επί την ασφάλειαν αυτής, ού κλιθήσεται εις τον αιώνα του αιώνος. Άβυσσος ως ιμάτιον το περιβόλαιον αυτού, επί τω ορέων στήσονται ύδατα. Από επιτιμήσεως σου φεύξονται, από φωνής βροντής σου δειλιάσουσιν. Αναβαίνουσιν όρη και

καταβαίνουνσι πεδία εις τον τόπον, όν
εθεμελίωσας αυτά. Όριον έθου, ό ού
παρελεύσονται, ουδέ επιστρέψουσι
καλύψαι την γην. Ο εξαποστέλλων πηγάς
εν φάραγξιν, αναμέσον των ορέων
διελεύσονται ύδατα. Ποτιούσι πάντα τα
θηρία του αγρού, προσδέξονται όναγροι
εις δίψαν αυτών. Επ'αυτά τα πετεινά του
ουρανού κατασκηνώσει, εκ μέσου των
πετρών δώσουσι φωνήν. Ποτίζων όρη εκ
των υπερών αυτου· από καρπού των
έργων σου χορτασθήσεται η γη. Ο
εξανατέλλων χόρτον τοις κτήνεσι, και
χλόην τη δουλεία των ανθρώπων, του
εξαγαγείν άρτον εκ της γης. Και οίνος
ευφραίνει καρδιαν ανθρώπου· του
ιλαρύναι πρόσωπον εν ελαίω, και άρτος
καρδιαν ανθρώπου στηρίζει.
Χορτασθήσονται τα ξύλα του πεδίου, αι
κέδροι του Λιβάνου άς εφύτευσας. Εκεί
στρουθία εννοσσεύσουσι· του ερωδιού η
κατοικία ηγείται αυτών. Όρη τα υψηλά
ταις ελάφοις, πέτρα καταφυγή τοις
λαγωίς. Εποίησε σελήνην εις καιρούς· ο
ήλιος έγνω την δύσιν αυτου. Έθου σκότος,
και εγένετο νύξ, εν αυτή διελεύσονται
πάντα τα θηρία του δρυμού. Σκύμνοι
ωρούμενοι του αρπάσαι και ζητήσαι παρά
τω Θεώ βρώσιν αυτοίς. Ανέτειλεν ο ήλιος,
και συνήχθησαν, και εις τας μάνδρας
αυτών κοιτασθήσονται. Εξελεύσεται
άνθρωπος επί το έργον αυτου και επί την
εργασίαν αυτου έως εσπέρας. Ως
εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε, πάντα εν
σοφία εποίησας· επληρώθη η γη της
κτίσεως σου. Αύτη η θάλασσα η μεγάλη
και ευρύχωρος, εκεί ερπετά, ών ούκ έστιν
αριθμός, ζώα μικρά μετά μεγάλων. Εκεί
πλοία διαπορεύονται· δράκων ούτος όν
έπλασας, εμπαιζειν αυτή. Πάντα προς σε
προσδοκάσι, δούναι την τροφήν αυτών εις
εύκαιρον· δόντος σου αυτοίς,
συλλέξουσιν. Ανοιξαντος σου την χείρα,
τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.
Αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον,
ταραχθήσονται· αντανελείς το πνεύμα
αυτών, και εκλείψουσι, και εις τον χούν
αυτών επιστρέψουσιν. Εξαποστελείς το

πνεύμα σου, και κτισθήσονται, και
ανακαινιείς το πρόσωπον της γης. Έτρω η
δόξα Κυρίου εις τους αιώνας·
ευφρανθήσεται Κύριος επί τοις έργοις
αυτου. Ο επιβλέπων επί την γην και
ποιών αυτήν τρέμειν, ο απτόμενος των
ορέων και καπνίζονται. Άσω τω Κυρίω, εν
τη ζωή μου, ψαλώ τω Θεώ μου έως
υπάρχω. Ηδυνθείη αυτώ η διαλογή μου,
εγώ δε ευφρανθήσομαι επί τω Κυρίω.
Εκλείπειεν αμαρτωλοί από της γης και
άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς.
Ευλόγει η ψυχή μου, τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΔ' 104

Εξομολογείσθε τω Κυρίω και επικαλείσθε
το όνομα αυτου, απαγγείλατε εν τοις
έθνεσι τα έργα αυτου. Άσατε αυτώ και
ψάλατε αυτώ· διηγήσασθε πάντα τα
θαυμάσια αυτου. Επαινείσθε εν τω
ονόματι τω αγίω αυτου· ευφρανθήτω
καρδιά ζητούντων τον Κυριον. Ζητήσατε
τον Κύριον και κραταιώθητε· ζητήσατε το
πρόσωπον αυτου διαπαντός. Μνήσθητε
των θαυμασίων αυτου, ών εποίησε, τα
τέρατα αυτου και τα κρίματα του
στόματος αυτου. Σπέρμα Αβραάμ δουλοι
αυτου, υιοί Ιακώβ εκλεκτοί αυτου. Αυτός
Κύριος ο Θεός ημών· εν πάση τη γη τα
κρίματα αυτου. Εμνήσθη εις τον αιώνα
διαθήκης αυτου, λόγου ού ενετείλατο εις
χιλίας γενεάς. Όν διέθετο τω Αβραάμ, και
του όρκου αυτου τω Ισαάκ. Και έστησεν
αυτόν τω Ιακώβ εις πρόσταγμα και τω
Ισραήλ εις διαθήκην αιώνιον, λέγων· Σοί
δώσω την γην Χαναάν, σχοίνισμα
κληρονομίας υμών. Εν τω είναι αυτούς
αριθμώ βραχείς, ολιγοστούς και
παροίκους εν αυτή. Και διήλθεν εξ έθνους
εις έθνος, και εκ βασιλείας εις λαόν
έτερον. Ούκ αφήκεν άνθρωπον αδικήσαι
αυτούς και ήλεγξεν υπερ αυτών βασιλείς.
Μη άπτεσθε των χριστών μου και εν τοις
προφήταις μου μη πονηρεύεσθε. Και
εκάλεσε λιμόν επί την γην, πάν στήριγμα

άρτου συνέτριψε. Απέστειλεν έμπροσθεν αυτών άνθρωπον, εις δούλον επράθη Ιωσήφ. Εταπείνωσαν εν πέδαις τους πόδας αυτού, σίδηρον διήλθε η ψυχή αυτού μέχρι του ελθείν τον λόγον αυτού. Το λόγιον του Κυρίου επύρωσεν αυτόν· απέστειλε βασιλεύς και έλυσεν αυτόν, άρχων λαού και αφήκεν αυτόν. Κατέστησεν αυτόν κύριον του οίκου αυτού και άρχοντα πάσης της κτήσεως αυτού. Του παιδεύσαι τους άρχοντας αυτού ως εαυτόν και τους πρεσβυτέρους αυτού σοφίσαι. Και εισήλθεν Ισραήλ εις Αίγυπτον, και Ιακώβ παρώκησεν εν γη Χαμ. Και ηύξησε τον λαόν αυτού σφόδρα και εκραταίωσεν αυτόν υπέρ τους εχθρούς αυτού. Μετέστρεψε την καρδίαν αυτού του μισήσαι τον λαόν αυτού, του δολιούσθαι εν τοις δούλοις αυτού. Εξαπέστειλε Μωϋσής τον δούλον αυτού, Ααρών, όν εξελέξατο εαυτώ. Έθετο εν αυτοίς τους λόγους των σημείων αυτού και των τεράτων αυτού εν γη Χαμ. Εξαπέστειλε σκότος και εσκότασεν, ότι παρεπίκραναν τους λόγους αυτού. Μετέστρεψε τα ύδατα αυτών εις αίμα, και απέκτεινε τους ιχθύας αυτών. Εξύρψεν η γή αυτών βατράχους εν τοις ταμείοις των βασιλέων αυτών. Είπε, και ήλθε κυνόμυια και σκνίπες εν πάσι τοις ορίοις αυτών. Έθετο τας βροχάς αυτών χάλαζαν, πύρ καταφλέγον εν τη γη αυτών. Και επάταξε τας αμπέλους αυτών και τας συκάς αυτών· και συνέτριψε παν ξύλον ορίου αυτών. Είπε, και ήλθεν ακρίς και βρούχος, ού ούκ ην αριθμός. Και κατέφαγε πάντα χόρτον εν τη γη αυτών, και κατέφαγε πάντα τον καρπόν της γής αυτών. Και επάταξε πάν πρωτότοκον εν τη γη αυτών· απαρχήν παντός πόνου αυτών. Και εξήγαγεν αυτούς εν αργυρίω και χρυσίω, και ούκ ην εν ταις φυλαίς αυτών ο ασθενών. Ευφράνθη Αίγυπτος εν τη εξόδω αυτών, ότι επέπεσεν ο φόβος αυτών επ' αυτούς. Διεπέτασε νεφέλην εις σκέπην αυτοίς και πυρ του φωτισμού αυτοίς την νύκτα. Έτησαν και ήλθεν ορτυγομήτρα, και άρτον ουρανού

ενέπλησεν αυτούς. Διέρρηξε πέτραν, και ερρούησαν ύδατα, επορεύθησαν εν ανύδροις ποταμοί. Ότι εμνήσθη του λόγου του αγίου αυτού, του προς Αβραάμ τον δούλον αυτού. Και εξήγαγε τον λαόν αυτού εν αγαλλιάσει, και τους εκλεκτούς αυτού εν ευφροσύνη. Και έδωκεν αυτοίς χώρας εθνών, και πόνους λαών κατεκληρονόμησαν. Όπως αν φυλάξωσι τα δικαιώματα αυτού, και τον νόμον αυτού εκζητήσωσιν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΕ' 105

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τίς λαλήσει τας δυναστείας του Κυρίου, ακουστάς ποιήσει πάσας τας αινέσεις αυτού; Μακάριοι οι φυλάσσοντες κρίσιν και ποιούντες δικαιοσύνην εν παντί καιρώ. Μνήσθητι ημών, Κύριε, εν τη ευδοκία του λαού σου, επίσκεψαι ημάς εν τω σωτηρίω σου. Του ιδείν εν τη χρηστότητι των εκλεκτών σου, του ευφρανθήναι εν τη ευφροσύνη του έθνου σου, του επαινείσθαι μετά της κληρονομίας σου. Ημάρτομεν μετά των πατέρων ημών, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν. Οι πατέρες ημών εν Αιγύπτω ου συνήκαν τα θαυμάσια σου και ούκ εμνήσθησαν του πλήθους του ελέους σου και παρεπίκραναν αναβαίνοντες εν τη ερυθρά θαλάσση. Και έσωσεν αυτούς ένεκεν του ονόματος αυτού, του γνωρίσαι την δυναστείαν αυτού. Και επέτιμησε τη ερυθρά θαλάσση, και εξηράνθη· και ωδήγησεν αυτούς εν αβύσσω, ώς εν ερήμω. Και έσωσεν αυτούς εκ χειρός μισούντος και ελυτρώσατο αυτους εκ χειρός εχθρών. Εκάλυψεν ύδωρ τους θλίβοντας αυτούς· εις εξ αυτών ούχ υπελείφθη. Και είπιστευσαν τω λόγω αυτού και ήσαν την αίνεσιν αυτού. Ετάχυναν, επελάθοντο των έργων αυτού, ούχ υπέμειναν την βουλήν αυτού. Και επεθύμησαν επιθυμίαν εν τη ερήμω και επείρασαν τον Θεόν εν ανύδρω. Και έδωκεν αυτοίς το αίτημα αυτών, και εξαπέστειλε πλησμονήν εις τας ψυχάς αυτών. Και παρώργισαν τον Μωϋσήν εν τη παρεμβολή, τον Ααρών τον άγιον Κυρίου. Ηνοίχθη η γη και κατέπιε Δαθάν και εκάλυψεν επί την συναγωγήν Αβειρών. Και εξεκαύθη πυρ εν τη συναγωγή αυτών, φλόξ κατέφλεξεν αμαρτωλούς. Και εποίησαν μόσχον εν

Χωρήβ και προσεκύνησαν τω γλυπτώ. Και ηλλάξαντο την δόξαν αυτού εν ομοιώματι μόσχου εσθίοντος χόρτον. Και επελάθοντο του Θεού του σώζοντος αυτούς· του ποιήσαντος μεγάλα εν Αιγύπτω. Θαυμάσια εν γη Χάμ, φοβερά επί θαλάσσης ερυθράς. Και είπε τους εξολοθρεύσαι αυτούς, ει μη Μωϋσής ο εκλεκτός αυτού έστη εν τη θραύσει ενώπιον αυτού, του αποστρέψαι τον θυμόν αυτού, του μη εξολοθρεύσαι αυτούς. Και εξουδένωσαν γην επιθυμητήν, ούκ είπιστευσαν τω λόγω αυτού. Και εγόγγυσαν εν τοις σκηνώμασιν αυτών, ούκ εισήκουσαν της φωνής Κυρίου. Και επήρε την χείρα αυτού επ' αυτούς, του καταβαλείν αυτούς εν τη ερήμω και του καταβαλείν το σπέρμα αυτών εν τοις έθνεσι και διασκορπίσαι αυτούς εν ταις χώραις. Και ετελέσθησαν τω Βεελφεγώρ και έφαγον θυσίας νεκρών. Και παρώξυναν αυτόν εν τοις επιτηδεύμασιν αυτών, και επληθύνθη εν αυτοίς η πτώσις. Και έστη Φινεές και εξιλάσατο· και εκόπασεν η θραύσις· και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην, εις γενεάν και γενεάν έως του αιώνος. Και παρώργισαν αυτόν επί ύδατος αντιλογίας και εκακώθη Μωϋσής δί' αυτούς. Ότι παρεπίκραναν το πνεύμα αυτού, και διέστειλεν εν τοις χείλεσιν αυτού. Ούκ εξωλόθρευσαν τα έθνη, ά είπε Κύριος αυτοίς. Και εμίγησαν εν τοις έθνεσι και έμαθον τα έργα αυτών· και εδούλευσαν τοις γλυπτοίς αυτών, και εγενήθη αυτοίς εις σκάνδαλον. Και έθυσαν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών τοις δαιμονίοις. Και εξέχεαν αίμα αθών, αίμα υιών αυτών και θυγατέρων, ών έθυσαν τοις γλυπτοίς Χαναάν. Και εφονοκτονήθη η γη εν τοις αίμασι και εμιάνθη εν τοις έργοις αυτών, και επόρνευσαν εν τοις επιτηδεύμασι αυτών. Και ωργίσθη θυμώ Κύριος επί τον λαόν αυτού και εβδελύξατο την κληρονομίαν αυτού. Και παρέδωκεν αυτούς εις χείρας εχθρών, και εκυρίευσαν αυτών οι μισούντες αυτούς. Και έθλιψαν αυτούς οι εχθροί αυτών, και

εταπεινώθησαν υπό τας χείρας αυτών. Πλεονάκις ερρύσατο αυτούς, αυτοί δε παρεπίκραναν αυτόν εν τη βουλή αυτών και εταπεινώθησαν εν ταις ανομίαις αυτών. Και είδε Κύριος εν τω θλίβεσθαι αυτούς, εν τω αυτόν εισακούσαι της δεήσεως αυτών. Και εμνήσθη της διαθήκης αυτού και μετεμελήθη κατά το πλήθος τους ελέους αυτού. Και έδωκεν αυτούς εις οικτιρμούς εναντίον πάντων των αιχμαλωτευσάντων αυτούς. Σώσον ημάς Κύριε ο Θεός ημών, και επισυνάγαγε ημάς εκ των εθνών, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι σου τω αγίω, του εγκουχάσθαι εν τη αιnéσει σου. Ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, από του αιώνος και έως του αιώνος· και ερεί πας ο λαός· Γένοιτο. Γένοιτο.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΣΤ' 106

Εξομολογείσθε τω Κυρίω ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου, ούς ελυτρώσατο εκ χειρός εχθρού· και εκ των χωρών συνήγαγεν αυτούς, από ανατολών και δυσμών, και βορρά και θαλάσσης. Επλανήθησαν εν τη ερήμω εν γη ανύδρω, οδόν πόλεως κατοικητηρίου ούχ εύρον. Πεινώντες και διψώντες, η ψυχή αυτών εν αυτοίς εξέλιπε. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών ερρύσατο αυτούς. Και ωδήγησεν αυτούς εις οδόν ευθείαν, του πορευθήναι εις πόλιν κατοικητηρίου. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Ότι εχόρτασε ψυχήν κενήν και ψυχήν πεινώσαν ενέπλησεν αγαθών. Καθημένους εν σκότει και σκιά θανάτου, πεπεδημένους εν πτωχεία και σιδήρω. Ότι παρεπίκραναν τα λόγια του Θεού, και την βουλήν του Υψίστου παρώξυναν. Και εταπεινώθη εν κόποις η καρδιά αυτών, ησθένησαν και ούκ ην ο βοηθών. Και εκέκραξαν προς Κύριον, εν

τω θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών έσωσεν αυτούς. Και εξήγαγεν αυτούς εκ σκότους και σκιάς θανάτου και τους δεσμούς αυτών διέρρηξε. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Ότι συνέτριψε πύλας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασε. Αντελάβετο αυτών εξ οδού ανομίας αυτών· δια γαρ τας ανομίας αυτών εταπεινώθησαν. Παν βρώμα εβδελύξατο η ψυχή αυτών, και ήγγισαν έως των πυλών του θανάτου. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς και εκ των αναγκών αυτών έσωσεν αυτούς. Απέστειλε τον λόγον αυτού και ίασατο αυτούς και ερρύσατο αυτούς εκ των διαφθορών αυτών. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Και θυσάτωσαν αυτώ θυσίαν αιnéσεως και εξαγγειλάτωσαν τα έργα αυτού εν αγαλλιάσει. Οι καταβαίνοντες εις θάλασσαν εν πλοίοις, ποιούντες εργασία εν ύδασι πολλοίς. Αυτοί είδον τα έργα Κυρίου και τα θαυμάσια αυτού εν τω βυθώ. Είπε, και έστη πνεύμα καταιγίδος, και υψώθη τα κύματα αυτής. Αναβαίνουσιν έως των ουρανών και καταβαίνουσιν έως των αβύσσων· η ψυχή αυτών εν κακοίς ετήκετο. Εταράχθησαν, εσαλεύθησαν ως ο μεθύων, και πάσα η σοφία αυτών κατεπόθη. Και εκέκραξαν προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών εξήγαγεν αυτούς. Και επέταξε τη καταιγίδι, και έστη εις αύραν, και εσίγησαν τα κύματα αυτής. Και ευφράνθησαν, ότι ησύχασαν, και ωδήγησεν αυτούς επί λιμένα θελήματος αυτού. Εξομολογησάσθωσαν τω Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοις υιοίς των ανθρώπων. Υψωσάτωσαν αυτόν εν εκκλησία λαού και εν καθέδρα πρεσβυτέρων αινεσάτωσαν αυτόν. Έθετο ποταμούς εις έρημον και διεξόδους υδάτων εις δίψαν. Γήν καρποφόρον εις άλμην από κακίας των κατοικούντων εν αυτή. Έθετο έρημον εις λίμνας υδάτων

και γην άνυδρον εις διεξόδους υδάτων. Και κατώκισεν εκεί πεινώντας, και συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας. Και έσπειραν αγρούς και εφύτευσαν αμπελώνας και εποίησαν καρπόν γεννήματος. Και ευλόγησεν αυτούς, και επληθύνθησαν σφόδρα, και τα κτήνη αυτών ούκ εσμίκρυνε. Και ωλιγώθησαν και εκακώθησαν από θλίψεως κακών και οδύνης. Εξεχύθη εξουδένωσις επ' άρχοντας αυτών, και επλάνησεν αυτούς εν αβάτω και ούχ οδώ. Και εβοήθησε πένητι εκ πτωχείας και έθετο ως πρόβατα πατριάς. Όψονται ευθείς και ευφρανθήσονται, και πάσα ανομία εμφράξει το στόμα αυτής. Τίς σοφός και φυλάξει ταύτα και συνήσει τα ελέη του Κυρίου;

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός PZ' 107

Ετοιμή η καρδιά μου, ο Θεός, ετοιμή η καρδιά μου· άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου. Εξεγέρθητι, η δόξα μου, εξεγέρθητι, ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου. Εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς, Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι. Ότι μέγα επάνω των ουρανών το έλεος σου και έως των νεφελών η αλήθεια σου. Υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γην η δόξα σου. Όπως αν ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τη δεξιά σου, και επάκουσον μου. Ο Θεός ελάλησεν εν τω αγίω αυτού· υψωθήσομαι και διαμεριώ Σίκιμα, και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρέσω. Εμός έστι Γαλαάδ, και εμός έστι Μανασσής, και Εφραΐμ αντίληψις της κεφαλής μου· Ιούδας βασιλεύς μου. Μωάβ λέβης της ελπίδος μου· επί την Ιδουμαϊαν επιβαλώ το υπόδημα μου· εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν. Τίς απαξει με εις πόλιν περιοχής; ή τίς οδηγήσει με έως της Ιδουμαϊας; Ουχί σύ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ούκ εξελεύση, ο Θεός, εν ταις δυνάμεσιν ημών; Δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως, και ματαΐα σωτηρία ανθρώπου.

Εν τω Θεώ ποιήσομεν δύναμιν, και αυτός εξουδενώσει τους εχθρούς ημών.

Ψαλμός PH' 108

Ο Θεός την αίνεσιν σου μη παρασιωπήσης· ότι στόμα αμαρτωλού και στόμα δολίου επ' εμέ ηνοιχθη. Ελάλησαν κατ' εμού γλώσση δολία και λόγοις μίσους εκύκλωσαν με και επολέμησαν με δωρεάν. Αντί του αγαπάν με, ενδιέβαλλον με, εγώ δε προσηυχόμην. Και έθεντο κατ' εμού κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγαπήσεως μου. Κατάστησον επ' αυτόν αμαρτωλόν, και διάβολος στήτω εκ δεξιών αυτού. Εν τω κρίνεσθαι αυτόν εξέλθοι καταδεδικασμένος, και η προσευχή αυτού γενέσθω εις αμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αι ημέραι αυτού ολίγαι, και την επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος. Γενηθήτωσαν οι υιοί αυτού ορφανοί και η γυνή αυτού χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οι υιοί αυτού και επαιτησάτωσαν· εκβληθήτωσαν εκ των οικοπέδων αυτών. Εξερευνησάτω δανειστής πάντα, όσα υπάρχει αυτώ· και διαρπασάτωσαν αλλότριους τούς πόνους αυτού· Μη υπαρξάτω αυτώ αντιλήπτωρ, μηδέ γενηθήτω οικτίρμων τοις ορφανοίς αυτού. Γενηθήτω τα τέκνα αυτού εις εξολόθρευσιν, εν γενεά μιά εξαλειφθείη το όνομα αυτού. Αναμνησθείη η ανομία των πατέρων αυτού έναντι Κυρίου, και η αμαρτία της μητρός αυτού μη εξαλειφθείη. Γενηθήτωσαν εναντίον Κυρίου διαπαντός, και εξολοθρευθείη εκ γης το μνημόσυνον αυτών. Ανθ'ων ούκ εμνήσθη ποιήσαι έλεος και κατεδίωξεν άνθρωπον πένητα και πτωχόν και κατανευγμένον τη καρδιά του θανατώσαι. Και ηγάπησε κατάραν, και ήξει αυτώ· και ούκ ηθέλησεν ευλογίαν, και μακρυνθήσεται απ' αυτού. Και ενεδύσατο κατάραν ως ιμάτιον, και εισήλθεν ωσει ύδωρ εις τα έγκατα αυτού και ωσει έλαιον εν τοις οστέοις αυτού. Γενηθήτω αυτώ ως ιμάτιον, ό περιβάλλεται, και ωσει ζώνη, ήν

διαπαντός περιζώννυται. Τούτο το έργον των ενδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου και των λαλούντων πονηρά κατά της ψυχής μου. Και σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' εμού, ένεκεν του ονόματος σου, ότι χρηστόν το έλεος σου. Ρύσαι με, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ, και η καρδιά μου τετάρακται εντός μου. Ωσει σκιά εν τω εκκλίνει αυτήν αντανηρέθην, εξετινάχθην ωσει ακρίδες. Τα γόνατα μου ησθένησαν από νηστείας, και η σαρξ μου ηλλοιώθη δι' έλαιον. Καγώ εγενήθην όνειδος αυτοίς· είδοσαν με, εσάλευσαν κεφαλάς αυτών. Βοήθησον μοι, Κύριε ο Θεός μου, και σώσον με κατά το έλεος σου. Και γνώτωσαν, ότι η χείρ σου αύτη, και σύ, Κύριε, εποίησας αυτήν. Καταράσσονται αυτοί, και σύ ευλογήσεις· οι επανιστάμενοι μοι αισχυνθήτωσαν, ο δε δούλος σου ευφρανθήσεται. Ενδυσάσθωσαν οι ενδιαβάλλοντες με εντροπήν και περιβαλέσθωσαν ως διπλοίδα αισχύνην αυτών. Εξομολογήσομαι τω Κυρίω σφόδρα εν τω στόματι μου και εν μέσω πολλών αινέσω αυτόν. Ότι πάρεστη εκ δεξιών πένητος, του σώσαι εκ των καταδικόντων την ψυχήν μου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ψαλμός ΡΘ' 109

Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω· Κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου. Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών, και κατακυρίευε εν μέσω των εχθρών σου. Μετά σου η αρχή εν ημέρα της δυνάμεως σου, εν ταις λαμπρότησι των αγίων σου. Εκ γαστρος προ εωσφόρου εγέννησα σε. Όμοσε Κύριος και ού μεταμεληθήσεται· συ ιερεύς εις τον αιώνα, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ. Κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς. Κρινεί εν τοις έθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλάς επί γης πολλών. Εκ χειμάρρου εν οδώ πίεται· δια τούτο υψώσει κεφαλήν.

Ψαλμός ΡΙ' 110

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, εν βουλή ευθέων και συναγωγή. Μεγάλα τα έργα Κυρίου, εξεζητημένα εις πάντα τα θελήματα αυτού. Εξομολόγησις και μεγαλοπρέπεια το έργον αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος. Μνείαν εποίησατο των θαυμασιών αυτού· ελεήμων και οικτίρμων ο Κύριος. Τροφήν έδωκε τοις φοβουμένοις αυτόν· μνησθήσεται εις τον αιώνα διαθήκης αυτού. Ισχύν έργων αυτού ανήγγειλε τω λαώ αυτού, του δούναι αυτοίς κληρονομίαν εθνών. Έργα χειρών αυτού αλήθεια και κρίσις· πισταί πάσαι αι εντολαί αυτού, εστηριγμένοι εις τον αιώνα του αιώνος, πεπονημένοι εν αληθεία και ευθύτητι. Λύτρωσιν απέστειλε τω λαώ αυτού· ενετείλατο εις τον αιώνα διαθήκην αυτού· άγιον και φοβερόντο όνομα αυτού. Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δε αγαθή πάσι τοις

ποιούσιν αυτήν. Η αίνεσις αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλμός PIA' 111

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τον Κύριον, εν ταις εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα. Δυνατόν εν τη γη έσται το σπέρμα αυτού· γενεά ευθέων ευλογηθήσεται. Δόξα και πλούτος, εν τω οίκω αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος. Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοις ευθέσιν· ελεήμων και οικτίρων και δίκαιος. Χρηστός ανήρ ο οικτείρων και κιχρών· οικονομήσει τους λόγους αυτού εν κρίσει· ότι εις τον αιώνα ου σαλευθήσεται. Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος. από ακοής πονηράς ου φοβηθήσεται· ετοιμή η καρδιά αυτού ελπίζειν επί Κύριον· Εστήρικται η καρδιά αυτού, ου μη φοβηθή, έως ου επίδη επί τους εχθρούς αυτού. Εσκόρπισεν, έδωκε τοις πένησιν, η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα του αιώνος· το κέρασ αυτού υψωθήσεται εν δόξη. Αμαρτωλός όψεται και οργισθήσεται, τους οδόντας αυτού βρύξει και τακήσεται· επιθυμία αμαρτωλού απολείται.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούια.

Ψαλμός PIB' 112

Αινείτε, παίδες, Κύριον, αινείτε το όνομα Κυρίου. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον από του νυν και έως του αιώνος. Από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών αινετόν το όνομα Κυρίου. Υψηλός επί πάντα τα έθνη ο Κύριος· επί τους ουρανούς η δόξα αυτού. Τίς ως Κύριος ο Θεός ημών; Ο εν υψηλοίς κατοικών και τα ταπεινά εφορών, εν τω ουρανώ και εν τη γη. Ο εγείρων από γης πτωχόν και από κοπριάς ανυψών πένητα. Του καθίσαι αυτόν μετά αρχόντων, μετά αρχόντων λαού αυτού. Ο κατοικίζων στείραν εν οίκω, μητέρα επί τέκνοις ευφραινομένην.

Ψαλμός PIIΓ' 113

Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ εκ λαού βαρβάρου. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, Ισραήλ εξουσία αυτού. Η θάλασσα είδε και έφυγεν· ο Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω. Τα όρη εσκίρτησαν ωσει κριοί και οι βουνοί ως αρνία προβάτων. Τί σοι έστι, θάλασσα, ότι έφυγες; και συ, Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τα οπίσω; Τα όρη, ότι εσκιρτήσατε ωσει κριοί, και οι βουνοί ως αρνία προβάτων; Από προσώπου Κυρίου εσαλεύθη η γη, από προσώπου του Θεού Ιακώβ. Του στρέψαντος την πέτραν εις λίμνας υδάτων και την ακρότομον εις πηγάς υδάτων. Μή ημίν, Κύριε, μη ημίν, αλλ' ή τω ονόματι σου δος δόξαν, επί τω ελέει σου και τη αληθεία σου. Μήποτε είπωσι τα έθνη· Πού έστιν ο Θεός αυτών; Ο δε Θεός ημών εν τω ουρανώ και εν τη γη· πάντα, όσα ηθέλησεν, εποίησε. Τα είδωλα των εθνών, αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων. Στόμα έχουσι και ουκ ούσονται. Ωτα έχουσι και ουκ ακούσονται· ρίνας έχουσι και ουκ οσφρανθήσονται. Χείρας έχουσι και ουκ ψηλαφήσουσι, πόδας έχουσι και ουκ περιπατήσουσιν· ου φωνήσουσιν εν τω λάρυγγι αυτών. Όμοιοι αυτοίς γένοιτο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεποιθότες επ' αυτοίς. Οίκος Ισραήλ ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Οίκος Ααρών ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Οι φοβούμενοι τον Κύριον ήλπισαν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών έστι. Κύριος, μνησθείς ημών, ευλόγησεν ημάς, ευλόγησε τον οίκον Ισραήλ, ευλόγησε τον οίκον Ααρών. Ευλόγησε τους φοβουμένους τον Κύριον, τους μικρούς μετά των μεγάλων. Προσθείη Κύριος εφ' υμάς, εφ' υμάς και επί τους υιούς υμών. Ευλογημένοι υμείς τω Κυρίω, τω ποιήσαντι τον ουρανόν και την γην. Ο ουρανός του ουρανού τω Κυρίω, την δε γήν έδωκε τοις υοίς των ανθρώπων. Ούχ

οι νεκροί αινέσουσι σε, Κύριε, ουδέ πάντες οι καταβαίνοντες εις άδου. ΑΛΛ΄ ημεΐ οι ζώντες ευλογήσομεν τον Κύριον από του νύν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΙΑ΄ 114

Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος της φωνής της δεήσεως μου. Ότι έκλινε το ούς αυτού εμοί, και εν ταις ημέραις μου επικαλέσομαι. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου εύροσαν με· θλίψιν και οδύνη εύρον, και το όνομα Κυρίου επεκαλεσάμην. Ω Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου. Ελεήμων ο Κύριος και δίκαιος, και ο Θεός ημών ελεεί. Φυλάσσων τα νήπια ο Κύριος· εταπεινώθην και έσωσε με. Επίστρεψον, ψυχή μου, εις την ανάπαυσιν σου, ότι Κύριος ευηργέτησέ σε. Ότι εξείλετο την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος. Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου, εν χώρα ζώντων.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΙΕ΄ 115

Επίστευσα, διό ελάλησα· εγώ δε εταπεινώθην σφόδρα. Εγώ δε είπα εν τη εκστάσει μου· Πας άνθρωπος ψεύστης. Τί ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων, ων ανταπέδωκε μοι; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι και το όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Τας ευχάς μου τω Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός του λαού αυτού. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού. Ω Κύριε, εγώ δούλος σος, εγώ δούλος σος και υιός της παιδίσκης σου· διέρρηξας τους δεσμούς μου. Σοί θύσω θυσίαν αινέσεως και εν ονόματι Κυρίου επικαλέσομαι. Τας ευχάς μου τω Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός του λαού αυτού, εν αυλαίς οίκου Κυρίου, εν μέσω σου, Ιερουσαλήμ.

Ψαλμός ΡΙΣΤ΄ 116

Αινείτε τον Κύριον, πάντα τα έθνη, επαινέσατε αυτόν, πάντες οι λαοί. Ότι εκραταιώθη το έλεος αυτού εφ΄ ημάς, και η αλήθεια του Κυρίου μένει εις τον αιώνα.

Ψαλμός ΡΙΖ΄ 117

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτω δη οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτω δη οίκος Ααρών, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ειπάτωσαν δη πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εκ θλίψεως επεκαλεσάμην τον Κύριον, και επήκουσέ μου εις πλατυσμόν. Κύριος εμοί βοηθός, και ού φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι άνθρωπος. Κύριος εμοί βοηθός, καγώ επόψομαι τους εχθρούς μου. Αγαθόν πεποιθέναι επί Κυρίον ή πεποιθέναι επ΄ άνθρωπον. Αγαθόν ελπίζειν επί Κυρίον ή ελπίζειν επ΄ άρχουσι. Πάντα τα έθνη εκύκλωσαν με, και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς. Κυκλώσαντες εκύκλωσαν με, και το ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς. Εκύκλωσαν με ωσει μέλισσαι κηρίον και εξεκαύθησαν ως πυρ εν ακάνθαις, και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς. Ωσθεις ανετράπην του πεσείν, και ο Κύριος αντελάβετο μου. Ισχύς μου και ύμνησις μου ο Κύριος και εγένετο μοι εις σωτηρίαν. Φωνή αγαλλιάσεως και σωτηρίας εν σκηναίς δικαίων. Δεξιά Κυρίου εποίησε δύναμιν, δεξιά Κυρίου ύψωσε με, δεξιά Κυρίου εποίησε δύναμιν. Ουκ αποθανούμαι, αλλά ζήσομαι και διηγήσομαι τα έργα Κυρίου. Παιδεύων επαιδευσε με ο Κύριος και τω θανάτω ού παρέδωκε με. Ανοιξατε μοι πύλας δικαιοσύνης· εισελθών εν αυταίς, εξομολογήσομαι τω Κυρίω. Αύτη η πύλη του Κυρίου, δίκαιοι εισελεύσονται εν αυτή. Εξομολογήσομαι σοι, ότι επήκουσας μου και εγένου μοι εις σωτηρίαν. Λίθον, ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις

κεφαλήν γωνίας. Παρά Κυρίου εγένετο
αύτη και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς
ημών. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο
Κύριος, αγαλλιασώμεθα και
ευφρανθώμεν εν αυτή. Ω Κύριε, σώσον δη-
ω Κύριε, ευόδωσον δη. Ευλογημένος ο
ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου·
ευλογήκαμεν υμάς εξ οίκου Κυρίου. Θεός
Κύριος και επέφανεν ημίν· συστήσασθε
εορτήν εν τοις πυκάζουσιν εως των
κεράτων του θυσιαστηρίου. Θεός μου ει
σύ, και εξομολογήσομαι σοι· Θεός μου ει
σύ, και υψώσω σε· εξομολογήσομαι σοι,
ότι επήκουσας μου και εγένου μοι εις
σωτηρίαν. Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι
αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ψαλμος ΡΙΗ' 118

Μακάριοι οι άμωμοι εν οδώ, οι
πορευόμενοι εν νόμω Κυρίου. Μακάριοι οι
εξερευνώντες τα μαρτύρια αυτού, εν όλη
καρδία εκζητήσουσιν αυτόν. Ού γαρ οι
εργαζόμενοι την ανομίαν εν ταις οδοίς
αυτού επορεύθησαν. Συ ενετείλω τας
εντολάς σου, του φυλάξασθαι σφόδρα.
Όφελον κατευθυνθείσαν αι οδοί μου,
του φυλάξασθαι τα δικαιώματα σου. Τότε
ού μη αισχυνθώ, εν τω με επιβλέπειν επί
πάσας τας εντολάς σου. Εξομολογήσομαί
σοι εν ευθύτητι καρδίας, εν τω
μεμαθηκέναι με τα κρίματα της
δικαιοσύνης σου. Τα δικαιώματα σου
φυλάξω, μή με εγκαταλίπης έως σφόδρα.
Εν τίνι κατορθώσει νεώτερος την οδόν
αυτού; εν τω φυλάξασθαι τους λόγους
σου. Εν όλη καρδία μου εξεζήτησα σε, μή
απώση με από των εντολών σου. Εν τη
καρδία μου έκρυσσα τα λόγια σου, όπως αν
μη αμάρτω σοι. Ευλογητός εί, Κύριε,
δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Εν τοις
χείλεσί σου εξήγγειλα πάντα τα κρίματα
του στόματος σου. Εν τη οδώ των
μαρτυρίων σου ετέρφθην, ως επί παντί
πλούτω. Εν ταις εντολαίς σου αδολεσχήσω
και κατανοήσω τας οδούς σου. Εν τοις
δικαιώμασι σου μελετήσω, ούκ
επιλήσομαι των λόγων σου. Ανταπόδος
τω δούλω σου· ζήσον με και φυλάξω τους
λόγους σου. Αποκάλυψον τους
οφθαλμούς μου, και κατανοήσω τα
θαυμάσια εκ του νόμου σου. Πάροικος
εγώ ειμί εν τη γη μη αποκρύψης απ' εμού
τας εντολάς σου. Επεπόθησεν η ψυχή μου,
του επιθυμήσαι τα κρίματα σου εν παντί
καιρώ. Επετίμησας υπερηφάνοις·
επικατάρατοι οι εκκλίνοντες από των
εντολών σου. Περίελε απ' εμού όνειδος
και εξουδένωσιν, ότι τα μαρτύρια σου
εξεζήτησα. Και γαρ εκάθησαν άρχοντες
και κατ' εμού κατελάλουν, ο δε δούλος
σου ηδολέσχει εν τοις δικαιώμασί σου. Και
γάρ τα μαρτύρια σου μελέτη μου έστι, και

αι συμβουλίαι μου τα δικαιώματα σου. Εκολλήθη τω εδάφει η ψυχή μου· ζήσον με κατά τον λόγον σου. Τας οδούς μου εξήγγειλα, και επήκουσας μου· δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Οδόν δικαιωμάτων σου συνέτισον με, και αδολεσχήσω εν τοις θαυμασίοις σου. Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας, βεβαίωσον με εν τοις λόγοις σου. Οδόν αδικίας απόστησον απ' εμού και τω νόμω σου ελέησον με. Οδόν αληθείας ηρετισάμην, και τα κρίματα σου ούκ επελαθόμην. Εκολλήθην τοις μαρτυρίοις σου, Κύριε· μη με καταισχύης. Οδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας την καρδίαν μου. Νομοθέτησον με, Κύριε, την οδόν των δικαιωμάτων σου, και εκζητήσω αυτήν δια παντός. Συνέτισον με, και εξερευνήσω τον νόμον σου και φυλάξω αυτόν εν όλη καρδιά μου. Οδήγησον με εν τη τριβώ των εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα. Κλίνον την καρδίαν μου εις τα μαρτύρια σου και μη εις πλεονεξίαν. Απόστρεψον τους οφθαλμούς μου, του μή ιδείν ματαιότητα· εν τη οδώ σου ζήσον με. Στήσον τω δούλω σου το λόγιον σου εις τον φόβον σου. Περιέλε τον ονειδισμόν μου, όν υπώπτεισα· ότι τα κρίματα σου χρηστά. Ιδού επεθύμησα τας εντολάς σου· εν τη δικαιοσύνη σου ζήσον με. Και έλθοι επ' εμέ το έλεος σου, Κύριε, το σωτήριο σου κατά τον λόγον σου. Και αποκριθήσομαι τοις ονειδίζουσι μοι λόγον, ότι ήλπισα επί τοις λόγοις σου. Και μη περιέλης εκ του στόματος μου λόγον αληθείας έως σφόδρα, ότι επί τοις κρίμασι σου επήλπισα. Και φυλάξω τον νόμον σου διαπαντός, εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Και επορευόμην εν πλατυσμών, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα. Και ελάουν εν τοις μαρτυρίοις σου εναντίον βασιλέων και ούκ ησχυνόμην. Και εμελέτων εν ταις εντολαίς σου, άς ηγάπησα σφόδρα. Και ήρα τας χείρας μου προς τας εντολάς σου άς ηγάπησα, και ηδολέσχουν εν τοις δικαιώμασι μου. Μνήσθητι των λόγων σου τω δούλω σου, ών επήλπισας με. Αύτη με

παρεκάλεσεν εν τη ταπεινώσει μου, ότι το λόγιον σου έζησε με. Υπερήφανοι παρηνόμουν έως σφόδρα· από δε του νόμου σου ούκ εξέκλινα. Εμνήσθην των κριμάτων σου απ' αιώνος, Κύριε και παρεκλήθην. Αθυμία κατέσχε με από αμαρτωλών, των εγκαταλιμπανόντων τον νόμον σου. Ψαλτά ήσαν μοι τα δικαιώματα σου εν τόπω παροικίας μου. Εμνήσθην εν νυκτί του ονόματος σου, Κύριε, και εφύλαξα τον νόμον σου. Αύτη εγενήθη μοι, ότι τα δικαιώματα σου εξεζήτησα. Μερίς μου εί, Κύριε· είπα του φυλάξασθαι τον νόμον σου. Εδεήθην του προσώπου σου εν όλη καρδιά μου· ελέησον με κατά το λόγιον σου. Διελογισάμην τας οδούς σου και επέστρεψα τους πόδας μου εις τα μαρτύρια σου. Ητοιμάσθην και ούκ εταράχθην, του φυλάξασθαι τας εντολάς σου. Σχοινία αμαρτωλών περιεπλάκησαν μοι, και του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Μεσονύκτιον εξηγειρόμην του εξομολογείσθαι σοι επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Μέτοχος εγώ ειμί πάντων των φοβουμένων σε και των φυλασσόντων τας εντολάς σου. Του ελέους σου, Κύριε, πλήρης η γη· τα δικαιώματα σου δίδαξον με. Χρηστότητα εποίησας μετά του δούλου σου, Κύριε, κατά τον λόγον σου. Χρηστότητα και παιδείαν και γνώσιν δίδαξον με, ότι ταις εντολαίς σου επίστευσα. Προ του με ταπεινωθήναι, εγώ επλημμέλησα· δια τούτο το λόγιον σου εφύλαξα. Χρηστός ει συ, Κύριε, και εν τη χρηστότητι σου δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Επληθύνθη επ' εμέ αδικία υπερηφάνων, εγώ δε εν όλη καρδιά μου εξερευνήσω τας εντολάς σου. Ετυρώθη ως γάλα η καρδιά αυτώ· εγώ δε τον νόμον σου εμελέτησα. Αγαθόν οι ότι εταπεινώσας με, όπως αν μάθω τα δικαιώματα σου. Αγαθός μοι ο νόμος του στόματος σου υπέρ χιλιάδας χρυσίου και αργύριου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αι χείρες σου εποίησαν με και έπλασαν με· συνέτισον με και μαθήσομαι τας εντολάς σου. Οι φοβούμενοι σε όψονται με και ευφρανθήσονται, ότι εις τους λόγους σου επήλπισα. Έγνων, Κύριε, ότι δικαιοσύνη τα κρίματα σου, και αληθεία εταπείνωσας με. Γενηθήτω δη το έλεος σου του παρακαλέσαι με, κατά το λόγιον σου τω δούλω σου. Ελθέτωσαν μοι οι οικτιρμοί σου, και ζήσομαι, ότι ο νόμος σου μελέτη μου έστι. Αισχυνθήτωσαν υπερήφανοι, ότι αδικως ηνόμησαν εις εμέ, εγώ δε αδολεσχήσω εν ταις εντολαίς σου. Επιστρεψάτωσαν με οι φοβούμενοι σε και οι γινώσκοντες τα μαρτύρια σου. Γενηθήτω η καρδιά μου άμωμος εν τοις δικαιώμασι σου, όπως αν μη αισχυνθώ. Εκλείπει εις το σωτήριον σου η ψυχή μου, εις τους λόγους σου επήλπισα. Εξέλιπον οι οφθαλμοί μου εις το λόγιον σου, λέγοντες. Πότε παρακαλέσεις με; ότι εγενήθην ως ασκός εν πάχνη, τα δικαιώματα σου ούκ επελαθόμην. Πόσαι εισίν αι ημέραι του δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι εκ των καταδικόντων με κρίσιν; Διηγήσαντο μοι παράνομοι αδολεσχίας, αλλ' ούχ ως ο νόμος σου, Κύριε. Πάσαι αι εντολαί σου αλήθεια. Αδικως κατεδίωξαν με, βοήθησον μοι. Παρά βραχύ συνετέλεσαν με εν τη γη, εγώ δε ούκ εγκατέλιπον τας εντολάς σου. Κατά το έλεος σου ζήσον με, και φυλάξω τα μαρτύρια του στόματος σου. Εις τον αιώνα, Κύριε, ο λόγος σου διαμένει εν τω ουρανώ. Εις γενεάν και γενεάν η αλήθεια σου. Εθεμελίωσας την γην και διαμένει. Τη διατάξει σου διαμένει ημέρα. Οτι τα σύμπαντα δούλα σα. Ει μη ότι ο νόμος σου μελέτη μου έστι, τότε αν απωλόμην εν τη ταπεινώσει μου. Εις τον αιώνα ού μη επιλάθωμαι των δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησας με.

ΜΕΣΗ

Σος ειμί εγώ, σώσον με, ότι τα δικαιώματα σου εξεζήτησα. Εμέ

υπέμειναν αμαρτωλοί του απολέσαι· Τα μαρτύρια σου συνήκα. Πάσης συντελείας είδον πέρας, πλατεία η εντολή σου σφόδρα. Ως ηγάπησα τον νόμον σου, Κύριε· όλην την ημέραν μελέτη μου έστι. Υπέρ τους εχθρούς μου εσόφισας με την εντολήν σου, ότι εις τον αιώνα εμή έστι. Υπέρ πάντας τους διδάσκοντας με συνήκα, ότι τα μαρτύρια σου μελέτη μου έστι. Υπέρ πρεσβυτέρους συνήκα, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα. Εκ πάσης οδού πονηράς εκώλυσα τους πόδας μου, όπως αν φυλάξω τους λόγους σου. Από των κριμάτων σου ούκ εξέκλινα, ότι συ ενομοθέτησας με. Ως γλυκέα τω λάρυγγι μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τω στόματι μου. Από των εντολών σου σου συνήκα· δια τούτο εμίσησα πάσαν οδόν αδικίας. Λύχνος τοις ποσί μου ο νόμος σου και φως ταις τρίβοις μου. Ωμοσα και έστησα του φυλάξασθαι τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Εταπεινώθην έως σφόδρα· Κύριε ζήσον με κατά τον λόγον σου. Τα εκούσια του στόματος μου ευδόκησον δη, Κύριε, και τα κρίματα σου δίδαξον με. Η ψυχή μου εν ταις χερσί σου διαπαντός, και του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Εθεντο αμαρτωλοί παγίδα μοι, και εκ των εντολών σου ούκ επλανήθην. Εκληρονόμησα τα μαρτύρια σου εις τον αιώνα, ότι αγαλλίαμα της καρδιάς μου είσι. Εκλινα την καρδιαν μου του ποιήσαι τα δικαιώματα σου εις τον αιώνα δι' αντάμειψιν. Παρανόμους εμίσησα, τον δε νόμον σου ηγάπησα. Βοηθός μου και αντιλήπτωρ μου ει συ· εις τους λόγους σου επήλπισα. Εκκλίνατε απ' εμού, πονηρευόμενοι, και εξερευνήσω τας εντολάς του Θεού μου. Αντιλαβού μου κατά το λόγιον σου, και ζήσον με, και μη καταισχύνης με από της προσδοκίας μου. Βοήθησον μοι, και σωθήσομαι και μελετήσω εν τοις δικαιώμασι σου διαπαντός. Εξουδένωσας πάντας τους αποστατούντας από των δικκαιωμάτων σου, ότι άδικον το ενθύμημα αυτών. Παραβαίνοντας ελογισάμην πάντας τους αμαρτωλούς της γης· δια τούτο ηγάπησα

τα μαρτύρια σου. Καθήλωσον εκ του φόβου σου τας σάρκας μου· από γαρ των κριμάτων σου εφοβήθην. Εποίησα κρίμα και δικαιοσύνην· μη παραδώς με τοις αδικούσι με. Εκδεξαι τον δούλον σου εις αγαθόν· μη συκοφαντησάτωσαν με υπερήφανοι. Οι οφθαλμοί μου εξέλιπον εις το σωτήριον σου και εις το λόγιον της δικαιοσύνης σου. Ποίησον μετά του δούλου σου κατά το έλεος σου και τα δικαιώματα σου δίδαξον με. Δούλος σου ειμί εγώ· συνέτισον με, και γνώσομαι τα μαρτύρια σου. Καιρός του ποιήσαι τω Κυρίω διεσκέδασαν τον νόμον σου. Δια τούτο ηγάπησα τας εντολάς σου υπέρ χρυσίον και τοπάζιον. Δια τούτο προς πάσας τας εντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν οδόν άδικον εμίσησα. Θαυμαστά τα μαρτύρια σου· δια τούτο εξηρέυνησεν αυτά η ψυχή μου. Η δήλωσις των λόγων σου φωτιεί και συντειεί νηπίους. Το στόμα μου ήνοιξα και είλκυσα πνεύμα, ότι τας εντολάς σου επεπόθουν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Επίβλεψον επ' εμέ και ελέησον με κατά το κρίμα των αγαπώντων το όνομα σου. Τα διαβήματα μου κατεύθυνον κατά το λόγιον σου, και μη κατακυριευσάτω μου πάσα ανομία. Λύτρωσαι με από συκοφαντίας ανθρώπων, και φυλάξω τας εντολάς σου. Το πρόσωπον σου επίφανον επί τον δούλον σου και δίδαξον με τα δικαιώματα σου. Διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οι οφθαλμοί μου, επει ούκ εφύλαξα τον νόμον σου. Δίκαιος εί, Κύριε, και ευθείαι αι κρίσεις σου. Εντείλω δικαιοσύνην τα μαρτύρια σου και αλήθειαν σφόδρα. Εξέτηξε με ο ζήλος σου, ότι επελάθοντο των λόγων σου οι εχθροί μου. Πεπτρωμένον το λόγιον σου σφόδρα, και ο δούλος σου ηγάπησεν αυτό. Νεώτερος εγώ ειμί και εξουδενωμένος· τα δικαιώματα σου ούκ επελαθόμην. Η δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα,

και ο νόμος σου αλήθεια. Θλίψεις και ανάγκαι εύροσαν με, αι εντολαί σου μελέτη μου. Δικαιοσύνη τα μαρτύρια σου εις τον αιώνα· συνέτισον με, και ζήσομαι. Εκέκραξα εν όλη καρδιά μου· επάκουσον μου, Κύριε, τα δικαιώματα σου εκζητήσω. Εκέκραξα σοι· σώσον με, και φυλάξω τα μαρτύρια σου. Προέφθασα εν αωρία και εκέκραξα, εις τους λόγους σου επήλπισα. Προέφθασαν οι οφθαλμοί μου προς όρθρον, του μελετάν τα λόγια σου. Της φωνής μου άκουσον, Κύριε, κατά το έλεος σου, κατά το κρίμα σου ζήσον με. Προσήγγισαν οι καταδιώκοντες με ανομία, από δε του νόμου σου εμακρύνθησαν. Εγγύς εί Κύριε, και πάσαι αι οδοί σου αλήθεια. Κατ' αρχάς έγνων εκ των μαρτυρίων σου, ότι εις τον αιώνα εθεμελίωσας αυτά. Ίδε την ταπείνωσιν μου και εξελού με, ότι του νόμου σου ούκ επελαθόμην. Κρίνον την κρίσιν μου και λύτρωσαι με· δια τον λόγον σου ζήσον με. Μακράν από αμαρτωλών σωτηρία, ότι τα δικαιώματα σου ούκ εξεζήτησαν. Οι οικτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατά το κρίμα σου ζήσον με. Πολλοί οι εκδιώκοντες με και θλίβοντες με· εκ των μαρτυρίων σου ούκ εξέκλινα. Είδον ασυνετούντας και εξετηκόμην, ότι τα λόγια σου ούκ εφυλάξαντο. Ίδε, ότι τας εντολάς σου ηγάπησα· Κύριε, εν των ελέει σου ζήσον με. Αρχή των λόγων σου αλήθεια· και εις τον αιώνα πάντα τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Άρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, και από των λόγων σου εδειλίασεν η καρδιά μου. Αγαλλιάσομαι εγώ επί τα λόγια σου ως ο ευρίσκων σκύλα πολλά. Αδικίαν εμίσησα και εβδελυξάμην, τον δε νόμον σου ηγάπησα. Επτάκις της ημέρας ήνεσα σε επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. Ειρήνη πολλή τοις αγαπώσι τον νόμον σου, και ούκ έστιν αυτοίς σκάνδαλον. Προσεδόκων το σωτήριον σου, Κύριε, και τας εντολάς σου ηγάπησα. Εφύλαξεν η ψυχή μου τα μαρτύρια σου, και ηγάπησεν αυτά σφόδρα. Εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύρια σου, ότι πάσαι αι οδοί

μου εναντίον σου, Κύριε. Εγγισάτω η δέησις μου ενώπιον σου, Κύριε· κατά το λόγιον σου ρύσαι με. Εξερεύξαινο τα χείλη μου ύμνον, όταν διδάξης με τα δικαιώματα σου. Φθέγγξαιτο η γλώσσα μου τα λόγια σου, ότι πάσαι αι εντολαί σου δικαιοσύνη. Γενέσθω η χεὶρ σου του σώσαι με, ότι τας εντολάς σου ηρετισάμην. Επεπόθησα το σωτήριον σου, Κύριε, και ο νόμος σου μελέτη μου έστι. Ζήσεται η ψυχή μου και αιενέσει σε, και τα κρίματα σου βοηθήσει μοι. Επλανήθην ως πρόβατον απολωλος· ζήτησον τον δούλον σου, ότι τας εντολάς σου ούκ επελαθόμην.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ψαλμός ΡΙΘ' 119

Προς Κύριον εν τω θλίβεσθαι με εκέκραξα, και εισήκουσε μου. Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου από χειλέων αδικων και από γλώσσης δολίας. Τί δοθείη σοι και τί προστεθείη σοι προς γλώσσαν δολίαν; Τα βέλη του δυνατού ηκονημένα, συν τοις άνθραξι τοις ερημικούς. Οίμοι! Οτι η παροικία μου εμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετά των σκηνωμάτων Κηδάρ· πολλά παρώκησεν η ψυχή μου. Μετά των μισούντων την ειρήνην ήμην ειρηνικός· όταν ελάλουν αυτοίς, επολέμουν με δωρεάν.

Ψαλμός ΡΚ' 120

Ήρα τους οφθαλμούς μου εις τα όρη. Πόθεν ήξει η βοήθεια μου; Η βοήθεια μου παρά Κυρίου του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην. Μη δώης εις σάλον τον πόδα σου, μηδέ νυστάξη ο φυλάσσων σε. Ιδού ου νυστάξει, ουδέ υπνώσει ο φυλάσσων τον Ισραήλ. Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι επί χείρα δεξιάν σου. Ημέρας ο ήλιος ου συγκαύσει σε, ουδέ η σελήνη την νύκτα. Κύριος φυλάξει σε από παντός κακού, φυλάξει την ψυχήν σου ο Κύριος. Κύριος φυλάξει την είσοδον σου και την έξοδον σου, από του νυν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΚΑ' 121

Ευφράνθην επί τοις ειρηκόσι μοι· εις οίκον Κυρίου πορευσόμεθα. Εστώτες ήσαν οι πόδες ημών εν ταις αυλαίς σου, Ιερουσαλήμ. Ιερουσαλήμ οικοδομουμένη ως πόλις, ης η μετοχή αυτής επί το αυτό. Εκεί γαρ ανέβησαν αι φυλαί, φυλαί Κυρίου, μαρτύριον τω Ισραήλ, του εξομολογήσασθαι τω ονόματι Κυρίου. Ότι εκεί εκάθησαν θρόνοι εις κρίσιν,

θρόνοι επί οίκον Δαυίδ. Ερωτήσατε δη τα εις ειρήνην την Ιερουσαλήμ, και ευθηνία τοις αγαπώσι σε. Γενέσθω δη ειρήνη εν τη δυνάμει σου και ευθηνία εν ταις πυργοβάρεσι σου. Ένεκα των αδελφών μου και των πλησίων μου, ελάλουν δη ειρήνην περί σου. Ένεκα του οίκου Κυρίου του Θεού ημών, εξεζήτησα αγαθά σοι.

Ψαλμός ΡΚΒ' 122

Προς σε ήρα τους οφθαλμούς μου, τον κατοικούντα εν τω ουρανώ. Ιδού ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας των κυριών αυτών· ως οφθαμοί παιδίσκης εις χείρας της κυρίας αυτής, ούτως οι οφθαλμοί ημών προς Κύριον τον Θεόν ημών, έως ου οικτειρήσαι ημάς. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημας, ότι επί πολύ επλήσθημεν εξουδενώσεως, επί πλείον επλήσθη η ψυχή ημών. Το όνειδος τοις ευθηνούσι, και η εξουδένωσις τοις υπερηφάνοις.

Ψαλμός ΡΚΓ' 123

Ει μη ότι Κύριος ην εν ημίν, ειπάτω δη Ισραήλ· ει μη ότι Κύριος ήν εν ημίν εν τω επαναστήναι ανθρώπους εφ' ημάς, άρα ζώντας αν κατέπιον ημάς, εν τω οργισθήναι τον θυμόν αυτών εφ' ημάς· άρα το ύδωρ αν κατεπόντισεν ημάς, χείμαρρον διήλθεν η ψυχή ημών· άρα διήλθεν η ψυχή ημών το ύδωρ το ανυπόστατον. Ευλογητός Κύριος, ος ούκ έδωκεν ημάς εις θήραν τοις οδούσιν αυτών. Η ψυχή ημών ως στρουθίον ερρύσθη εκ της παγίδος των θηρευόντων· η παγίς συνετρίβη, και ημείς ερρύσθημεν. Η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυρίου του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΚΔ' 124

Οι πεποιθότες επί Κύριον, ως όρος Σιών· ου σαλευθήσεται εις τον αιώνα ο κατοικών Ιερουσαλήμ. Όρη κύκλω αυτής,

και ο Κύριος κύκλω του λαού αυτού από του νυν και έως του αιώνος. Ότι ουκ αφήσει Κύριος την ράβδον των αμαρτωλών επί τον κλήρον των δικαίων, όπως αν μη εκτεινώσιν οι δίκαιοι εν ανομίαις χείρας αυτών. Αγάθυνον, Κύριε, τοις αγαθοίς και τοις ευθέσι τη καρδιά· τους δε εκκλίνοντας εις τας στραγγαλιάς απάξει Κύριος μετά των εργαζομένων την ανομίαν· ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλμός ΡΚΕ' 125

Εν τω επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν Σιών εγενήθημεν ωσει παρακεκλημένοι. Τότε επλήσθη χαράς το στόμα ημών και η γλώσσα ημών αγαλλιάσεως. Τότε ερούσιν εν τοις έθνεσιν· Εμεγάλυνε Κύριος του ποιήσαι μετ' αυτών. Εμεγάλυνε Κύριος του ποιήσαι μεθ' ημών, εγενήθημεν ευφραινόμενοι. Επίστρεψον, Κύριε, την αιχμαλωσίαν ημών ως χειμάρρους εν τω νότω. Οι σπείροντες εν δάκρυσιν, εν αγαλλιάσει θεριούσι. Πορευόμενοι επορεύοντο και έκλαιον, βάλλοντες τα σπέρματα αυτών. Ερχόμενοι δε ήξουσιν εν αγαλλιάσει, αίροντες τα δράγματα αυτών.

Ψαλμός ΡΚΣΤ' 126

Εάν μη Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες. Εάν μη Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσσων. Εις μάτην υμίν έστι το ορθρίζειν, εγειρεσθε μετά το καθήσθαι, οι εσθίοντες άρτον οδύνης, όταν δω τοις αγαπητοίς αυτού ύπνον· ιδού η κληρονομία Κυρίου, υιοί, ο μισθός του καρπού της γαστρος. Ωσει βέλη εν χειρί δυνατού, ούτως οι υιοί των εκτετιναγμένων. Μακάριος ός πληρώσει την επιθυμίαν αυτού εξ αυτών· ού καταισχνυθήσονται, όταν λαλώσι τοις εχθροίς αυτών εν πύλαις.

Ψαλμός ΡΚΖ' 127

Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον, οι πορευόμενοι εν ταις οδοίς αυτού. Τους πόνους των καρπών σου φάγεσαι· μακάριος εί, και καλώς σοι έσται. Η γυνή σου ως άμπελος ευθηνούσα εν τοις κλίτεσι της οικίας σου. Οι υιοί σου ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης σου. Ιδού ούτως ευλογηθήσεται άνθρωπος, ο φοβούμενος τον Κύριον. Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, και ίδοις τα αγαθά Ιερουσαλήμ πάσας τας ημέρας της ζωής σου. Και ίδοις υιούς των υιών σου. Ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλμός ΡΚΗ' 128

Πλεονάκις επολέμησαν με εκ νεότητος μου, ειπάτω δη Ισραήλ. Πλεονάκις επολέμησαν με εκ νεότητος μου, και γαρ ούκ ηδυνήθησαν μοι. Επί τον νώτον μου ετέκταινον οι αμαρτωλοί, εμάκρυναν την ανομίαν αυτών. Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αυχένas αμαρτωλών. Αισχυνθήτωσαν και αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω πάντες οι μισούντες Σιών. Γενηθήτωσαν ωσει χόρτος δωμάτων, ός προ του εκσπασθήναι εξηράνθη· ού ούκ επλήρωσε την χείρα αυτού ο θερίζων και τον κόλπον αυτού ο τα δράγματα συλλέγων, και ούκ είπον οι παράγοντες· Ευλογία Κυρίου εφ' υμάς, ευλογήκαμεν υμάς εν ονόματι Κυρίου.

Ψαλμός ΡΚΘ' 129

Εκ βαθέων εκέκραξα σοι, Κύριε· Κύριε, εισάκουσον της φωνής μου· γενηθήτω τα ώτα σου προσέχοντα εις την φωνήν της δεήσεως μου. Εάν ανομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τίς υποστήσεται; Ότι παρά σοι ο ιλασμός έστιν. Ένεκεν του ονόματος σου υπέμεινα σε, Κύριε· υπέμεινεν η ψυχή μου εις τον λόγον σου, ήλπισεν η ψυχή μου επί τον Κύριον. Από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός· από φυλακής πρωίας ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον. Ότι παρά τω Κυρίω το έλεος και πολλή παρ'

αυτώ λύτρωσις· και αυτός λυτρώσεται τον Ισραήλ εκ πασών των ανομιών αυτού.

Ψαλμός ΡΛ' 130

Κύριε, ούχ υψώθη η καρδιά μου, ουδέ εμετεωρίσθησαν οι οφθαλμοί μου, ουδέ επορεύθην εν μεγάλοις, ουδέ εν θαυμασίοις υπέρ εμέ. Ει μη εταπεινοφρόνουν, αλλά ύψωσα την ψυχήν μου, ως το απογεγαλακτισμένον επί την μητέρα αυτού, ως ανταποδώσεις επι την ψυχήν μου. Ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον, από του νύν και έως του αιώνος.

Ψαλμός ΡΛΑ' 131

Μνήσθητι, Κύριε, του Δαυίδ και πάσης της πραότητος αυτού, ως ώμοσε τω Κυρίω, ηύξατο τω Θεώ Ιακώβ· ει εισελεύσομαι εις σκήνωμα οίκου μου, εί αναβήσομαι επί κλίνης στρωμνής μου, ει δώσω ύπνον τοις οφθαλμοίς μου και τοις βλεφάροις μου νυσταγμόν και ανάπαυσιν τοις κροτάφοις μου, έως ου εύρω τόπον τω Κυρίω, σκήνωμα τω Θεώ Ιακώβ. Ιδού ηκούσαμεν αυτήν εν Ευφραθά, εύρομεν αυτήν εν τοις πεδίοις του δρυμού. Εισελευσόμεθα εις τα σκηνώματα αυτού, προσκυνήσομεν εις τον τόπον, ού έστησαν οι πόδες αυτού. Ανάστηθι, Κύριε, εις την ανάπαυσιν σου, σύ και η κιβωτός του αγιάσματος σου. Οι ιερείς σου ενδύσσονται δικαιοσύνην, και οι όδιοι σου αγαλλιιάσσονται. Ένεκεν Δαυίδ του δούλου σου, μη αποστρέψης το πρόσωπον του χριστού σου. Όμοσε Κύριος τω Δαυίδ αλήθειαν και ου μη αθετήσει αυτήν· Εκ καρπού της κοιλίας σου θήσομαι επί του θρόνου σου. Εάν φυλάξωνται οι υιοί σου την διαθήκην και τα μαρτύρια μου ταύτα, ά διδάξω αυτούς. Και οι υιοί αυτών έως του αιώνος καθιούνται επί του θρόνου σου. Ότι εξελέξατο Κύριος την Σιών, ηρετίσατο αυτήν εις κατοικίαν εαυτώ· αύτη η κατάπαυσις μου εις αιώνα αιώνος, ώδε κατοικήσω, ότι ηρετισάμην αυτήν. Την

Ψαλμός ΡΛΔ' 134

Αινείτε το όνομα Κυρίου· αινείτε, δούλοι, Κύριον. Οι εσώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών. Αινείτε τον Κύριον, ότι αγαθός Κύριος· ψάλατε τω όνοματι αυτού, ότι καλόν· ότι τον Ιακώβ εξελέξατο εαυτώ ο Κύριος, Ισραήλ εις περιουσιασμόν εαυτώ. Ότι εγώ έγνωκα, ότι μέγας ο Κύριος, και ο Κύριος ημών παρά πάντας τους θεούς. Πάντα, όσα ήθελησεν ο Κύριος εποίησεν εν τω ουρανώ και εν τη γη, εν ταις θαλάσσαις και εν πάσαις ταις αβύσσοις· ανάγων νεφέλας εξ εσχάτου της γης, αστραπάς εις υετόν εποίησεν· ο εξάγων ανέμους εκ θησαυρών αυτού, ός επάταξε τα πρωτότοκα Αιγύπτου, από ανθρώπου έως κτήνους. Εξαπέστειλε σημεία και τέρατα εν μέσω σου, Αίγυπτε, εν Φαραώ και εν πάσι τοις δούλοις αυτού. Ός επάταξεν έθνη πολλά και απέκτεινε βασιλείς κραταιούς. Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων και τον Ωγ βασιλέα γης Βασάν και πάσας τας βασιλείας Χαναάν, και έδωκε την γην αυτών κληρονομίαν, κληρονομίαν Ισραήλ λαώ αυτού. Κύριε, το όνομα σου εις τον αιώνα και το μνημόσυνον σου εις γενεάν και γενεάν. Ότι κρινεί Κύριος τον λαόν αυτού και επί τοις δούλοις αυτού παρακληθήσεται. Τα είδωλα των εθνών αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων· στόμα έχουσι και ού λαλήσουσιν· οφθλαμούς έχουσι και ούκ όψονται, ώτα έχουσι και ούκ ενωτισθήσονται· ουδέ γαρ έστι πνεύμα εν τω στόματι αυτών. Όμοιοι αυτοίς γένοιτο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεποιθότες απ' αυτοίς. Οίκος Ισραήλ, ευλογήσατε τον Κύριον· οίκος Ααρών, ευλογήσατε τον Κύριον· οίκος Λευί, ευλογήσατε τον Κύριον· οι φοβούμενοι τον Κύριον, ευλογήσατε τον Κύριον. Ευλογητός Κύριος εκ Σιών, ο κατοικών Ιερουσαλήμ.

θύραν αυτής ευλογών ευλογήσω, τους πτωχούς αυτής χορτάσω άρτων, τους ιερείς αυτής ενδύσω σωτηρίαν, και οι όσιοι αυτής αγαλλιάσει αγαλλιάσονται. Εκεί εξανατελώ κέρας τω Δαυίδ· ητοιμάσα λύχνον τω χριστώ μου. Τους εχθρούς αυτού ενδύσω αισχύνην, επί δε αυτόν εξανθήσει το αγίασμα μου.

Ψαλμός ΡΛΒ' 132

Ιδού δη τι καλόν η τί τερπνόν, αλλ' ή το κατοικείν αδελφούς επί το αυτό; Ως μύρον επί κεφαλής, το καταβαίνον επί πώγωνα, τον πώγωνα του Ααρών, το καταβαίνον επί την ώαν του ενδύματος αυτού· ως δρόσος Αερμών, η καταβαίνουσα επί τα όρη Σιών· ότι εκεί ενετείλατο Κύριος την ευλογίαν, ζωήν έως του αιώνος.

Ψαλμος ΡΛΓ' 133

Ιδού δη ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι δούλοι Κυρίου, οι εσώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών. Εν ταις νυξίν επάρατε τας χείρας υμών εις τα άγια, και ευλογείτε τον Κύριον. Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΛΕ' 135

Εξομολογείσθε τω Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εξομολογείσθε τω Θεώ των θεών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εξομολογείσθε τω Κυρίω των κυρίων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω ποιήσαντι τους ουρανούς εν συνέσει, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω στερεώσαντι την γην επί των υδάτων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω ποιήσαντι φώτα μεγάλα μόνω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τον ήλιον εις εξουσίαν της ημέρας, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Την σελήνην και τους αστέρας εις εξουσίαν της νυκτός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω πατάξαντι Αίγυπτον συν τοις πρωτοτόκοις αυτών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και εξαγαγόντι τον Ισραήλ εκ μέσου αυτών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλά, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω καταδιελόντι την Ερυθράν θάλασσαν εις διαιρέσεις, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και εκτινάξαντι Φαραώ και την δύναμιν αυτού εις θάλασσαν Ερυθράν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω διαγαγόντι τον λαόν αυτού εν τη ερήμω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τω πατάξαντι βασιλείς μεγάλους, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και αποκτείναντι βασιλείς κραταιούς, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και τον Ωγ βασιλέα γης Βασάν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και δόντι την γην αυτών κληρονομίαν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Κληρονομίαν Ισραήλ δούλω αυτού, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ότι εν τη ταπεινώσει ημών εμνήσθη ημών ο Κύριος, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Και ελυτρώσατο ημάς εκ των εχθρών ημών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Ο διδούς τροφήν πάση σαρκί,

ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού. Εξομολογείσθε τω Θεώ του ουρανού, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλμός ΡΛΣΤ' 136

Επί των ποταμών Βαβυλώνος, εκεί εκαθίσαμεν και εκλαύσαμεν εν τω μνησθήναι ημάς της Σιών. Επί ταις ιτέαις εν μέσω αυτής εκρεμάσαμεν τα όργανα ημών· ότι εκεί επηρώτησαν ημάς οι αιχμαλωτεύσαντες ημάς λόγους ωδών και οι απαγαγόντες ημάς, ύμνον· Άσατε ημίν εκ των ωδών Σιών. Πώς άσωμεν την ωδήν Κυρίου επί γης αλλοτρίας; Εάν επιλάθωμαι σου, Ιερουσαλήμ, επιλησθείη η δεξιά μου· κολληθείη η γλώσσα μου τω λάρυγγί μου, εάν μη σου μνησθώ, εάν μη προανατάξωμαι την Ιερουσαλήμ, ως εν αρχή της ευφροσύνης μου. Μνήσθητι, Κύριε, των υιών Εδώμ, την ημέραν Ιερουσαλήμ, των λεγόντων· Εκκενούτε, εκκενούτε, έως των θεμελίων αυτής. Θυγάτηρ Βαβυλώνος η ταλαίπωρος, μακάριος, ός ανταποδώσει σοι το ανταπόδομα σου, ό ανταπέδωκας ημίν. Μακάριος, ός κρατήσει και εδαφεί τα νήπια σου προς την πέτραν.

Δόξα. Και νυν. Αλληλούϊα.

Ψαλμός ΡΛΖ' 137

Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, και εναντίον αγγέλων ψαλώ σοι, ότι ήκουσας πάντα τα ρήματα του στόματος μου. Προσκυνήσω προς ναόν άγιον σου και εξομολογήσομαι τω ονόματι σου, επί τω ελέει σου, και τη αληθεία σου· ότι εμεγάλυνας επί παν το όνομα το άγιον σου. Εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ταχύ επάκουσον μου· πολυωρήσεις με εν ψυχή μου δυνάμει σου. Εξομολογησάσθωσαν σοι, Κύριε, πάντες οι βασιλείς της γης, ότι ήκουσαν πάντα τα ρήματα του στόματος σου. Και ασάτωσαν εν ταις ωδαίς Κυρίου, ότι μεγάλη η δόξα Κυρίου, ότι υψηλός Κύριος και τα ταπεινά

εφορά και τα υψηλά από μακρόθεν γινώσκει. Εάν πορευθώ εν μέσω θλίψεων, ζήσεις με· επ' οργήν εχθρών μου εξέτεινας χείρας σου, και έσωσε με η δεξιά σου. Κύριος ανταποδώσει υπέρ εμού. Κύριε, το έλεος σου εις τον αιώνα, τα έργα των χειρών σου μη παρίδης.

Ψαλμός ΡΛΗ' 138

Κύριε, εδοκίμασας με, και έγνωσ με· συ έγνωσ την καθέδραν μου και την έγερσίν μου· συ συνήκας τους διαλογισμούς μου από μακρόθεν· την τρίβον μου και την σχοίνον μου συ εξιχνίασας και πάσας τας οδούς μου προείδες, ότι ούκ έστι δόλος εν γλώσση μου. Ιδού, Κύριε, συ έγνωσ πάντα, τα έσχατα και τα αρχαία· συ έπλασάς με και έθηκας επ' εμέ την χείρα σου. Εθαυμαστώθη η γνώσις μου εξ εμού· εκραταιώθη, ου μη δύνωμαι προς αυτήν. Πού πορευθώ από του πνεύματος σου; και από του προσώπου σου πού φύγω; Εάν αναβώ εις τον ουρανόν, συ εκεί εί· εάν καταβώ εις τον άδην, πάρει· εάν αναλάβοιμι τας πτέρυγας μου κατ' όρθρον, και κατασκηνώσω εις τα έσχατα της θαλάσσης, και γαρ εκεί η χείρ σου οδηγήσει με, και καθέξει με η δεξιά σου. Και είπα· 'Αρα σκότος καταπατήσει με· και νύξ φωτισμός εν τη τρυφή μου· ότι σκότος ού σκοτισθήσεται από σου, και νύξ ως ημέρα φωτισθήσεται· ως το σκότος αυτής, ούτω και το φώς αυτής. 'Οτι συ εκτήσω τους νεφρούς μου, Κύριε, αντελάβου μου εκ γαστρος μητρος μου. Εξομολογήσομαι σοι, ότι φοβερως εθαυμαστώθης· θαυμάσια τα έργα σου, και η ψυχή μου γινώσκει σφόδρα. Ούκ εκρύβη το οστούν μου από σου, ό εποίησας εν κρυφή, και η υπόστασις μου εν τοις κατωτάτοις της γης· το ακατέργαστόν μου είδον οι οφθαλμοί σου, και επί το βιβλίον σου πάντες γραφήσονται· ημέρας πλασθήσονται και ουδείς εν αυτοίς. Εμοί δε λίαν ετιμήθησαν οι φίλοι σου, ο Θεός· λίαν εκραταιώθησαν αι αρχαί αυτών· εξαριθμήσομαι αυτούς,

και υπέρ άμμον πληθυνθήσονται· εξηγέρθη, και έτι ειμί μετά σου. Εάν αποκτεινης αμαρτωλούς, ο Θεός, άνδρες αιμάτων, εκλίνατε απ' εμού, ότι ερισταί έστε εις διαλογισμούς· λήφονται εις ματαιότητα τας πόλεις σου. Ουχί τους μισούντας σε, Κύριε, εμίσησα; και επί τους εχθρούς σου εξετηκόμη; Τέλειον μίσος εμίσουν αυτούς· εις εχθρούς εγένοντο μοι. Δοκίμασον με, ο Θεός, και γνώθι την καρδίαν μου· έτασον με και γνώθι τας τρίβους μου. Και ιδε ει οδός ανομίας εν εμοί, και οδήγησον με εν οδώ αιωνία.

Ψαλμός ΡΛΘ' 139

Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαι με, οίτινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδιά, όλην την ημέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ηκόνησαν γλώσσαν αυτών ωσει όφεως· ιός ασπίδων υπό τα χείλη αυτών. Φύλαξον με, Κύριε, εκ χειρός αμαρτωλού, από ανθρώπων αδίκων εξελού με, οίτινες διελογίσαντο του υποσκελίσαι τα διαβήματα μου· έκρουσαν υπερήφανοι παγίδα μοι, και σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοις ποσί μου· εχόμενα τρίβου σκάνδαλα έθεντο μοι. Είπα τω Κυρίω· Θεός μου ει σύ· ενώτισαι, Κύριε, την φωνήν της δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις της σωτηρίας μου, επεσκίασας επί την κεφαλήν μου εν ημέρα πολέμου. Μη παραδώς με, Κύριε, από της επιθυμίας μου αμαρτωλώ· διελογίσαντο κατ' εμού, μη εγκαταλίπης με, μήποτε υψωθώσι. Η κεφαλή του κυκλώματος αυτών, κόπος των χειλέων αυτών καλύψει αυτούς. Πεσούνται επ' αυτούς άνθρακες, εν πυρί καταβαλείς αυτούς, εν τάλαιπωρίαις ου μη υποστώσι. Ανήρ γλωσσώδης ού κατευθυνθήσεται επί της γης· άνδρα άδικον κακά θηρεύσει εις διαφθοράν. 'Εγνω, ότι ποιήσει Κύριος την κρίσιν των πτωχών και την δίκην των πενήτων. Πλην

δίκαιοι εξομολογήσονται τω ονόματι σου, και κατοικήσουσιν ευθείς συν τω προσώπω σου.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός ΡΜ' 140

Κύριε, εκέκραξα προς σε, εισάκουσον μου· πρόσχες τη φωνή της δεήσεως μου, εν τω κεκραγέναι με προς σε. Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιον σου, έπαρσις των χειρών μου θυσία εσπερινή. Θού, Κύριε, φυλακήν τω στόματι μου και θύραν περιοχής περί τα χείλη μου. Μη εκκλίνης την καρδίαν μου εις λόγους πονηρίας, του προφασίζεσθαι προφάσεις εν αμαρτίαις. Συν ανθρώποις εργαζομένοις την ανομίαν, και ου μη συνδυάσω μετά των εκλεκτών αυτών. Παιδεύσει με δίκαιος εν ελέει και ελέγξει με· έλαιον δε αμαρτωλού μη λιπανάτω την κεφαλήν μου. Ότι έτι και η προσευχή μου εν ταις ευδοκίαις αυτών· κατεπόθησαν εχόμενα πέτρας οι κριταί αυτών. Ακούσονται τα ρήματα μου ότι ηδύνθησαν· ωσει πάχος γης ερράγη επί της γης, διεσκορπίσθη τα οστά αυτών παρά τον άδην. Ότι προς σε, Κύριε, Κύριε, οι οφθαλμοί μου· επί σοι ήλπισα, μη αντανέλης την ψυχήν μου. Φύλαξον με από παγίδος, ής συνεστήσαντο μοι, και από σκανδάλων των εργαζομένων την ανομίαν. Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών οι αμαρτωλοί κατά μόνας ειμί εγώ, έως αν παρέλθω.

Ψαλμός ΡΜΑ' 141

Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς Κύριον εδεήθην. Εκχεώ ενώπιον αυτού την δέησιν μου· την θλίψιν μου ενώπιον αυτού απαγγελώ. Εν τω εκλείπειν εξ εμού το πνεύμα μου, και συ έγνως τας τρίβους μου. Εν οδώ ταύτη, ή επορευόμην, έκρουσαν παγίδα μοι.

Κατενόουν εις τα δεξιά και επέβλεπον, και ούκ ήν ο επιγινώσκων με. Απώλετο φυγή απ' εμού, και ούκ έστιν ο εκζητών την ψυχήν μου. Εκέκραξα προς σε, Κύριε· είπα· Σύ εί η ελπίς μου, μερίς μου εί εν γη ζώντων. Πρόσχες προς την δέησιν μου, ότι εταπεινώθην σφόδρα. Ρύσαι με εκ των καταδιωκόντων με, ότι εκραταιώθησαν υπέρ εμέ. Εξάγαγε εκ φυλακής την ψυχήν μου, του εξομολογήσασθαι τω ονοματι σου. Εμέ υπομενουσι δίκαιοι, έως ου ανταποδώς μοι.

Ψαλμός ΡΜΒ' 142

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησιν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσον μου εν τη δικαιοσύνη σου· και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιον σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου, εκάθισε με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος· και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμα μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείρας μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρος σοι. Ταχύ εισάκουσον μου, Κύριε· εξέλιπε το πνεύμα μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποίησον μοι το πρωί το έλεος σου, ότι επί σοι ήλπισα· Γνώρισον μοι, Κύριε, οδόν, εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε· προς σε κατέφυγον· δίδαξον με του ποιείν το θέλημα σου, ότι συ εί ο Θεός μου. Το πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματος σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου· και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλος σου είμι.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Ψαλμός ΡΜΓ' 143

Ευλογητός Κύριος ο Θεός μου, ο διδάσκων τας χείρας μου εις παράταξιν, τους δακτύλους μου εις πόλεμον. Έλεος μου και καταφυγή μου, αντιλήπτωρ μου και ρύστης μου. Υπερασπιστής μου, και επ' αυτώ ήλπισα· ο υποτάσων τον λαόν μου υπ' εμέ. Κύριε, τί έστιν άνθρωπος, ότι εγνώσθης αυτώ; ή υιός ανθρώπου, ότι λογίζη αυτώ; Άνθρωπος ματαιότητα ωμοιώθη· αι ημέραι αυτού ωσει σκιά παράγουσι. Κύριε, κλίνον ουρανούς και κατάβηθι· άψαι των ορέων, και καπνισθήσονται. Άστραψον αστραπήν και σκορπιείς αυτούς· εξαπόστειλον τα βέλη σου και συνταράξεις αυτούς. Εξαπόστειλον την χείρα σου εξ ύψους· εξελού με και ρύσαι με εξ υδάτων πολλών, εκ χειρός υιών αλλοτρίων, ων το στόμα ελάλησε ματαιότητα, και η δεξιά αυτών δεξιά αδικίας. Ο Θεός, ωδήν καινήν άσομαι σοι, εν ψαλτηρίω δεκαχόρδω ψαλώ σοι. Τω διδόντι την σωτηρίαν τοις βασιλεύσι, τω λυτρουμένω Δαυίδ τον δούλον αυτού εκ ρομφαίας πονηράς. Ρύσαι με και εξελού με εκ χειρός υιών αλλοτρίων, ων το στόμα ελάλησε ματαιότητα, και η δεξιά αυτών δεξιά αδικίας. Ων οι υιοί ως νεόφυτα ιδρυμένα εν τη νεότητι αυτών· αι θυγατέρες αυτών κεκαλλωπισμένοι, περικεκοσμημένοι ως το ομοίωμα ναού. Τα ταμεία αυτών πλήρη, εξερευγόμενα εκ τούτου εις τούτο. Τα πρόβατα αυτών πολύτοκα, πληθύνοντα εν ταις εξόδοις αυτών· οι βόες αυτών παχείς. Ούκ έστι κατάπτωμα φραγμού, ουδέ διέξοδος, ουδέ κραυγή εν ταις πλατείαις αυτών. Εμακάρισαν τον λαόν, ω ταύτα έστι· μακάριος ο λαός, ου Κύριος ο Θεός αυτού.

Ψαλμός ΡΜΔ' 144

Υψώσω σε, ο Θεός μου, ο Βασιλεύς μου, και ευλογήσω το όνομα σου εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος. Καθ' εκάστην ημέραν ευλογήσω σε και αινέσω το όνομα σου εις τον αιώνα, και εις τον αιώνα του αιώνος. Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, και της μεγαλωσύνης αυτού ούκ έστι πέρας. Γενεά και γενεά επαινέσει τα έργα σου και την δύναμιν σου απαγγελοῦσι. Την μεγαλοπρέπειαν της δόξης της αγιωσύνης σου λαλήσουσι και τα θαυμάσια σου διηγούνται. Και την δύναμιν των φοβερών σου ερούσι και την μεγαλωσύνην σου διηγούνται. Μνήμην του πλήθους της χρηστότητος σου εξερεύξονται και τη δικαιοσύνη σου αγαλλιάσονται. Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος. Χρηστός Κύριος τοις σύμπασι, και οι οικτιρμοί αυτού επί πάντα τα έργα αυτού. Εξομολογησάσθωσαν σοι, Κύριε, πάντα τα έργα σου, και οι όσιοι σου ευλογησάτωσαν σε. Δόξαν της βασιλείας σου ερούσι και την δυναστείαν σου λαλήσουσι. Του γνωρίσαι τοις υιοίς των ανθρώπων την δυναστείαν σου και την δόξαν της μεγαλοπρεπείας της βασιλείας σου. Η βασιλεία σου βασιλεία πάντων των αιώνων, και η δεσποτεία σου εν πάση γενεά και γενεά. Πιστός Κύριος εν πάσι τοις λόγοις αυτού και όσιος εν πάσι τοις έργοις αυτού. Υποστηρίζει Κύριος πάντας τους καταπίπτοντας και ανορθοί πάντας τους κατερραγμένους. Οι οφθαλμοί πάντων εις σε ελπίζουν, και συ δίδως την τροφήν αυτών εν ευκαιρία. Ανοίγεις συ την χείρα σου και εμπιπλάς πάν ζών ευδοκίας. Δίκαιος Κύριος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού και όσιος εν πάσι τοις έργοις αυτού. Εγγύς Κύριος πάσι τοις επικαλουμένοις αυτόν, πάσι τοις επικαλουμένοις αυτόν εν αληθεία. Θέλημα των φοβουμένων αυτόν ποιήσει και της δεήσεως αυτών εισακούσεται και σώσει αυτούς. Φυλάσσει Κύριος πάντας τους αγαπώντας αυτόν και πάντας τους αμαρτωλούς εξολοθρεύσει. Αίνεσιν Κυρίου λαλήσει το στόμα μου· και

ευλογείται πάσα σαρκί το όνομα το άγιον αυτού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουϊα.

Ψαλμός ΡΜΕ' 145

Αίνει, η ψυχή μου, τον Κύριον· αινέσω Κύριον εν τη ζωή μου· ψαλώ τω Θεώ μου έως υπάρχω. Μή πεποιθήατε επ' άρχοντας, επί υιούς ανθρώπων, οίς ούκ έστι σωτηρία. Εξελεύσεται το πνεύμα αυτού, και επιστρέψει εις την γην αυτού. Εν εκείνη τη ημέρα απολούνται πάντες οι διαλογισμοί αυτού. Μακάριος, ού ο Θεός Ιακώβ βοηθός αυτού, η ελπίς αυτού επί Κύριον τον Θεόν αυτού. Τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς. Τον φυλάσσοντα αλήθειαν εις τον αιώνα, ποιούντα κρίμα τοις αδικουμένοις, δίδοντα τροφήν τοις πεινώσι. Κύριος λύει πεπεδημένους· Κύριος σοφοί τυφλούς· Κύριος ανορθοί κατερραγμένους· Κύριος αγαπά δικαίους. Κύριος φυλάσσει τους προσηλύτους. Ορφανόν και χήραν αναλήψεται και οδόν αμαρτωλών αφανιεί. Βασιλεύσει Κύριος εις τον αιώνα, ο Θεός σου, Σιών, εις γενεάν και γενεάν.

Ψαλμός ΡΜΣΤ' 146

Αινείτε τον Κύριον, ότι αγαθόν ψαλμός· τω Θεώ ημών ηδυνθείη αίνεσις. Οικοδομών Ιερουσαλήμ ο Κύριος, τας διασποράς του Ισραήλ επισυνάξει, ο ιώμενος τους συντετριμμένους την καρδίαν και δεσμεύων τα συντρίμματα αυτών, ο αριθμών πλήθη άστρων, και πάσιν αυτοίς ονόματα καλών. Μέγας ο Κύριος ημών, και μεγάλη η ισχύς αυτού, και της συνέσεως αυτού ούκ έστιν αριθμός. Αναλαμβάνων πραείς ο Κύριος, ταπεινών δε αμαρτωλούς έως της γης. Εξάρξατε τω Κυρίω εν εξομολογήσει, ψάλατε τω Θεώ ημών εν κιθάρα, τω περιβάλλοντι τον ουρανόν εν νεφέλαις,

τω ετοιμάζοντι τη γη υετόν· τω
εξανατέλλοντι έν όρεσι χόρτον και χλόην
τη δουλεία των ανθρώπων, δίδόντι τοις
κτήνεσι τροφήν αυτών και τοις νεοσσοίς
των κοράκων τοις επικαλουμένοις αυτόν.
Ούκ εν τη δυναστεία του ίππου θελήσει,
ουδέ εν ταις κνήμαις του ανδρός ευδοκεί·
ευδοκεί Κύριος εν τοις φοβουμένοις αυτόν
και εν πάσι τοις ελπίζουσιν επί το έλεος
αυτού.

Ψαλμός PMZ' 147

Επαίνει, Ιερουσαλήμ, τον Κύριον, αίνει
τον Θεόν σου, Σιών, ότι ενίσχυσε τους
μοχλούς των πυλών σου, ευλόγησε τους
υιούς σου εν σοί. Ο τιθείς τα όρια σου
ειρήνην και στέαρ πυρού εμπιπλών σε· ο
αποστέλλων το λόγιον αυτου τη γη, έως
τάχους δραμεΐται ο λόγος αυτου. Διδόντος
χιόνα αυτου ωσει έριον, ομιχλην ωσει
σποδόν πάσσοντος· βάλλοντος
κρύσταλλον αυτου ωσει ψωμούς, κατά
πρόσωπον ψύχους αυτου τίς υποστήσεται;
Εξαποστελεί τον λόγον αυτου και τήξει
αυτά· πνεύσει το πνεύμα αυτου και
ρυήσεται ύδατα. Ο απαγγέλλων το λόγιον
αυτου τω Ιακώβ, δικαιώματα και κρίματα
αυτου τω Ισραήλ. Ούκ εποίησεν ούτω
παντί έθνει και τα κρίματα αυτου ούκ
εδήλωσεν αυτοίς.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

Ψαλμός PMH' 148

Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών·
αινείτε αυτόν εν τοις υψίστοις. Αινείτε
αυτόν, πάντες οι Άγγελοι αυτου· αινείτε
αυτόν πάσαι αι Δυνάμεις αυτου. Αινείτε
αυτόν, ήλιος και σελήνη· αινείτε αυτόν,
πάντα τα άστρα και το φως. Αινείτε
αυτόν, οι ουρανοί των ουρανών και το
ύδωρ το υπεράνω των ουρανών.
Αινεσάτωσαν το όνομα Κυριου· ότι αυτός
είπε, και εγενήθησαν· αυτός ενετείλατο
και εκτίσθησαν. Έστησεν αυτά εις τον
αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος·

πρόσταγμα έθετο, και ού παρελεύσεται.
Αινείτε τον Κύριον εκ της γης, δράκοντες
και πάσαι άβυσσοι. Πυρ, χάλαζα, χιών,
κρύσταλλος, πνεύμα καταιγίδος, τα
ποιούντα τον λόγον αυτου τα όρη και
πάντες οι βουνοί, ξύλα καρποφόρα και
πάσαι κέδροι· τα θηρία και πάντα τα
κτήνη, ερπετά και πετεινά περωτά·
βασιλείς της γης και πάντες λαοί,
άρχοντες και πάντες κριταί γης.
Νεανίσκοι και παρθένοι, πρεσβύτεροι
μετά νεωτέρων· αινεσάτωσαν το όνομα
Κυριου, ότι υψώθη το όνομα αυτου μόνου.
Η εξομολόγησις αυτου επί γης και
ουρανού και υψώσει κέρασ λαου αυτου.
Ύμνος πάσι τοις οσίοις αυτου, τοις υιοίς
Ισραήλ, λαώ εγγίζοντι αυτά.

Ψαλμός PMΘ' 149

Άσατε τω Κυρίω άσμα καινόν, η αίνεσις
αυτου εν εκκλησία οσίων. Ευφρανθήτω
Ισραήλ επί τω ποιήσαντι αυτόν και οι υιοί
Σιών αγαλλιάσθωσαν επί τω βασιλεί
αυτών. Αινεσάτωσαν το όνομα αυτου εν
χορώ, εν τυμπάνω και ψαλτηρίω
ψαλάτωσαν αυτώ, ότι ευδοκεί Κύριος εν
τω λαώ αυτου και υψώσει πραείς εν
σωτηρία. Καυχήσονται όσοι εν δόξη και
αγαλλιάσσονται επί των κοιτών αυτών. Αι
υψώσεις του Θεου εν τω λάρυγγι αυτών,
και ρομφαΐαι δίστομοι εν ταις χερσίν
αυτών. Του ποιήσαι εκδίκησιν εν τοις
έθνεσιν, ελεγμούς εν τοις λαοίς. Του
δήσαι τους βασιλείς αυτών εν πέδαις και
τους ενδόξους αυτών εν χειροπέδαις
σιδηραΐς. Του ποιήσαι εν αυτοίς κρίμα
έγγραπτον· δόξα αύτη έσται πάσι τοις
οσίοις αυτου.

Ψαλμός PN' 150

Αινείτε τον Θεόν εν τοις αγίοις αυτου·
αινείτε αυτόν εν στερεώματι της
δυναμέως αυτου. Αινείτε αυτόν επί ταις
δυναστεΐαις αυτου· αινείτε αυτόν κατά το
πλήθος της μεγαλωσύνης αυτου. Αινείτε
αυτόν εν ήχω σάλπιγγος· αινείτε αυτόν εν

ψαλτηρίω και κιθάρα. Αινείτε αυτόν εν τυμπάνω και χορῶ· αινείτε αυτον εν χορδαίς και οργάνω. Αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις ευήχοις· αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις αλαλαγμού. Πάσα πνοή αινεσάτω τον Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Αλληλουΐα.

(Ψαλμός PNA ' 151)

Μικρός ήμην εν τοις αδελφοίς μου και νεώτερος εν τω οίκω του πατρός μου· εποίμαινον τα πρόβατα του πατρός μου. Αι χείρες μου εποίησαν όργανον, και οι δάκτυλοι μου ήρμωσαν ψαλτήριον· και τίς αναγγελεύει τω Κυρίω μου; αυτός Κύριος, αυτός εισακούσει. Αυτός εξαπέστειλε τον άγγελον αυτού και ήρε με εκ των προβάτων του πατρός μου και έχρισε με εν τω ελαίω της χρίσεως αυτού. Οι αδελφοί μου καλοί και μεγάλοι, και ούκ ευδόκησεν εν αυτοίς ο Κύριος. Εξήλθον εις συνάντησιν τω αλλοφύλω, και επικατηράσατο με εν τοις ειδώλοις αυτού· εγώ δε σπασάμενος την παρ' αυτού μάχαιραν, απεκεφάλισα αυτόν και ήρα όνειδος εξ υιών Ισραήλ.

ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΝΝΕΑ ΩΔΩΝ

ΩΔΗ ΠΡΩΤΗ

**Ωδή Μωσέως εν τη Εξόδω (Κεφ. ΙΕ').
'Αρδην βυθίσας Φαραώ, Μωσής λέγει:
τω Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γαρ
δεδόξασται.**

'Ασωμεν τω Κυρίω, ενδόξως γαρ δεδόξασται· ίππον και αναβάτην έρριψεν εις θάλασσαν. Βοηθός και σκεπαστής εγένετο μοι εις σωτηρίας· ούτος μου Θεός και δοξάσω αυτόν· Θεός του Πατρός μου και υψώσω αυτόν. Κύριος συντρίβων πολέμους, Κύριος όνομα αυτώ. 'Αρματα Φαραώ και την δύναμιν αυτού έρριψεν εις θάλασσαν· επιλέκτους αναβάτας, τριστάτας κατεπόντισεν εν Ερυθρά θαλάσση. Πόντω εκάλυψεν αυτούς· κατέδυσαν εις βυθόν ωσει λίθος. Η δεξιά σου, Κύριε δεδόξασται εν ισχύι· η δεξιά σου χείρ, Κύριε, έθραυσεν εχθρούς· και τω πλήθει της δόξης σου συνέτριψας τους υπεναντίους. Απέστειλας την οργήν σου και κατέφαγεν αυτούς ως καλάμην. Και δια πνεύματος του θυμού σου διέστη το ύδωρ· επάγη ωσει τείχος τα ύδατα, επάγη τα κύματα εν μέσω της θαλάσσης. Είπεν ο εχθρός· Διώξας καταλήψομαι, μεριώ σκύλα, εμπλήσω ψυχήν μου, ανελώ τη μαχαίρα μου, κυριεύσει η χείρ μου. Απέστειλας το πνεύμα σου, εκάλυψεν αυτούς θάλασσα· έδυσαν ωσει μόλυβδος εν ύδατι σφοδρώ. Τίς όμοιος σοι εν θεοίς, Κύριε; Τίς όμοιος σοι; δεδοξασμένος εν αγίοις, θαυμαστός εν δόξαις, ποιών τέρατα. Εξέτεινας την δεξιάν σου, κατέπιεν αυτούς γη. Ωδήγησας τη δικαιοσύνη σου τον λαόν σου τούτον, ον ελυτρώσω· παρεκάλεσας τη ισχύι σου εις κατάλυμα άγιον σου. 'Ηκουσαν έθνη και ωργίσθησαν· ωδίνες έλαβον κατοικούντας Φιλιστιείμ. Τότε έσπευσαν ηγεμόνες Εδώμ, και άρχοντες Μωαβιτών· έλαβεν

αυτούς τρόμος· ετάκησαν πάντες οι κατοικούντες Χαναάν. Επιπέσοι επ' αυτούς τρόμος και φόβος, μεγέθει βραχίονος σου απολιθωθήτωσαν. Έως αν παρέλθη ο λαός σου, Κύριε· έως αν παρέλθη ο λαός σου ούτος, όν εκτήσω. Εισαγαγών καταφύτευσον αυτούς εις όρος κληρονομίας σου, εις έτοιμον κατοικητήριον σου, ό κατειργάσω, Κύριε, αγίασμα, ό ητοίμασαν αι χείρες σου. Κύριος βασιλεύων των αιώνων και επ' αιώνα και έτι. Ότι εισήλθεν ίππος Φαραώ συν άρμασι και αναβάταις εις θάλασσαν, και επήγαγεν επ' αυτούς Κύριος το ύδωρ της θαλάσσης· οι δε υιοί Ισραήλ επορεύθησαν δια ξηράς εν μέσω της θαλάσσης.

* * *

ΩΔΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ωδή Μωσέως εν τω Δευτερονομίω (Κεφ. ΑΒ', 1). Νόμου γραφέντος, αύθις ωδή Μωσέως.

Πρόσεχε, ουρανέ, και λαλήσω, και ακουέτω γη ρήματα εκ στόματος μου. Προσδοκάσθω ως νετός το απόφθεγμα μου, και καταβήτω ως δρόστος τα ρήματα μου, ως όμβρος επ' άγρωστιν και ωσει νιφετός επί χόρτον. Ότι το όνομα Κυρίου εκάλεσα· δότε μεγαλωσύνην τω Θεώ ημών. Θεός, αληθινά τα έργα αυτού, και πάσαι αι οδοί αυτού κρίσεις. Θεός πιστός, και ουκ έστιν αδικία εν αυτώ· δίκαιος και όσιος ο Κύριος. Ημάρτοσαν ούκ αυτώ τέκνα μωμητά· γενεά σκολιά και διεστραμμένη, ταύτα Κυρίω ανταποδίδετε; Ούτω λαός μωρός και ουχί σοφός· ουκ αυτός ούτος σου Πατήρ εκτήσατο σε και εποίησε σε και έπλασε σε; Μνήσθητι ημέρας αιώνος, σύνετε έτη γενεάς γενεών. Επερώτησον τον πατέρα σου, και αναγγελεί σοι, τους πρεσβυτέρους σου και ερούσι σοι. Ότε διεμέριζεν ο Ύψιστος έθνη, ως διέσπειρεν υιούς Αδάμ, έστησεν όρια εθνών κατά

αριθμόν Αγγέλων Θεού. Και εγενήθη μερίς Κυρίου, λαός αυτού Ιακώβ· Σχοίνισμα κληρονομίας αυτού Ισραήλ. Αυτάρκησεν αυτόν εν τη ερήμω· εν δίψει καύματος εν γη ανύδρω· εκύκλωσεν αυτόν και επαίδευσεν αυτόν και διεφύλαξεν αυτόν, ως κόρην οφθαλμού, ως αετός σκεπάσαι νοσσιάν αυτού και επί τοις νεοσσοίς αυτού επεπόθησε· διείς τας πτέρυγας αυτού, εδέξατο αυτούς, και ανέλαβεν αυτούς επί των μεταφρένων αυτού. Κύριος μόνος ήγεν αυτούς και ούκ ην μετ' αυτών Θεός αλλότριος. Ανεβίβασεν αυτούς επί την ισχύν της γης· εψώμισεν αυτούς γενήματα αγρών· εθήλασαν μέλι εκ πέτρας και έλαιον εκ στερεάς πέτρας, βούτυρον βοών και γάλα προβάτων, μετά στέατος αρνών και κριών, υιών ταύρων και τράγων, μετά στέατος νεφρών πυρού, και αίμα σταφυλής έπιον οίνον. Και έφαγεν Ιακώβ και ενεπλήσθη, και απελάκτισεν ο ηγαπημένος· ελιπάνθη, επαχύνθη, επλατύνθη· και εγκατέλιπε τον Θεόν τον ποιήσαντα αυτόν και απέστη από Θεού σωτήρος αυτού. Παρώξυναν με επ' αλλοτρίοις, εν βδελύγμασιν αυτών εξεπίκραναν με· έθυσαν δαιμονίοις και ου Θεώ· θεοίς, οίς ουκ ήδεισαν· καινοί και πρόσφατοι ήκασιν, ούς ούκ ήδεισαν οι πατέρες αυτών. Θεόν τον γεννήσαντα σε εγκατέλιπες και επελάθου Θεού του τρέφοντος σε. Και είδε Κύριος και εζήλωσε και παρωξύνθη δι' οργήν υιών αυτού και θυγατέρων. Και είπεν· Αποστρέψω το πρόσωπον μου απ' αυτών και δείξω τί έσται αυτοίς επ' εσχάτων ημερών· ότι γενεά εξεστραμμένη έστιν· υιοί, οίς ούκ έστι πίστις εν αυτοίς. Αυτοί παρεζήλωσαν με επ' ού Θεώ, παρώργισαν με εν τοις ειδώλοις αυτών· καγώ παραζηλώσω αυτούς επ' ουκ έθνει, επί έθνει ασυνέτω παροργιώ αυτούς. Ότι πυρ εκκέκασται εκ του θυμού μου, καυθήσεται έως άδου κατωτάτου· καταφάγεται γην και τα γεννήματα αυτής, φλέξει θεμέλια ορέων. Συνάξω εις αυτούς κακά και τα βέλη μου συντελέσω εις αυτούς.

Τηκόμενοι λιμώ και βρώσει ορνέων και οπισθότονος ανίατος· οδόντας θηρίων εξαποστελώ εις αυτούς, μετά θυμού συρόντων επί της γης· Έξωθεν ατεκνώσει αυτού μάχαιρα και εκ των ταμείων φόβος· νεανίσκος συν παρθένω, θηλάζων μετά καθεστηκότος πρεσβυτέρου. Είπα· Διασπερώ αυτούς· παύσω δε εξ ανθρώπων το μνημόσυνον αυτών, ει μη δι' οργήν εχθρών, ίνα μη μακροχρονίσωσι, και ίνα μη συνεπιθώνται οι υπεναντίοι· μη είπωσιν· Η χείρ ημών η υψηλή και ουχί Κύριος εποίησε ταύτα πάντα. 'Οτι έθνος απολωλεκός βουλήν έστι, και ουκ έστιν εν αυτοίς επιστήμη, ουκ εφρόνησαν συνέναι· ταύτα πάντα καταδεξάσθωσαν εις τον επιόντα χρόνον. Πώς διώξεται εις χιλίους και δύο μετακινήσουσι μυριάδας, ει μη ο Θεός απέδοτο αυτούς και ο Κύριος παρέδωκεν αυτούς; Ου γαρ εισιν οι θεοί αυτών, ως ο Θεός ημών· οι δε εχθροί ημών ανόητοι. Εκ γαρ αμπέλου Σοδόμων η άμπελος αυτών, και η κληματίς αυτών εκ Γομόρρας· η σταφύλη αυτών, σταφύλη χολής, βότρους πικρίας αυτοίς. Θυμός δρακόντων ο οίνος αυτών και θυμός ασπίδων ανίατος. Ουκ ιδού ταύτα πάντα συνήκται παρ' εμοί και εσφράγισται εν τοις θησαυροίς μου; Εν ημέρα εκδικήσεως ανταποδώσω, εν καιρώ, όταν σφαλή ο πούς αυτών· ότι εγγύς ημέρα απωλείας αυτών και πάρεστιν έτοιμα ημίν. Οτι κρινεί Κύριος τον λαόν αυτού και επί τοις δούλοις αυτού παρακληθήσεται· είδε γαρ παραλελυμένους αυτούς και εκλελοιπότας εν επαγωγή και παρειμένους. Και είπε Κύριος· Πού εισίν οι θεοί αυτών, εφ' οίς επεποίθειςαν επ' αυτοίς; Ων το στέαρ των θυσιών αυτών ησθίετε και επίνετε τον οίνον των σπονδών αυτών; Αναστήτωσαν και βοηθησάτωσαν υμίν και γεννηθήτωσαν υμών σκεπασταί. 'Ιδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμί, και ουκ έστι Θεός πλήν εμού· εγώ αποκτενώ και ζην ποιήσω· πατάξω, καγώ ίάσομαι· και ουκ έστιν, ός εξελείται εκ των χειρών μου. 'Οτι αρώ εις τον ουρανόν την χείρα μου και ομούμαι τη δεξιά μου και

ερώ· Ζω εγώ εις τον αιώνα. 'Οτι παροξυνώ ως αστραπήν την μάχαιραν μου, και ανθέξεται κρίματος η χειρ μου, και ανταποδώσω δίκην τοις εχθροίς και τοις μισούσι με ανταποδώσω. Μεθύσω τα βέλη μου αφ' αίματος, και η μάχαιρα μου φάγεται κρέα, αφ' αίματος τραυματιών, και αιχμαλωσίας, από κεφαλής αρχόντων εθνών. Ευφρανθήτε, ουρανοι, άμα αυτώ, και προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες άγγελοι Θεού. Ευφράνθητε, έθνη μετά του λαού αυτού, και ενισχυσάτωσαν αυτώ πάντες υιοί Θεού· ότι το αίμα των υιών αυτού εκδικείται και εκδικήσει και ανταποδώσει δίκην τοις εχθροίς και τοις μισούσιν αυτόν ανταποδώσει, και εκκαθαριεί Κύριος την γην του λαού αυτού.

* * *

ΩΔΗ ΤΡΙΤΗ

Προσευχή 'Αννης της μητρός Σαμουήλ του Προφήτου (Α' Βασιλειών κεφ. Β', 1). Θεόν γεραίρει στείρα τίκτουσα ξένως. 'Άγιος εί, Κύριε, και σε υμνεί το πνεύμα μου.

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου· επλατύνθη επ' εχθρούς μου το στόμα μου, ευφράνθη εν σωτηρίω σου. 'Οτι ουκ έστιν άγιος, ως ο Κύριος, και ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, και ουκ έστιν άγιος πλην σου. Μη καυχάσθε, και μη λαλείτε υψηλά εις υπεροχήν· μηδέ εξελθέτω μεγαλορρημοσύνη εκ του στόματος υμών. 'Οτι Θεός γνώσεων Κύριος και Θεός ετοιμάζων επιτηδεύματα αυτού. Τόξον δυνατών ησθένησε, και οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν. Πλήρεις άρτων ηλαττώθησαν, και οι πεινώντες παρήκαν γήν· ότι στείρα έτεκεν επτά, και η πολλή εν τέκνοις ησθένησε. Κύριος θανατοί και ζωογονεί, κατάγει εις άδου και ανάγει. Κύριος πτωχίζει και πλουτίζει, ταπεινοί

και ανυψοί. Ανιστά από γης πένητα και από κοπριάς εγείρει πτωχόν, του καθίσει αυτόν μετά δυναστών λαού και θρόνου δόξης κατακληρονομών αυτοίς. Διδούς ευχήν τω ευχομένω και ευλόγησεν έτη δικαίου. Ότι ούκ εν ισχύι δυνατός ανήρ. Κύριος ασθενή ποιήσει τον αντίδικον αυτού, Κύριος άγιος. Μη καυχάσθω ο σοφός εν τη σοφία αυτού, και μη καυχάσθω ο δυνατός εν τη δυνάμει αυτού, και μη καυχάσθω ο πλούσιος εν τω πλούτω αυτού. Αλλ' εν τούτω καυχάσθω ο καυχώμενος, εν τω συνιείν και γινώσκειν τον Κύριον και ποιείν κρίμα και δικαιοσύνην εν μέσω της γης. Κύριος ανέβη εις ουρανούς και εβρόντησεν· αυτός κρινεί άκρα γης, δίκαιος ών. Και δώσει ισχύν τοις βασιλεύσιν ημών, και υψώσει κέρασ χριστών αυτού.

ΩΔΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Προσευχή Αββακούμ του Προφήτου (Κεφ. Γ', 2). Την του Λόγου κένωσιν, Αββακούμ, φράσον. Δόξα τη δυνάμει σου, Κύριε.

Κύριε, εισακήκοα την ακοήν σου και εφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τα έργα σου και εξέστην. Εν μέσω δύο ζώων γνωσθήση, εν τω εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τω παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση, εν τω ταραχθήναι την ψυχήν μου, εν οργή ελέους μνησθήση. Ο Θεός από Θαιμάν ήξει, και ο Άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος. Εκάλυψεν ουρανούς η αρετή αυτού, και της αιnéσεως αυτού πλήρης η γη. Και φέγγος αυτού ως φως έσται· κέρατα εν χερσίν αυτού· και έθετο αγάπησιν κραταιάν ισχύος αυτού. Προ προσώπου αυτού πορεύσεται λόγος, και εξελεύσεται εις παιδείαν κατά πόδας αυτού. Έσθη, και εσαλεύθη η γη· επέβλεψε, και ετάκη έθνη. Διεθρύβη τα όρη βία, ετάκησαν βουνοί αιώνοι πορείας

αιωνίους αυτού αντί κόπων είδον σκηνώματα Αιθίοπων πτοηθήσονται και σκηναί γης Μαδιάμ. Μη εν ποταμοίς ωργίσθης, Κύριε; μη εν ποταμοίς ο θυμός σου; ή εν θαλάσση το όρμημα σου; ότι επιβήση επί τους ίππους σου, και η ιππασία σου σωτηρία. Εντεινών εντενείς το τόξον σου επί σκήπτρα, λέγει Κύριος ποταμών ραγήσεται γή. Όψονται σε και ωδινήσουσι λαοί, σκορπίζων ύδατα πορείας έδωκεν η άβυσσος φωνήν αυτής, ύψος φαντασίας αυτής. Επήρθη ο ήλιος, και η σελήνη έσθη εν τη τάξει αυτής· εις φως βολίδες σου πορεύσονται, εις φέγγος αστραπής όπλων σου. Εν απειλή ολιγώσεις γην και εν θυμώ πατάξεις έθνη. Εξήλθες εις σωτηρίαν λαού σου, του σώσαι τον χριστόν σου ελήλυθας· έβαλες εις κεφαλάς ανόμων θάνατον, εξήγειρας δεσμούς έως τραχήλου εις τέλος. Διέκοψας εν εκστάσει κεφαλάς δυναστών, σεισθήσονται εν αυτοίς· διανοίξουσι χαλινούς αυτών, ως ο εσθίων πτωχός λάθρα. Και επεβίβασας εις θάλασσαν τους ίππους σου, ταράσσοντας ύδατα πολλά. Εφυλαξάμην, και επτοήθη η καρδιά μου, από φωνής προσευχής χειλέων μου· και εισήλθε τρόμος εις τα οστά μου, και εν εμοί εταράχθη η ισχύς μου. Αναπαύσομαι εν ημέρα θλίψεως μου, του αναβήναι με εις λαόν παροικίας μου. Διότι συκή ού καρποφορήσει, και ούκ έσται γενήματα εν ταις αμπέλοις. Ψεύσεται έργον ελαίας, και τα πεδία ού ποιήσει βρώσιν. Εξέλιπον από βρώσεως πρόβατα, και ούχ υπάρξουσι βόες επί φάτναις. Εγώ δε εν τω Κυρίω αγαλλιάσομαι, χαρήσομαι επί τω Θεώ το σωτήρι μου. Κύριος ο Θεός μου δύναμις μου και τάξει τους πόδας μου εις συντέλειαν. Και επί τα υψηλά επιβιβά με, του νικήσαι με εν τη ωδή αυτού.

ΩΔΗ ΠΕΜΠΤΗ

Προσευχή Ησαΐου του Προφήτου (Κεφ. ΚΣΤ', 9). Ησαΐου πρόρρησις, ευχή το πλέον. Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν.

Εκ νυκτός ορθρίζει το πνεύμα μου προς σε, ο Θεός, διότι φως τα προστάγματα σου επί της γης. Δικαιοσύνην μάθετε, οι ενοικούντες επί της γης. Πέπαυται γαρ ο ασεβής· πας, ός ού μη μάθη δικαιοσύνην επί της γης, αλήθειαν ου μη ποιήση· αρθήτω ο ασεβής, ίνα μη ίδη την δόξαν Κυρίου. Κύριε, υψηλός σου ο βραχίων, και ούκ ήδειςαν· γνόντες δε, αισχυνθήτωσαν. Ζήλος λήψεται λαόν απαίδευτόν,, και νυν πυρ τους υπεναντίους έδεται. Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν· πάντα γαρ απέδωκας ημίν. Κύριε, ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς· Κύριε, εκτός σου άλλον ούκ οίδαμεν, το όνομα σου ονομάζομεν. Οι δε νεκροί ζωήν ού μη ίδωσιν, ουδέ ιατροί ου μη αναστήσουσι δια τούτο επήγαγες και απώλεσας και ήρας παν άρσεν αυτών. Πρόσθες αυτοίς κακά, Κύριε, πρόσθες αυτοίς κακά τοις ενδόξοις της γης. Κύριε, εν θλίψει εμνήσθημεν σου· εν θλίψει μικρά η παιδεία σου ημίν. Και ως η ωδίνουσα εγγίζει του τεκείν και επί τη ωδίनि αυτής εκέκραξεν, ούτως εγενήθημεν τω αγαπητώ σου, δια τον φόβον σου, Κύριε· εν γαστρί ελάβομεν και ωδινήσαμεν και ετέκομεν· πνεύμα σωτηρίας, ο εποίησαμεν επί της γης. Ου πεσούμεθα, αλλά πεσούνται πάντες οι ενοικούντες επί της γης. Αναστήσονται οι νεκροί, και εγερθήσονται οι εν τοις μνημείοις, και ευφρανθήσονται οι εν τη γη· η γαρ δρόσος η παρά σου ίαμα αυτοίς έστιν, η δε γη των ασεβών πεσειται. Βάδιζε, λαός μου, είσελθε εις το ταμείον σου, αποκλεισον την θύραν σου, αποκρύβηθι μικρόν όσον όσον, έως αν παρέλθη η οργή Κυρίου.

* * *

ΩΔΗ ΕΚΤΗ

Προσευχή Ιωνά του Προφήτου (Κεφ. Β', 3). Εκ θηρός εκραύγαζεν Ιωνάς λέγων· Ως τον προφήτην Ιωνάν, σώσον ημάς, Κύριε.

Εβόησα εν θλίψει μου προς Κύριον τον Θεόν μου, και εισήκουσε μου· εκ κοιτίας άδου κραυγής μου ήκουσας φωνής μου. Απέρριψας με εις βάθη καρδιάς θαλάσσης, και ποταμοί εκύκλωσαν με. Πάντες οι μετεωρισμοί σου και τα κύματα σου επ' εμέ διήλθον. Καγώ είπον· Απώσμαι εξ οφθαλμών σου· άρα προσθήσω το επιβλέψαι με προς ναόν τον άγιον σου; Περιεχύθη μοι ύδωρ έως ψυχής μου, άβυσσος εκύκλωσε με εσχάτη, έδυ η κεφαλή μου εις σχισμάς ορέων, κατέβην εις γην, ής οι μοχλοί αυτής κάτοχοι αιώνιοι. Και αναβήτω εκ φθοράς η ζωή μου, προς σε, Κύριε ο Θεός μου. Εν τω εκλείπειν εξ εμού την ψυχήν μου, του Κυρίου εμνήσθη· και έλθοι προς σε η προσευχή μου προς ναόν τον άγιον σου. Φυλασσόμενοι μάταια και ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατέλιπον. Εγώ δε μετά φωνής αιnéσεως και εξομολογήσεως θύσω σοι· όσα ηυξάμην αποδώσω σοι εις σωτηριάν μου τω Κυρίω.

* * *

ΩΔΗ ΕΒΔΟΜΗ

Προσευχή των αγίων τριών Παίδων (Δανιήλ, κεφ. Γ'). Αίνος φλόγα σβέννυσι των τριών Νέων. Των Πατέρων και ημών Θεός ευλογητός εί.

Ευλογητός ει, Κύριε, ο Θεός των Πατέρων ημών, και αινετόν και δεδοξασμένον το όνομα σου εις τους αιώνας. Ότι δίκαιος εί επί πάσιν, οίς εποίησας ημίν· και πάντα τα έργα σου αληθινά, και ευθείαι αι οδοί σου, και πάσαι αι κρίσεις σου αληθείς. Και κρίματα αληθείας εποίησας κατά πάντα, ά επήγαγες ημίν και επί την πόλιν την

αγίαν την των Πατέρων ημών Ιερουσαλήμ· ότι εν αληθεία και κρίσει επήγαγες ταύτα πάντα εφ' ημάς, δια τας αμαρτίας ημών. Ότι ημάρτομεν, και ηγομήσαμεν αποστήναι από σου και εξημαρτομεν εν πάσι και των εντολών σου ούκ ηκούσαμεν, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποίησαμεν, καθώς ενετείλω ημίν, ίνα εύ ημίν γένηται. Και πάντα, όσα εποίησας ημίν και πάντα όσα επήγαγες ημίν, εν αληθινή κρίσει εποίησας· και παρέδωκας ημάς εις χείρας εχθρών ανόμων, εχθίστων αποστατών, και βασιλεί αδίκω και πονηροτάτω παρά πάσαν την γην. Και νυν ούκ έστιν ημίν ανοίξει το στόμα ημών· αισχύνη και όνειδος εγενήθημεν τοις δούλοις σου και τοις σεβομένοις σε. Μη δη παραδώης ημάς εις τέλος, δια το όνομα σου το άγιον και μη διασκεδάσης την διαθήκην σου και μη αποστήσης το έλεος σου αφ' ημών, δια Αβραάμ τον ηγαπημένον υπό σου, και δια Ισαάκ τον δούλον και Ισραήλ τον άγιον σου. Οίς ελάλησας πληθύναι το σπέρμα αυτών, ως τα άστρα του ουρανού και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης. Ότι, Δέσποτα, εσμικρύνθημεν παρά πάντα τα έθνη και έσμεν ταπεινοί εν πάση τη γη σήμεραν δια τας αμαρτίας ημών. Και ούκ έστιν εν τω καιρώ τούτω άρχων και προφήτης και ηγούμενος· ουδέ ολοκαύτωσις, ουδέ θυσία, ουδέ προσφορά, ουδέ θυμίαμα, ού τόπος του καρπώσαι ενώπιον σου, και ευρείν έλεος. Αλλ' εν ψυχή συντετριμμένη και πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν. Ως εν ολοκαυτώμασι κριών και ταύρων, και ως εν μυριάσιν αρνών πιόνων, ούτω γενέσθω η θυσία ημών ευπρόσδεκτος ενώπιον σου σήμεραν, και εκτελείσθω όπισθεν σου· ότι ούκ έστιν αισχύνη τοις πεποιθόσιν επί σε. Και νυν εξακολουθούμεν εν όλη καρδιά και φοβούμεθα σε και ζητούμεν το πρόσωπόν σου· μη καταισχύνης ημάς. Αλλά ποιήσον μεθ' ημών κατά την επιείκειαν σου και κατά το πλήθος του ελέους σου. Εξελού ημάς κατά τα θαυμάσια σου και δός δόξαν τω ονόματι

σου, Κύριε. Και εντραπήσαν πάντες οι ενδεικνύμενοι τοις δούλοις σου κακά και καταισχυνθείσαν από πάσης δυναστείας, και η ισχύς αυτών συντριβείη. Και γνώτωσαν, ότι συ εί Κύριος, Θεός μόνος, και ένδοξος εφ' όλην την οικουμένην. Και ού διέλιπον οι εμβαλόντες αυτούς υπηρέται του Βασιλέως, καίοντες την κάμινον νάφθη, και πίσση και στυππίω και κληματίδι. Και διεχείτο η φλόξ επάνω της καμίνου επί πήχεις τεσσαράκοντα εννέα· και διώδευσε, και ενεπύρισεν, ούς εύρε περι την κάμινον των Χαλδάιων. Ο δε άγγελος Κυρίου συγκατέβη άμα τοις περι τον Αζαριάν εις την κάμινον και εξετίναξε την φλόγα του πυρός εκ της καμίνου. Και εποίησε το μέσον της καμίνου ως πνεύμα δρόσου διασυρίζον· και ούχ ήψατο αυτών το καθόλου το πυρ, ουδέ ελύπησεν, ουδέ παρηνώχλησεν αυτούς. Τότε οι Τρεις, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν, και ευλόγουν, και εδόξαζον τον Θεόν εν τη καμίνω λέγοντες.

Η ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΥΜΝΗΣΙΣ, ΗΝ ΗΔΟΝ ΝΕΟΙ

Ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός των Πατέρων ημών, και υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Και ευλογημένον το όνομα της δόξης σου το άγιον, το υπερύμνητον και υπερυψούμενον εις τους αιώνας. Ευλογημένος ει εν τω ναώ της αγίας δόξης σου, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Ευλογημένος ει ο βλέπων αβύσσους, ο καθήμενος επί των Χερουβείμ, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Ευλογημένος εί ο επί θρόνου δόξης της βασιλείας σου, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας. Ευλογημένος εί εν τω στερεώματι του ουρανού, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας.

ΩΔΗ ΟΓΔΩΗ

Ύμνος των αγίων Τριών Παίδων. Τον Δεσπότην ύμνησον η κτιστών φύσις. Τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Ευλογείτε πάντα τα έργα Κυρίου, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, άγγελοι Κυρίου, ουρανοί Κυρίου, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε ύδατα, πάντα τα υπεράνω των ουρανών, πάσαι αι δυνάμεις Κυρίου, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, ήλιος και σελήνη, άστρα του ουρανού, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πας όμβρος και δρόσος και πάντα τα πνεύματα, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πυρ και καύμα, ψύχος και καύσων, τον Κυριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, δρόσοι και νιφετοί, πάγοι και ψύχος, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, φως και σκότος, νύκτες και ημέραι, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, γη, όρη και βουνοί και πάντα τα φυόμενα εν αυτή, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πηγαί, θάλασσα και ποταμοί, κήτη και πάντα τα κινούμενα εν τοις ύδασι, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πάντα τα πετεινά του ουρανού, τα θηρία και πάντα τα κτήνη, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, υιοί των ανθρώπων, ευλογείτω Ισραήλ, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, ιερείς Κυρίου, δούλοι Κυρίου τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, πνεύματα και

ψυχαί δικαίων, όσοι και ταπεινοί τη καρδιά, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, Ανανία, Αζαρία, και Μισαήλ, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογείτε, Απόστολοι, Προφήται και Μάρτυρες Κυρίου, τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας. Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα, τον Κύριον υμνούμεν και υπερυψούμεν αυτόν εις τους αιώνας. Αινούμεν, ευλογούμεν και προσκυνούμεν τον Κύριον υμνούντες και υπερυψούντες αυτόν εις τους αιώνας.

ΩΔΗ ΕΝΑΤΗ

Ωδή της Θεοτόκου (Εκ του κατά Λουκάν κεφ. Α' 46). Τον Υιόν υμνεί και Θεόν, Μήτηρ Κόρη. Την Θεοτόκον εν ύμνοις μεγαλύνωμεν.

Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου. Ότι επέβλεψεν επί την ταπεινώσιν της δούλης αυτού· ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί. Ότι εποίησε μοι μεγαλεία ο Δυνατός και άγιον το όνομα αυτού. Και το έλεος αυτού εις γενεάν και γενεάν τοις φοβουμένοις αυτόν. Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, διεσκόρπισεν υπερηφάνους διανοία καρδιάς αυτών. Καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούς· πεινώντας ενέπλησεν αγαθών και πλουτούντας εξαπέστειλε κενούς. Αντελάβετο Ισραήλ παιδός αυτού μνησθήναι ελέους, καθώς ελάλησε προς τους Πατέρας ημών, τω Αβραάμ και τω σπέρματι αυτού έως αιώνος.

**ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ**

(Εκ του κατά Λουκάν κεφ. Α' 68). Ο Ζαχαρίας ευλογεί Παιδός τόκον.

Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, ότι επεσκέψατο και εποίησε λύτρωσιν τω λαώ αυτού. Και ήγειρε κέρασ σωτηρίας ημίν εν τω οίκω Δαυίδ του παιδός αυτού. Καθώς ελάλησε δια στόματος των αγίων, των απ' αιώνος Προφητών αυτού. Σωτηρίαν εξ εχθρών ημών και εκ χειρός πάντων των μισούντων ημάς. Ποιήσαι έλεος μετά των Πατέρων ημών και μνησθήναι διαθήκης αγίας αυτού. Όρκον, όν ώμοσε προς Αβραάμ τον πατέρα ημών, του δούναι ημίν αφόβως, εκ χειρός των εχθρών ημών ρυσθέντας. Λατρεύειν αυτώ εν οσιότητι και δικαιοσύνη ενώπιον αυτού, πάσας τας ημέρας της ζωής ημών. Και σύ, Παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήση· προπορεύση γαρ προ προσώπου Κυρίου ετοιμάσαι οδούς αυτού. Του δούναι γνώσιν σωτηρίας τω λαώ αυτού, εν αφέσει αμαρτιών αυτών δια σπλάχνα ελέους Θεού ημών. Εν οis επεσκέψατο ημάς ανατολή εξ ύψους, επιφάναι τοis εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένοις. Του κατευθύναι τους πόδας ημών εις οδόν ειρήνης.

ΤΕΛΟΣ

Από Κυριακής του Αντιπάσχα – Θωμά μέχρι της 21ης Σεπτεμβρίου

Αναγινώσκονται τρία Καθίσματα του Ψαλτηρίου καθ' εκάστην, δύο εν τω Όρθρω και εν εν τω Εσπερινώ. Τη Κυριακή εσπέρας ου στιχολογείται το Ψαλτήριον.

1. Τη Κυριακή εις μεν την α' και β' στιχολογίαν αναγινώσκεται το 2ον και 3ον Κάθισμα, εις δε την γ' ο Άμωμος ή ο Πολυέλεος.
2. Τη Δευτέρα πρωί εις την α' και β' στιχολογίαν το 4ον και 5ον. Εις τον Εσπερινόν το 6ον.

3. Τη Τρίτη μεν πρωί το 7ον και 8ον τω δε Εσπέρας το 9ον.
4. Τη Τετάρτη μεν πρωί το 10ον και 11ον , τω δε Εσπέρας το 12ον.
5. Τη Πέμπτη μεν πρωί το 13ον και 14ον, εις δε στον Εσπερινόν το 15ον.
6. Τη Παρασκευή μεν πρωί το 19ον και 20ον, τω δε εσπέρας το 18ον.
7. Τω Σαββάτω μεν πρωί αναγινώσκεται το 16ον και 17ον, τω δε Εσπέρας το 1ον Κάθισμα του Ψαλτηρίου.

Πότε αναγινώσκεται Πολυέλεος

Κατά το Τυπικόν αναγινώσκεται Πολυέλεος: τη Κυριακή του Θωμά, τη Πέμπτη της Αναλήψεως, τη Κυριακή της Πεντηκοστής και εν μνήμαις εορταζομένων Αγίων εν οιαδήποτε ημέρα αν συμπέσωσιν, ήτοι: του Αγίου Γεωργίου, τη 8η και 21η Μαΐου, τη 24η και 29η Ιουνίου, τη 11η (Αγ. Ευφημίας) και 27η Ιουλίου. Τη 6η, 15η και 29η Αυγούστου. Τη 8η, 14η και 26η Σεπτεμβρίου. Τη 11η – 17η (αγίων Πατέρων) Οκτωβρίου και τη 26η ιδίου μηνός ο 134ος ψαλμός. Τη 8η (8η αγ. Νεκταρίου), 21η και 30η Νοεμβρίου. Τη 6η και 25η Δεκεμβρίου. Τη 1η, 6η, 17η, 18η, 20η, 25η, 27η και 30η Ιανουαρίου. Τη 2α και 10η Φεβρουαρίου. Τη 9η Μαρτίου (εν Κυριακή) και τη 25η ιδίου. Επίσης επί τη μνήμη οιουδήποτε Αγίου εν τω Πανηγυρίζοντι ναώ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ

ΑΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΥ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΜΕΓ.
ΩΡΟΛΟΓΙΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΗΣ

ΨΑΛΜΟΙ

Του Μεσονυκτικού

Του Μεσονυκτικού του Σαββάτου

Του Όρθρου

Του εξάψαλμου

Των Αίνων

Της Πρώτης Ώρας

Του Μεσωρίου της Α΄ Ώρας

Της Τρίτης Ώρας

Του Μεσωρίου της Γ΄ Ώρας

Της Έκτης Ώρας

Του Μεσωρίου της ΣΤ΄ Ώρας

Των Τυπικών

Της Ενάτης Ώρας

Του Μεσωρίου της Θ΄ Ώρας

Του Εσπερινού

Του Μεγάλου Αποδείπνου

Του Μικρού Αποδείπνου

Της Μεταλήψεως